



SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 60 / Aralık 1986 / 2.-DM

1986 YILINI GÜÇLÜ ATILIMLARLA KAPATIYORUZ

PKK III. KONGRESİ YAPILDI

Partimizin III. Kongresi, 25-30 Ekim 1986 tarihinde yapıldı. Her alandan yeterli sayıda gücün katıldığı Kongre, Partimizin, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve halkımızın tarihinde en büyük ve önemli zirvelerden birisi oldu.

Yaklaşık bir yıldan beri dost ve düşman herkes gözünü Partimizin III. Kongresi'ne çevirmişti ve gelişmelerin nasıl olacağını izliyordu.

PKK'nin ve devrimin dostları daha güçlü bir mücadele için III. Kongre'den büyük umutlar beklerken, başta faşist Türk sömürgecileri olmak üzere bütün emperyalistler ve her türden gerici, PKK önderliğindeki mücadeleden yedikleri darbenin etkisiyle bu mücadelenin zayıflayacağını bekliyor ve kendilerini böyle bir umutla yaşıyorlardı. Bu

Devamı 4. sayfada



PKK III. KONGRE GERÇEĞİ, 12 EYLÜL FAŞİST REJİMİNE VE HER TÜRLÜ TASFİYECİLİĞE KARŞI KESİN BİR ZAFERDİR

"... 12 Eylül faşist rejimine ve her türlü tasfiyeciliğe karşı açık bir zafer kazanan Parti III. Kongresi, Partinin gelişiminde, Kürdistan halkının geleceğinin yaratılmasında ve ulusal kurtuluş devriminin zafer yolunda ilerletilmesinde sonuç alıcı bir dönüm noktası olarak tarihe geçecektir."

KONYA İLİŞKİN PKK-MK BİLDİRİSİ SON SAYFADA

Son Gelişmelerle Kürdistan Ortadoğu ve Dünyanın Gündemine Daha Yoğun Yansıyor

Son aylarda İran-Irak savaşının geldiği aşama, ama esas olarak da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi ile doğrudan bağ içerisinde, Türkiye'de iki konu günün en temel meselesi olarak yoğun tartışmalara yol açtı. Bunlardan birincisi, savaşın seyri içerisinde İran saldırılarının Kerkük'ü ele geçirmeye yönelmesiyle birlikte Irak-Türkiye petrol boru hattının işlevinin ne olacağı ve tabii ki Musul ve Kerkük üzerinde kabağan işgal emelleri idi. İkincisi ise, ilk bakışta doğrudan bir bağlantısı yokmuş gibi görüne de aynı gerçekliğin önemli bir parçası olan GAP üzerine olan tartışmalarıdır.

İki konu da, devlet sınırlarını aşan tartışmalara kaynaklık etti. Dünyanın bakışları bir kez daha Ortadoğu'da ve tabii ki Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde yoğunlaştı. Türk burjuva egemenlik sisteminin dayandığı maddi temellerle mantığı bizzat kendileri tarafından yeni baştan çeşitli yorum ve değerlendirmelere muhatap olmaya başladı.

Sorun güncelliğini koruyor. Ve üstelik iki konu tartışmaların giderek kendilerinde yoğunlaştığı noktalar olmaya devam edecek. Bunun nedeni salt günümüzün aktüel gelişmelere duyulan ilgisi değil elbette; tam tersine çok çarpıcı ve derin tarihsel kökleri olan geniş boyutlu nedenlere dayanıyor. Aynı zamanda bir devletle sınırlı olmayan, bölgesel ve uluslararası karaktere sahip.

İran-Irak savaşı yedi yıldır sonuçsuz bir biçimde devam ediyor. Filistin meselesi çözüme ulaşmayan bir sorun olarak bugün daha da düğümlenmiş durumda. Emperyalizm ve bölge gericiği ile sosyalizm ve bölge halklarının her düzeyde daha şiddetli bir mücadelesi, her türlü yol denenerken yeni mevzilerin ele geçirilmesi doğrultusunda hazırlık ve manevralarına tanıklık ediliyor. Ancak ne İran-Irak savaşı ve ne de Filistin ve Lübnan sahasındaki mücadele gücün açısından fazla bir ilerleme sağlıyor. Görüldüğü gibi Ortadoğu'da savaş giderek Kürdistan üzerine kayıyor ve gelişmeler bu olgu etrafında şekilleniyor. İran-Irak savaşı yedinci yılında Kürdistan üzerinde yoğunlaştı. Bölgede emperyalizm için ciddi bir çanbaşı olan Suriye ilerici yönetimine yönelik saldırı ve tehditler, bugün en az Lübnan ve Filistin sahasındaki gelişmeler kadar, kuzeyindeki "komşu"sundan da geliyor. Kısacası Kürdistan, dünyanın unutulmuş, çürümeye terk edilmiş, üzerindeki hesaplar kapatılmış olarak değerlendirilen bir alanı iken, bugün sadece kendi gerçekliğiyle de ilgili olmayan fakat bölgesel sorunları da kaynakları ve çözüm yollarıyla birlikte dayatan, herkesin gücünü ortaya koyan bir merkez durumuna gelmiş bulunuyor.

Devamı 10. sayfada

Direnış Eylemlerimiz Gelişerek Sürüyor

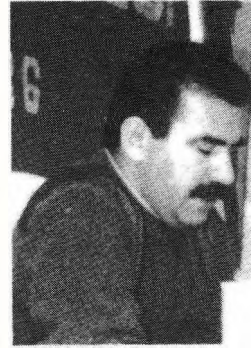
1986 yılı, Kürdistan'da silahlı devrim hareketinin, silahlı karşı-devrimle olan mücadelesinde faşist Türk sömürgeciliğinin yenilgisini, halkımızın ise nihai zaferini daha da yakınlaştıran bir yıl olmuştur.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin daha önceki pratiği bir yana bırakıl-sa bile, 15 Ağustos 1984'ten bu yana sömürgeci-faşist Türk ordusu ile, Kürdistan halkını temsil eden devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz arasında tam bir savaş durumu yaşanmaktadır. Devrimci savaşımızın güçlü kazanımlarla ilerlemesine karşı, aklının erdiği tüm karşı-devrimci taktik ve önlemleri uygulamaktan çekinmeyen ve savaşta tam bir kural-sızlıkla yürüten faşist Türk sömürgeciliğinin tüm saldırılarına rağmen mücadelemiz bugünkü boyut-lara ulaşmasını bilmiştir.

Geçmiş mücadele pratiğimizden kan alarak 15 Ağustos'a varabilen ve ondan sonraki süreçte de yaygın eylemlerle sürekliliği sağlanan silahlı devrimci direnişimiz her zaman olduğundan daha çok bu süreçte atılımlar yapmış, düşmanı siy-sal ve askeri alanda derin bir çık-maz içerisine sokmuştur. Mücadelemizin engellenmesi amacıyla karşı-devrimin faşist temsilcilerinin, akıl hocalarına danışarak ve tarihi deneyimlerine dayanarak aldıkları bir yığın önlemlerin fiyaskoyla sonuçlandığı, "Savaş Kürdistanlaştırma" çabalarının ise tutmadığı herkesten çok sömürgeci-faşist güçler tarafından bilinen bir gerçekliktir. Bahar ve güz atılımlarıyla birlikte silahlı kurtuluş güçlerimizden pespeşe ölümcül darbeler alan sömürgeci-faşist Türk devleti, karşı karşıya olduğu savaşı yaygın kara-

PKK'nin 9. Kuruluş yılında Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın halka mesajı:

PARTİMİZİN KURULUŞUNUN 9. YILI VE III. KONGRESİ KUTLU OLSUN



"...Partimiz, Cephemiz ve Ordumuz önümüzdeki 1987-88 yıllarında bize büyük gelişmeler vaadediyor. Hazırlığımız iyi, cesaret ve fedakarlığımız iyi, hiçbir dönem böyle güçlü değildik. Yine de bu yeni bir başlangıçtır. Bu yeni adımı hep birlikte güçlü bir yaşama çevirelim. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük ağacına hep birlikte su verelim..."

YAZISI 6. SAYFADA

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Partimizin 9. kuruluş yılına girişi nedeniyle yaptığı değerlendirmedir:

KÜRDİSTAN HALKININ ÖZGÜR YARATILIŞINDA PKK'NİN 9. YILININ ANLAMI

"... PKK olayı, her büyük harekete özgü olan, onların doğuşuna damgasını vuran ve toprağını oluşturan bazı özelliklere de sahiptir. PKK'nin doğuşunda insan eyleminin ve öğretinin en yalın ve gelişebilecek özünü görmek mümkün değildir. Bir ulusal kurtuluş hareketi olması bir yana, O, sosyalizm platformunda yer almasına rağmen, gerçekleşen sosyalizmin günümüzdeki yaklaşımının da çok üstünde bir evrensellik olayı olarak ortaya çıkmıştır."

YAZISI ORTA SAYFADA

lama, demagoji ve saldırılarla ört-bas etmeye çalışmış da gerçekle-rin geniş çevrelerce kavranmasını önleyememiştir. Ve sömürgecilerin en yetkili ağızları da bunu itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

15 Ağustos 1984'ün üzerinden iki yılı aşkın bir sürenin geçtiği günümüzde, silahlı kurtuluş birliklerimiz

sayısal olarak artmanın, gelişmenin yanı sıra, nitel olarak da yani güçlü savaşçılar olarak büyümekte de önemli mesafeler katetmiştir. Başlangıçta 3'ü 5'li gruplardan oluşan silahlı propaganda birlikleri, bugün artık düşmanın da inkar edemez olduğu 50'li, 100'li gerilla birlik-

Devamı 2. sayfada

FAŞİST TC'NİN SAVAŞ ESİRLERİNE VERDİĞİ İDAM

KARARLARININ HİÇBİRİ CEVAPSİZ KALMAYACAKTIR

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Bitlis grubu davasında, askeri savcı 3 savaş esiri hakkında idam cezası talebinde bulundu. Ayrıca bu dönemde devam edilmekte olan PKK-Elazığ davasında ise, aralarında 50 yıl hapis cezası verilen Sakine Polat'ın da bulunduğu 13 PKK'li savaş esirinin mahkemeleri başka bir tarihe ertelendi. Bu davada daha önce idam talebi ile yargılanan Mehmet Yıldırım adlı devrimci hakkında istenen idam talebi ise, delil yetersizliğinden dolayı askeri yargıtay tarafından bozuldu. Görülmekte olan PKK-Mardin davasına bağlı açılan ek bir davada da savaş esirlerinden 7'si idam ve 8'i hakkında da 10 yılın üzerinde ağır hapis cezaları istendi.

Öte yandan 1981 yılından beri Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan ve toplam 161 savaş esirinin yargılandığı PKK-Elazığ grubu davası aralık ayının son günlerinde sonuçlandırıldı. 12 Eylül öncesinde tutuklanan ve o günden beri en ağır

zulüm ve işkenceler altında insanlık dışı uygulamalara maruz bırakılarak teslim alınmaya çalışılan savaş esirlerinin sarsılmaz inançları ve direnişleri karşısında yenilgiye uğrayan sömürgeci-faşist Türk devleti, çareyi yine göstermelik mahkemelerin verdiği idam kararlarında bulmuştur. Bazıları hakkında daha önce verilen idam kararlarının hiçbir hukuki dayanağı bulunmadığından yargıtay tarafından bozulmasına rağmen, faşist-askeri mahkeme, PKK'li olmayı ölümlü cezası vermede yeterli bir neden saymış ve yargıtayın bozduğu davada tekrar 6 savaş esiri için idam kararı almıştır. Savaş esirlerinden Yılmaz Yıldırım, Ferhat Gümüşboğa, Hasan Baraçoğlu, İrfan Mantar-oğlu, Mehmet Ayçiçek ve Şamil Batmaz hakkında idam kararı verilmiştir. Hilmi Aydoğdu, Adnan Yüksel, İbrahim İnak, Hüseyin Aytemur, M. Rıza Karadal, Hıdır Kırmızıççek, Erdoğan Sönmez, Ali Zoroğan, Mustafa Okçu ve İhsan Gedik hakkında ömür boyu hapis cezası verilirken, aynı davada yargılanmakta olan savaş esirlerinden 60'ına da 4

aydan 30 yıla kadar değişen hapis cezaları verilmiştir.

Yine, Diyarbakır Askeri Mahkemesinde yeni açılan bir ek davada

Devamı 26. sayfada

EMPERYALİZMİN
YOĞUNLAŞAN
BASKILARI KARŞISINDA
SURIYE'NİN BÖLGESEL
GELİŞMELERDEKİ YERİ
Yazısı 11. sayfada

TC-PKK ÇATIŞMALARINDA
"ARADA SIKIŞANLAR"
KİMLERDİR VE KURTULUŞU
KİMDE, NASIL GÖRÜYÖRLEZ?
Yazısı 12. sayfada

2. OVACIK KATLAMI:
8 İLERİCİ DAHA KATLEDİLDİ
Yazısı 18. sayfada

ULUSAL KURTULUŞ
MÜCADELEMİZDE DAHA
GÜÇLÜ BİR ATILIMA
HAZIR OLALIM
Yazısı 21. sayfada

DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ GELİŞEREK SÜRÜYOR

Baştafı 1. sayfa

lerine dönüşmüştür. Öte yandan her devrimci silahlı hareket için doğal sayılabilecek, başlangıçta görülen o ikellik ve acemilikten önemli madda sıyrılarak çok daha yetkin bir düzeye gelmeyi başaran devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, Kürdistan'ın her alanında sömürgeci-faşist Türk devletine ve onun uşağı işbirlikçi-ajan yapıya daha bilinçli ve etkili darbeler indirerek tüm Kürdistan sathını düşman için yaşanılmaz bir hale getirmiştir. Halkımızın biricik sevgi, umut ve güven kaynağı olan partizanlarımızın nasıl çelikleşip usta savaşçılar konumuna yükseldiği ve en güç koşullarda bile inisiyatifli nasıl ele geçirdiğini, tüm çabasına rağmen düşman da artık inkar edemiyor. Şu bir tek örnek bile bu gerçekliğin en açık bir kanıtıdır: "Örgütün kuruluş yıldönümü nedeniyle eylem kararı olan PKK'nın, yörede kan dökmeyi önlemek amacıyla, güvenlik önlemleri artırıldı. Özellikle eşkiyanın bannması muhtemel dağılık kesimlerde operasyonlar başlatıldı. Dün sahar erken saatlerde Şırnak'ın dağılık kesimlerine giden güvenlik güçleri, bir grup bölücü teröristle karşılaştı. Güvenlik kuvvetlerinin 'teslim ol' çağrısına teröristler, ateşe karşılık verince çatışma çıktı. Çatışmada isimleri açıklanmayan iki er şehit oldu. Teröristler arazinin konumundan faydalanarak kaçtılar." (Milliyet, 28 Kasım 1986)

İşte 'kahraman mehtemcik', devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz karşısında bu kadar zavallı ve çaresiz durumdadır. En güçlü donanım-larını kuşanan seçme operasyon birlikleri "eşkiyanın bannması muhtemel" dağılık kesimlerde devrimci arıyorlar ve "sabah erken saatlerde" buluyorlar da aradıklarını. Güç ve konumu çok elverişli olmalı ki, "teslim ol" çağrısı yapıyor. Fakat sonuç? "İki er şehit oldu. Teröristler arazinin konumundan faydalanarak kaçtılar." Şimdiye kadar "karanlıktan faydalanarak kaçıyorlar" dı, şimdi de arazinin konumuyla zavallılığını örtmek istiyor düşman. Sanki farklı araziler üstündeymişler gibi.

Devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz bir yandan nitel ve nicel olarak böylesine önemli bir gelişme arz etmekteyken, öte yandan da ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü, Partimiz PKK'nın güçlü taktiklerinin sınırlı bir uygulaması bile Kürdistan'da halkı yer yer ayaklanma durumuna getirebilmiştir. Yeni dönem mücadelemizin etkin ve yaygın eylemlerle gelişerek kitlelere vardığı alanlardan biri olan Mardin'de, son günlerde yaşanan olaylar bunun en açık örneğidir. Bilindiği üzere Mardin yöresi, PKK hareketinin çok kısa bir süre içerisinde gelişerek kök saldı, Kürdistan'ın yurtsever özellikleri ağır basan merkezlerinden biridir. Derin bir yurtsever öz taşıyan Mardin halkı, yükselen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde en aktif bir şekilde yer almış, başlangıcından itibaren mücadeleye güçlü destek sağlamıştır. Faşist cuntanın iktidara gelmesinin ardından Mardin yöresi üzerinde de, Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi, sınırsız baskı ve işkence olayları gündeme gelmiş, yurtsever kitlelere boyun eğdirme istemmiştir. Ancak faşist Türk sömürgecileri hesaplarında yanlışlardı. Çünkü Mardin halkı mücadeleye olan inanç ve güvenini, her gün yaşadığı sömürü ve zulme rağmen direnişin etrafında kenetlenen kanıtlamaktadır.

Son dönemlerde gerçekleştirilen etkin ve yaygın eylemlilik ve bu paralelde yapılan siyasal-örgütsel çalışmalar sonucunda yöre halkının



adeta kitlesel bir ayaklanma durumuna getirilmiş olması sömürgeci-faşist Türk devletinin paçalarını tutuşturmuş, sömürgeciler, Kürdistan halkının kabarcak olan isyan dalgalarının korkusunu iliklerine değin hissetmişlerdir. Bunun üzerine sömürgeci burjuvazi o en belirgin özelliğini yıllardan beridir uyguladığı vahşetini, barbarlığını daha da üst boyutlara çıkararak halkımızın bu kutsal bağımsızlık özlemlerini bir kere daha zorla boğmaya çalışmıştır. Baskı ve işkence öylesine azgın boyutlara varırılmış ki, Mardin il merkezi de dahil olmak üzere birçok ilçe ve köyde sokağa çıkma yasağı konmuş, giriş-çıkışlar yasaklanmış, hatta köylülerin tarlalarını ekmelelerine, hayvanlarını beslemelerine dahi olanak tanınmamıştır. Başta bazı SHP milletvekilleri olmak üzere benzeri çevreler, bu tür baskıların daha erken ve tehlikeli patlamalara yol açacağı konusunda faşist devlet yetkililerini uyar-mak için hala çırpıp durmaktadır. Sözü edilen SHP milletvekilleri-nin ısrarla Evren'e çağrıda bulunarak bölgede inceleme yapmasını önermeleri, sömürgeci-faşist devlet-in varlığının ne kadar tehlikeye girdiğini gördüklerinden ötürüdür.

Sonuna kadar uygulanan baskı ve şiddet yöntemleriyle olayların önüne geçemeyen TC, bir yandan da özel savaş yöntemlerini hayata geçirmek için hummalı bir faaliyet yürütmektedir. Son günlerde "Güney Van Projesi" adıyla ve ekonomik kalkınma kılıfı altında Hakkari ve Van'ın bazı kesimlerini kapsayan bir alanda "stratejik köy" uygulamasına geçmeye hazırlanmaktadır. Halkın mücadeleye akışını ve silahlı savaşın yayılmasını engellemek amacıyla, küçük yerleşim birimleri ortadan kaldırılarak, devam etmekte olan savaşın gereklerine göre asker-i duruma uygun tampon bölgeler oluşturulmak istenmektedir. Asıl amacı bu olan projeyi, sömürgeci devlet yetkilileri ikiyüzlü ve utanmazcasına ekonomik kalkınma projesi diye göstermeye çalışmaktadır.

Türk burjuvazisinin ikiyüzlülük ve sahtekarlığının -ki bu meziyet kendilerine Abdülhamit ve M. Kemal'den miras kalmıştır- bir diğer örneği de son günlerde kuru bir gürlütlü misali ortaya attıkları "irtica" yaygınlarıdır. Bu sıkça başvurulan bir yöntemdir. Kürdistan'da gelişmekte olan ulusal kurtuluş savaşı ve Türkiye'de emekçilerin gittikçe duyulmaya başlayan hoşnutsuzluk sesleri karşısında böylesi yapay bir 'sorun'a dikkatleri çekerek nefes almaya çalışmaktadır. Yoksa "irtica"nın en büyüğüne biz-zat devletin kendi eliyle yaptığını bilmeyenlerin kaldığını mı sanıyor-lar? O, dillerine çokça doladıkları

ve tamamen çağ ve bilim dışı yöntemlerle hazırladıkları ders kitaplarında "din politikaya alet edilmesi" biçiminde tanımladıkları laiklik ilkesi safsatasının ne tür bir sahtekarlık örneği olduğunu da yine KUKM ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Birçok konuda olduğu gibi, ruhlarını dahi satılığa çıkar-mış bir avuç uşak ve tasfiyeci dışında en kör gözlerin bile görebildiği bir gerçeklik bir kez de burada kanıtlanmıştır. Evet, Kürdistan'da yükselen devrimci direniş savaşı ve bu savaşın öncüsü PKK ilk günden beri, faşist-sömürgeci Türk burjuvazisinin ve onun zor örgütü TC devletinin gerçek karakterini ve rengini ortaya çıkarmada adeta bir turnusol kağıdı rolünü oynamıştır. Öteden beri kemalist-faşist burjuvazinin en gerçek yüzü bu alandaki uygulamalarında ortaya çıkmıştır. İşte en son örneği de "irtica" konusunda karşımıza çıkıyor. "PKK'ya Karşı İrşad Ekibi Kuruldu" başlığıyla faşist Tercüman gazetesinde şöyle bir haber yer alıyor: "Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde eylemlerde bulunan yasadışı bölücü 'PKK' örgütüne karşı halkı aydınlatmak amacıyla Diyanet Yüksek Din İşleri Kurulu tarafından bir 'irşad ekibi' oluşturularak bölgeye gönderildi. İrşad ekibi, ilçe ve köy-lere giderek camilerde, köy odalarında ve köy kahvelerinde toplu halde vaazlar verecek, vatandaşlara bölgede eylemlerde bulunan PKK örgütüne karşı uyanık olmalarını, onlara kanınamalarını devlet güçlerine yardımcı olmalarını anlatacak." (Tercüman, 26 Ekim 1986)

Görüldüğü gibi sömürgeci-faşist Türk devleti, sözkonusu PKK olunca her türlü kural, hak-hukuk ve adaleti rahatsızlıkla bir yana atabiliyor, hatta bu "cumhuriyetin temelini teşkil eden ilke" dahi olsa M. Kemal'in kemiklerini sızlatacak biçimde dırılıp atılabiliyor. Kuşkusuz "irşad ekipleri" denilen bu uygulamada da direniş savaşımıza karşı kullanılan çok çeşitli "özel savaş" yöntemlerinden birisidir ve TC'nin çıkmazını, zavallılığını oldukça açık bir biçimde sergileyen bir kanıttır.

Ancak düşmanın tüm engelleme çabaları ve "özel savaş" yöntemlerini boşa çıkaran Devrimci Direniş Savaşımız, 1986 Bahar ve Yaz Anımların temelinde her gün yeni mevziler kazanmış, bu yılın son aylarında da düşmana güçlü darbeler indirerek '86 yılını bir zafer yılı olarak kapatmasını bilmiştir.

DERSİM:

Ulusal kurtuluş mücadelemizin her geçen gün yeni mevziler kazandığı alanlardan biri olan Dersim'de devrimci savaşımızın gelişmesini

durduramamanın derin acizini yansıtan düşman, mücadeleye ve önderi Partimize karşı küfür, karalama, yalan ve iftiralara dayalı bir kampanya yürütmektedir. Son dönemlerde iyice yoğunlaşan ve kendisine "ilerici", "solcu" diyen bazı çevrelerce de desteklenen bu kampanya, KUKM'nin yükselmesi karşısında içine düşülen acizin ve çaresizliğin bir itirafıdır.

Düşmanın tüm girişimlerine rağmen sömürgecilğe olan kin ve nefreti her geçen gün daha da artan halkımız, ulusal kurtuluş mücadelesinin etrafında kenetlenmeyi seçmiş ve desteğini daha da arttırmıştır. Bu gelişmeler karşısında telaşa kapılan düşman, klasik Dersim politikasına yeni biçim ve boyutlar kazandırmıştır. Dersim ilke ve ulusal bütünlüğümüzden kopan-



arak, ulusal kurtuluş mücadelemizde bir çaban başı, bir karşı-devrim ocağı haline getirilmekte isteniyor. Eskiden doğrudan "Atatürkçülük" ve "Türkçülük" adına geliştirilen ve ulusal benliğimizde ciddi yaralar açan bu politika, bugün "Semircilik", "Demokratik PKK" vb. biçimlerde geliştirilmeye çalışılmaktadır. Erol Değirmenci, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit, Hüseyin Yeşiltaş gibi yeni Rayberler, bu faaliyetlerin "devrimcilik" adına gerçek örgütleyicileri, yürütücüleri durumundadırlar. Bu hainlerin bizzat polisin denetim ve koruması altında çalışmaları, yürüttükleri faaliyetin ve oynanan oyunların iç yüzünün anlaşılması için yeterlidir.

Sömürgecilerin bu politikaları anlaşılır ve bir ölçüde doğaldır da. İlginç olan, kendisine "marksist-leninist komünist parti", "gerilla", "devrimci-komünist", "yurtsever devrimci" diyen güçlerin de benzer politikayı sürdürmeleridir. Erol Değirmenci ve Şahin Dönmez gibi takipçileriyle bir ajan faaliyeti ölü-

ğu apaçık ortada olan "Semircilik" ve anti-PKK'cilik, bunlar çoğu yerde devletten daha baskın çıkmaktadır. Aldatıcı ve tehlikeli olan da budur. Bu güçlerin akıllarını başlarına toplamalarının, içine düş-tükleri gaffetin farkına varmalarının zamanı gelmiştir, geçiyor bile. Uyarılarımıza, başından beri izlediğimiz ilkel, seviyeli ve dostça yaklaşımlarımıza rağmen, aynı tavrın devamında ısrar edilmesi, bizi, bilinçlilik ve dolayısıyla düşman parmağı aramaya itecektir, ki bu durumda ortaya çıkacak olan olumsuzlukların sorumlusu, açık ki biz olmayız.

En büyük dayanağı haklılığı ve halkımızın özgüçü olan ulusal kurtuluş mücadelemize ve şanlı önderi PKK'ye yöneltilen saldırılar ve karalamalar doğru yolda olduğumuzun yeni bir göstergesidir. Ve PKK gücünü, her gün düşmana indirdiği amansız darbelerle yeniden kanıtlayarak, Kürdistan'ın dört bir alanına olduğu gibi Dersim alanında da halkımızın biricik umudu ve kurtuluşunun garantisi olmuştur. İhanete en büyük yanıtı ise silahlı kurtuluş kuvvetlerimizin her gün gürlüyen namurlarından vermektir. Bu alandan son aldığımız bazı eylem haberleri şunlardır:

28 Temmuz 1986 tarihinde E-23 karayolunun Demirkapı köprüsüne "Yaşasın PKK!", "Kahrolsun Sömürgecilik!", "Hiçbir Güç Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi Engellemez!" sloganlarının yazılı bulunduğu bombalı pankart asılmıştır. Pankart bir gün boyunca asılı kalmıştır.

22 Ağustos 1986 günü, Dersim'in Mazgirt ilçesi Golek köyü yakınlarında kurtuluş kuvvetlerimiz ile

faşist ordu birlikleri arasında çatışma olmuştur. Olayda düşman birliğinden 1 astsubay ve 2 er yaralanırken, devrimci birliğimiz sapa-sağlam üssüne dönmüştür. Daha sonra düşman yaralılarından ölenler öldüğü bildirilmiştir.

6 Eylül 1986 akşamı, Dersim'in Gevlik mahallesine bağlı Hopik mezarında konulanmış olan sömürgeci operasyon birliklerinin çadırlarına kurtuluş kuvvetleri tarafından saldırı düzenlenerek, çadırların etrafına patlayıcı döşenmiştir. Çok sayıda askerin öldüğü ve yaralandığı bu olay burjuva basını tarafından çarpıtılarak 1 ölü ve 1 yaralı biçiminde yansıtılmıştır.

Ayrıca bu süre içerisinde Ovacı'ta 2 Dersim merkezinde 1 ajan-ihbarcı teslim alınarak çeşitli silah ve para cezalarına çarptırılmış, bu hain yapının elemanlarından birçok-ğu alınıp terketmiş, alının genelinde yaygın olarak bildiri dağıtılmış, afişler asılmış, onlarca köyde siyaset toplantıları ve gösteriler düzenlenmiştir.

BİNGÖL- DİYARBAKIR

Saldırı ruhu ile gelişen Devrimci Direniş Harekatımızın, savaşın önemli bir cephesi haline getirdiği, düşmanın resmi, yarı-resmi ve sivil güçlerine vurulan darbelerle otoritesinin zayıflatıldığı alanlardan olan Bingöl-Diyarbakır alanında; düşmanın başından beri geliştirmek istediği savaşı Kürdistanlaştırma politikası tutmamış, çetecilik vücut bulmamış, kimi zaatlardan yararlanarak dar bir alanda halkın eline tutuşturulan silahlar da geri teperek birçoğu iade edilmiş, bazıları da kurtuluş kuvvetlerimizin eline geçmiştir. Savaşımız yalnızca düşman ve işbirlikçilerinin saflarında panik ve telaş yol açmakla kalmamış, aynı zamanda canlı kıldığı siyasal ortam içerisinde halk kitlelerinin kurtuluş kuvvetlerimize güven ve desteğini de artırmıştır. Böylelikle düşmanın ısrarla ıslah kurtuluş savaşını güneyle sınırlandırıp kuzeyi bundan uzak tutma politikası



bir bütün olarak iflas etmiştir.

Geniş bir cepheye hükmetmekte olan ulusal kurtuluş savaşımızın etkisini yakından hissederek düşman acizlik içerisindeydi. Alandaki ordu birliklerinin sayısını iki-üç misli artırarak yaz dönemi boyunca isyan merkezleri olabilecek şehir ve kasabaları kuşatıp savunmaya almış, bu temelde geniş çaplı saldırıları önlemeye çalışmakla yetinmiştir.

İki yılı aşkın süreden beri yükselerek gelişen devrimci direniş savaşımız faşist Türk ordusunu çıkmaz içine sokmuş, onun artık ülkemizdeki sömürgeci düzeni koruyabilecek bir güç olmadığını açığa çıkarmıştır. Siyasal-örgütsel faaliyetlerle bağ ve uyum içerisinde geliştirilen silahlı eylemlerimiz, her bakımdan ortamı ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesine hizmet edecek olumlu özelliklerle yüklü hale getirmiştir. Özellikle 1985 yılı içerisinde bölgede ortaya çıkan ihanetin sırtına basarak alanda yaratılan devrimci değerleri tümüyle imha etmek ve devrimci gelişmenin tüm yollarını tıkama gibi gözüdülmüşçesine bir planla hareket eden ve bu konuda oldukça umutlu görünen faşist Türk devletinin ve buna yamayan ihanet şebekesinin hevesini kursağında bırakan bu gelişmeler, halkımızın, geleceği yaratma mücadelemize olan umut, güven ve desteğini daha da artırmıştır.

Kürdistan saatinde düşmana karşı yoğun bir eylemliliğin yaşandığı bugünkü ortamda, ulusal kurtuluş savaşını geliştirme çerçevesinde atılan eylemsel adımların önümüzdeki süreçte daha da sıklaşacağı ve savaşımızın daha ileri ve ciddi boyutlar kazanacağı kesindir. İşte bunun en açık kanıtı olan bölgeden aldığımız son eylem haberleri:

2 Ekim 1986 günü, Kiğ'nın Yayladere nahiyesine bağlı (...) köyü

muhtarının evi kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından basılmıştır. Olayda devletin dağıttığı telseze el konulmuştur.

29 Ağustos 1986 günü, Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Pané köyünde köy korucusu Sait Keleş'in evine devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından baskın düzenlenerek düşmandan alınmış olduğu 1 adet G-1 piyade tüfeği ve buna ait 1 adet şarjör ile 20 mermiye el konulmuştur.

30 Ağustos 1986 günü, Genç ilçesine bağlı Selve nahiyesindeki düşman karakoluna devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından bir saldırı düzenlenmiştir. 30 Ağustos "zafer bayramı"nı kutlamak üzere fener alayı çevresinde toplanmış olan bir grup düşman askerinin üzerine otomatik silahlarla yayılım ateşi açılmıştır. Görünürdeki askeri güç etkin darbe almıştır. Ancak düşman genelde olduğu gibi bu olayda da kayıplarını gizli tutmuştur.

4 Ekim 1986 günü, Bingöl merkezine bağlı Şirin köyüne devrimci

olan Teyfik Kutoğlu, devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından ölümlü cezalandırılmıştır. Bu devrimci katili ajanın 1981'in sonlarında üç TKP-ML (TİKKO) üyesi hakkında düşmana verdiği somut bilgiler üzerine sözü edilen kişilerden ikisi öldürülmüş ve birisi de yaralı olarak faşist ordu sürülerinin eline geçmiştir. Yine bu uşak ruhlı ajan, bölgede geliştirilmeye çalışılan ajan faaliyetlerinin baş örgütleyicilerinden di.

24 Ağustos 1986 günü, Lice ilçesine bağlı Şeqlat köyünde MIT mensubu olan Selahattin Yargı, devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından ölümlü cezalandırılmıştır. Yörede ırz düşmanı olarak tanınan ve düşmanın en gönüllü uşaklarından olan bu unsur, faaliyetlerimiz hakkında bilgi toplama, halkı ihbar etme vb. faaliyetler yürütmekteydi. Olay esnasında üzerinde yapılan aramada MIT'e mensup olduğunu kanıtlayan belgeler ele geçirilmiştir. Kendisine ait çift namlulu 1 adet av tüfeği ile buna ait mermilere de el konularak kamulaştırılmıştır.

6 Eylül 1986 günü, Dicle ilçesine bağlı (...) köyünde düşmanla ilişkisi içerisinde olan bir unsur, kurtuluş güçlerimiz tarafından para cezasına çarptırılmış, ayrıca 1 adet star marka tabancası ile bu silaha ait 40 adet mermisine de el konularak kamulaştırılmıştır. Eylemin bu biçimi caydırıcı olması için seçilmiştir.

11 Ekim 1986 tarihinde, Diyarbakır'a bağlı Hani ilçesi kırsal alanında 1985'te devrimcilere karşı suç işlemiş olan üç unsur, devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından birer adet simonof marka (sürgülü) silah cezasına çarptırılmıştır. Ancak silahlar arasında temin edilemediğinden dolayı ceza paraya dönüştürülmüştür.

12 Kasım 1986 günü, Dicle (Piran) şehir merkezinde sömürgeci asimilasyon kurumlarından biri olan Dicle Lisesi'ne devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından yapılan baskında, 1 adet teksir makinesi, 2 adet daktilo, 1 adet elektro-nik hesap makinesi ve çok sayıda teknik malzemeye el konularak kamulaştırılmıştır.



evine de baskın düzenlenmiş, ancak bu unsur evde bulunamamıştır.

14 Ekim 1986 günü, Bingöl'ün Sancak nahiyesine bağlı Cemêması (Balıklıçay) köyünde, köy koruculuğu yapan bir unsurun evine baskın düzenleyen kurtuluş güçlerimiz tarafından 1 adet 'İngiliz Onlusı' tüfeği el konularak kamulaştırılmıştır.

20 Ağustos 1986 günü, Diyarbakır'ın Hazro ilçesine bağlı Zoğbirim köyünün eski muhtarı, devrimci katili ve ajanlığıyla ün yapmış



cunda ağır kayıplar verdirilerek işlemez kılınması, alanda önemli gelişmelere yol açmıştır. En son Mardin alanında da tanık olunduğu gibi ulusal kurtuluş mücadelemizin bu sürecinde, düşmanın her türlü yalan, iftira, karalama ve komplocu uygulamalarına rağmen, halkın sömürgeciliğe duyduğu kin ve öfke giderek artmış ve zaman zaman ayaklanma durumları yaşanmıştır.

Alanda sömürgeci ordu sürülerine, NATO emperyalist üslerine, "köy korucuları" adı verilen hain-milis çeteciliğe, kontr-gerilla birlikleri olarak eğitilen "özel tim"lere ve ajan-muhbir uşak takımına indirilen etkin darbelerin yanı sıra, düşmanın ekonomik kuruluşlarına yönelik başarılı sabotaj eylemleriyle de zaten ekonomisi çökmekte olan sömürgeci-faşist Türk devletine milyonlarca liralık maddi zarar verdirilmiştir. Devrimci direniş savaşımızın seyri içinde, şehir ve kasaba işgallerinde büyük düşman birliklerinin imhasına ve düşmanla girilen meydan savaşlarına kadar en güçlü eylemler bu alanda sergilenmiş ve zaferle taçlandırılmış; tüm dünyada yankılar uyandıran bu eylemler aynı zamanda sömürgecilerin kurtuluş birliklerimiz için ileri sürdüğü "bir avuçlar", "kaçıyorlar", "sınırın öte tarafına sığınıyorlar" vb. tüm yalan iddialarını yerle bir ederek düşmanı işbirlikçi-

bruno marka silah ve buna ait 18 mermisine; Xızne köyünde Xahıt adlı çetenin 1 adet G-3, 2 şarjör ve 32 mermisine, aynı köyden Abdülaziz adlı çetenin de 1 adet G-3, 3 şarjör ve 60 mermi ile 7-65 çapında Belçika marka tabancasına devrimci birliklerimiz tarafından el konulmuştur.

25 Ekim 1986 tarihinde Silopi mıntıkasında, Irak-Türkiye petrol boru hattına yönelik olarak gerçekleştirilen sabotaj eyleminde boruların havaya uçurulması suretiyle büyük hasar meydana gelmiştir. Basına yansıtılmaması için çok çaba sarfeden ve gizli tutulmaya çalışılan bu eylemin ardından, sömürgeci-faşist Türk devleti bölgeye yeniden büyük bir askeri güç yığmış ve bu arada 2500 kadar asker de boru hattını korumak üzere Irak kesimine göndermiştir.

Bu süre içerisinde, kurtuluş kuvvetlerimizin çok sayıda köyde düzenlediği dar ve geniş toplantılarla, çağrı ve duyurularla (yazılı ve sözlü) halkımızın ulusal kurtuluş bilinci geliştirilmiş ve siyasal duyarlılığı artırılmıştır. Ayrıca çok sayıda ajan-milis tehdit, para cezası, sürgün vb. yöntemlerle bu faaliyetlerden caydırılmış veya etkisiz hale getirilmiştir.

Bu süre boyunca devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin şehit, yaralı vb. hiçbir kayıpla karşılaşmadığı görülmüştür.

24 Kasım 1986 günü, Çukurca-Şirnak arasındaki bölgede Taşdelen köyü yakınlarındaki bir şantiyeye kurtuluş güçlerimiz tarafından baskın düzenlenmiştir. Sömürgecilerle ait 4 araç ve 1 jeneratör ateşe verilerek suretiyle kullanılmaz hale getirilmiştir.

25 Kasım 1986 günü, Şirnak'ın kırsal alanında kurtuluş kuvvetlerimize bağlı bir grup, sömürgeci özel operasyon timleri tarafından kuşatılmak ve imha edilmek istenmiştir. Düşmanın sayı ve teknik üstünlüğüne rağmen devrimci kurtuluş güçlerimiz çarpışmada insiyatifi kısa sürede ele almış, düşman kuvvetlerine ağır kayıplar verdirerek ve hiçbir kayıp vermeden geri çekilmiştir. Partimiz PKK'nın kuruluş yıldönümü günlerine denk gelen bu çarpışma ve sonucu yörede geniş yankılar uyandıran halk tarafından sevinç ve coşkuyla karşılanmıştır.

25 Kasım 1986 günü Erüh'ta, devrimci kurtuluş güçlerimiz tarafından yapılan tüm uyarılara rağmen düşmana para karşılığında uşaklık yapmaktan vazgeçmeyen bir köy korucusu ölümlü cezalandırılmıştır. Partizanlar, tüm ajan-milislere örnek olması için bu hainin ağzına düşmandan aldığı bir tomar parayı sıkıştırarak olay yerinden ayırmıştır.

28 Kasım 1986 günü, Uludere yakınlarında bulunan bir şantiyeye kurtuluş güçlerimiz tarafından baskın düzenlenmiştir. Baskın sırasında operasyon birliklerine dağılık kesimlerde yol yapan 3 dozer havaya uçurularak imha edilmiştir.

MARDİN-HAKKARİ-BOTAN

1986 yılı boyunca bir eylemliliğin yaşandığı ve '86'nın içerisinde bulunduğumuz bu son günlerine değin aynı yoğunlukta devam ettiği alanlardan birisi de Mardin-Hakkari ve Botan alanı olmuştur. Özellikle düşmanın "özel savaş" yöntemlerinden biri olarak uyguladığı ve önemli oranda umut bağladığı çeteciliğe Bahar ve Yaz Atımları döneminde vurulan darbeler sonu-

leriyle birlikte tam bir çıkmaza sürülmüştür. Ve alınan son eylem haberleri düşmanın bu çıkmazına daha da derinleştirecek niteliktedir.

Bu süreç içerisinde Şemdinli alanında kurtuluş güçlerimiz tarafından yoğun silahsızlandırma girişimlerinde bulunulmuştur. 21 Ağustos 1986'da Şagırta köyünde Xurşit adlı çeteye ait 1 adet G-3 piyade tüfeği ve buna ait 3 şarjör ve 54 mermisine; aynı tarihte Kepenek köyünde Mustafa adlı çetenin 1 adet

PKK III. KONGRESİ YAPILDI

Baştarafı 1. sayfada

umutları doğrultusunda her türlü karşı-devrimci çabayı harcıyorlardı. Kongre nedeniyle, başta sömürgeci basın ve onun çeşitli izdüşümleri PKK ve ulusal kurtuluş hareketi hakkında binbir çeşit yalan ve demagoji yaymaya çalışıyorlar ve adeta bir kampanya yürütüyorlardı. Bu açıdan, büyük bir başarıyla tamamlanan Partimizin III. Kongresi, Parti ve devrimin dostlarının umutlarını pratik gerçeklik bulacak umutlar olarak kuvvetlendirirken, başta Türk sömürgeçileri olmak üzere onun tüm usak ve efendilerine de ciddi ve ağır bir darbe indirdi.

Partimiz, bu son zirvesine, dört yıllık uzun, kapsamlı ve zorlu bir mücadele içerisinde geçerek, doğru ve hatalı çalışmalarıyla önemli ve çok yönlü pratik tecrübelerle sahip olarak, 15 Ağustos Atılımıyla geliştirdiği silahlı devrimci direniş ülke sahına oturup her alanda büyük gelişmeler sağlayarak ulaştı. Ve bir yandan bu silahlı direnişin bütün şiddetiyle sürdürülürken, öte yandan da Kongre gibi en büyük toplantısını gerçekleştirmeyi başardı. Bu tür kapsamlı çalışmalar bir arada başarıyla gerçekleştirmesi Partimizin ve mücadelemizin gelişme düzeyinin ve gücünün en açık bir göstergesi oldu.

Partimiz, III. Kongresi'ni, aylarca süren uzun bir hazırlık çalışması sonucunda gerçekleştirdi. Bu süreçte çeşitli çalışma alanlarına ilişkin raporlar Partide sunuldu, bu raporlar üzerinde geniş tartışma ve değerlendirmeler yapılarak önemli sonuçlara varıldı. Bu çalışmalar Partinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bütün sorunları üzerinde yapılarak Kongre'nin kapsamlı bir gündemine ve bu gündem maddelerinin ayrıntılı açılımlına ulaşıldı. Böylece tüm Parti, mücadelenin bütün sorunları üzerinde yoğunlaşarak Kongre'ye hazır hale geldi.

Yürütülen böylece yoğun çalışmalar ardından Parti III. Kongresi, 25 Ekim günü, Partimizin ve halkımızın en büyük değerleri olan devrim şehitlerimizin anısına yapılan saygı duruşu ve parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın açış



konusması ile başladı. Bir yandan bütün Parti ve mücadele sorunlarına ilişkin karar tasarımlarını hazırlama çalışmaları sürdürülürken, öte yandan Genel Sekreter yoldaşın sunduğu politik-örgütsel raporla Kongre çalışmaları devam etti. Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu kapsamlı raporda, insanlığın günümüzde içinde bulunduğu durumun ayrıntılı değerlendirmesini yaparak devrimci gelişme eğilimlerini ve bu gelişme önündeki engel ve sorunları açıkça ortaya koydu. Yine Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'daki mevcut durumun geniş değerlendirilmesini yapıp, muhtemel gelişmeleri ve bunlara ulaşmanın doğru yöntemlerini gösterdi. Devamla Parti ve mücadele sorunlarını ele alan A. ÖCALAN yoldaş, ideolojik ve politik çalışmaların bazı sorunlarına açıklık getirdikten sonra Parti içi durumun kapsamlı bir analizi yaparak hataları, sorunları ve bunları aşmanın devrimci yöntemlerini çok geniş ve net olarak belirledi. Geçen dönemde Parti çizgisinin her alandaki pratik uygulanma durumunu değerlendirerek, silahlı mücadele, kitle çalışması ve politik ilişkilerde ortaya çıkan hata ve yetersizliklere, bu durumların Parti çizgisini nasıl zorladığına

açıklık getirdi; önümüzdeki dönemin temel görevleri olarak devrimci savaşın ve geniş kitlelerin ulusal kurtuluş cephesi içinde örgütlenilmesinin Parti çizgisine uygun olarak geliştirilmesi, ulusal kurtuluş cephesinin her alanda örgütlenilerek maddi bir güç haline getirilmesi, dış ilişki ve ittifak çalışmalarının bu gelişmelerle uygun bir düzeyde yürütülmesi görevlerini kapsamlı bir biçimde izah etti. Partimizin temel görevlerinin silahlı direniş ve örgütsel çalışmayı geliştirmek olduğunu belirten Genel Sekreter yoldaş, özellikle bu konularda, silahlı mücadele ve Parti, Cephe, Ordu örgütlenmesi sorunlarında çok geniş ve ayrıntılı izahlarla bulundu. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın III. Kongre'ye sunduğu rapor, dünya, bölge ve Kürdistan'daki durumun kapsamlı bir değerlendirilmesiyle birlikte, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve Parti hareketimizin geçmişinin, bugünkü durumunun ve geleceğinin, Partimizin ulusal kurtuluş devrimini zafere götürmeye yerine getirmesi gereken görevlerin, yemine gereken zorlukların ve çözümlemesi gereken sorunların ayrıntılı ve gerçekçi bir açıklanması ve mücadelenin zaferinin gösterilme-

si oldu.

Parti III. Kongre çalışmaları, daha sonra komisyonların hazırladığı karar tasarımlarının tartışılması ile devam etti. Partinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bütün sorunları ve görevleri üzerinde hazırlanan karar tasarımları üzerinde geniş ve canlı tartışmalar yapıldı. Özellikle geçen dönemin pratik çalışmalarında çeşitli biçimlerde ortaya çıkan ve devrimci görevlerin yerine getirilmesi önünde engel teşkil eden bireyci, tutucu, tepkici, sektörel ve liberal anlayış ve yaklaşımların belirlenmesi ve bunların sınıfsal kaynaklarının gösterilip mahkum edilmesi temeline Partinin önümüzdeki dönemde yerine getirmesi gereken görevler ayrıntılı olarak belirlenip Kongre kararları haline getirildi. Önümüzdeki dönemde Partinin yapması gereken çalışmalar ve yerine getirmesi gereken görevler programlanarak kapsamlı bir çalışma planı hazırlandı ve kabul edildi.

Kongre'nin geçmişe ilişkin yaptığı değerlendirmeler, katılan birçok kişinin bireysel rapor sunmasını gerekli kıldı. Bu temelde kapsamlı bireysel eleştiri ve özeleştiri raporları Kongre'ye sunulurken bunlar üzerinde tartışma ve eleştiriler yapıldı. Merkez Komite'nin seçiminin ardından Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın yaptığı kapanış konuşmasıyla III. Kongre çalışmaları başarıyla sona erdi.

Altı günlük yoğun çalışmalarla geçen PKK III. Kongresi'nde Parti faaliyetlerinin geçmişini irdeleyenler geleceği ayrıntılı bir biçimde çizildi. Ancak değerlendirmeler bu kapsamı çok çok aştı, geçmiş ve gelecek üzerine yapılan değerlendirmeler sadece PKK tarihiyle sınırlı kalmayarak Kürdistan halkının binlerce yıllık geçmişi ve uygar dünyadaki geleceği Kongre tartışmalarının kapsamını oluşturdu. Bütün olumlu ve olumsuz yanılarıyla Kürdistan halkının binlerce yıllık tarihi ve çeşitli alanlarıyla bir bütün olarak toplumsal yapının durumu Kongre platformunda gündeme geldi ve bir grup insanın şahsında bütün bunlar çok ayrıntılı bir değerlendirilmeyle ulaşıldı. Ve bu temelde,

Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal geleceği gerçekçi ve sağlam kararlarla güvenceye kavuşturuldu. Bu özelliğiyle Parti III. Kongresi, halkımızın geçmişi ve geleceğiyle Partide nasıl somutlaştığının, halkın iradesinin Partide nasıl birleştiğinin en açık bir göstergesi oldu. Yine tarihi ve toplumsal yapıdaki olumsuz özelliklerin Partide nasıl yansıtıldığı, bunların Partide ve mücadeleye nasıl zararlar verdiği Kongre platformunda çok açık ve net olarak ortaya çıktı. Kongre, bu geri ve gerici özelliklere karşı acımasız devrimci eleştiriler yönelterek bunların mahkum etti; bütün katılanları kendi durumunu ayrıntılı değerlendirmek ve bu tür özelliklere karşı savaş açıp bunlardan arınarak kendilerini yenileme ve proleter devrimci eğitimlerini geliştirme zorunda bıraktı. Bu açıdan III. Kongre, Parti üyeliği sorununu gündemleştirerek ayrıntılı değerlendirdi ve Parti içinde bulunanları gerçekçi ve sağlam üyeler olmaya davet etti. Tüm hatalı ve yetersiz durumları mahkum ederek, proleter devrimci çizgide Partinin sağlam, bölünmez ve çekilmez birliği ve O'nun gerçek güç kaynağını pekiştirdi.

Bütün bu özellikleriyle PKK III. Kongresi, partileşme ve partiselleşmede tarihi bir olaydır; Partimizin ve halkımızın tarihinde etkisi sürekli olacak kesin bir gelişme noktasıdır. Kongre'nin gerçek niteliği ve gücü, içinde bulunduğumuz dönemde yaratılacak sağlam ve kitleleşmiş bir partide ve zafer yolunda hızla büyüyen bir devrimci mücadelede açıkça görülecektir. III. Kongre belirlemeleri bunları yaratacak güçtedir ve bunlara ulaşmak tüm Parti çalışanlarına ve emekçi halk kitlelerine yapılmış çağrı durumundadır. Bu çağrı, dürist ve onurlu Kürdistan insanları ve halk kitleleri tarafından gereken karşılığı mutlaka bulacaktır.

Serxwebün, önümüzdeki sayısından itibaren PKK III. Kongre belgelerini yayımlayarak ve bu doğrultuda kapsamlı değerlendirmeler yaparak, tüm halkımızın III. Kongre çizgisinde yaşar ve savaşçı hale getirilmesi çalışmalarına kendi katkısını yapacaktır.

PARTİMİZ PKK'NIN 9. YILINA GİRİŞİ

KÜRDİSTAN ULUSAL DİRENİŞ GECEİNDE COŞKUyla KUTLANDI

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde halkımızın yol göstericisi, öncüsü ve umudu partimiz PKK'nın kuruluşunun 9. yılına girişi, 20 Aralık 1986'da Hannover'de düzenlenen görkemli bir gecede, Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi'nde gerçek bir bayram sevinci ve coşkuyla kutlandı. "En büyük kuvvet birliğimizdir" diyordu Ulusal Önderimiz geceye gönderdiği mesajında, ve "En büyük birlik Parti politikası altında yürür." İşte o gün Hannover-Stadthalle'yi tam bir bayram yerine çeviren 10.000'i aşkın Kürdistanlı emekçinin hep bir ağızdan haykırdıkları "Bijî Partiya Karkerên Kurdistan" sloganı bu gerçekliğin en somut ifadesiydi. Kürdistan halkının bu mutlu gününde, enternasyonalist özelliğini bizzat pratikte doküdüğü şehit kanıyla ispatlanmış bulunan Partimizin bu sevinçli yıldönümünde sevincimizi, mutluluğumuzu ve coşku-muzu paylaşan konuklarımız da vardı. Başta Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşayan halkımız ve Türkiyeli emekçiler olmak üzere, çeşitli Ortadoğu halkları ve Alman halkına mensup çok sayıda devrimci,

ilerici ve demokratlar da aramızda yer alarak sıcak ilgi ve dayanışma gösterdiler ve gördüler.

Öte yandan Avrupa'nın dört bir yanından akan sokak ve caddeleri gece afişlerimizle donatılmış bulunan Hannover'de akmakta olan binlerce yurtseverin geceye katılımını engellemek, dolayısıyla gücümüzü ve birliğimizi zayıflatmak isteyen düşman cephenin güçleri de boş durmamışlardı. Emperyalist polis, daha Almanya'ya girişte sınır kapılarını tutmuş Hollanda, İsviçre, Fransa vb. ülkelerden gelen insanların çeşitli bahanelerle, bahane bulamadığında ise kaba kuvvetle durdurmaya, geri çevirmeye çalışmışlardır. Bu çabalar sonucunda Hollanda'dan geceye gelmekte olan 1 minibüs geri çevrilirken İsviçre'den gelmekte olan emekçilerin üzerine de gaz bombaları atma, kurt köpeklerini saldırtma vb. uygulamaları geri çevrilmelerine çalışılmış, ancak atacakları her onurlu adının şu veya bu oranda bir direniş gerektirdiğini çok iyi kavramış bulunan insanlarımız kararlı tutumlarıyla bu engeli aşarak geceye ulaşabilmişlerdir. Aylarca öncesinden çeşitli



alanlarda elbirliğiyle PKK karşıtı yalan ve iftira kampanyalarına hız veren faşist TC'nin barut tükenmiş çanak yalayıcıları sosyal-şovenler, teslimiyetçi reformistler ve tasfiyeciler de hakketiklerini yanıtı binlerce emekçinin teslimiyetçi lanetle-beyen sloganlarından almışlardır. Yine, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi-

nin dümen suyuna kapılıp PKK'yı "terörist" ilan eden ve tezgahladığı komplolarla bunu kanıtlamaya çalışan güçlerin temsilcileri de, gerçekler karşısında fal taşı gibi açılan gözleriyle PKK'nın ne olup ne olmadığını gördüler. Kucaktaki be-yen sloganlarından almışlardır. Yine, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi-

cuğa, kadın-erkek binlerce gence, orta yaşlıya ve 70'lik, 80'lik ihtiyarlara varana kadar bir halk gerçekliğiyle yüz yüze geldiler, "terörist" dedikleri PKK saflarında. Ve bu bay-ların, böylece sarsılmaz yüce bir inancı ve topekin bir halkın istemlerini temsil eden bu muazzam güce düşmanlık etmenin ne büyük bir akılsızlık olduğunu anladıklarını sanıyoruz.

Dokuz yıldan beri silah elde savaşan Partimizin tarihinde her bir yılında sağlanan gelişmeler, elde edilen kazanımlar ve katedilen yol Kürdistan tarihinde onlarca yılda alınan mesafeye denk kalmaktadır. Partimizin 9. kuruluş yılına girerken geride bıraktığımız 1986 ise çok daha büyük bir öneme sahiptir. Düşman artık bizi yok edemeyeceğini, eskisi gibi öldüremeyeceğini ve yenemeyeceğini bu yılda anladı. Ve halkımız, eğer başkaldırırsa, direnirse kurtulabileceğini; düşmanın, iddia ettiği kadar güçlü olmadığını bu yılda anladı. Yeni tarihimizin direniş içinde yaratılmasında, Parti çizgisi doğrultusunda güçlenmesinde etkin rol oynayan gelişmeler 1986 yılında kaydedildi. Bu

gerçekliğin bilincinde olan Kürt halkı, işte bu nedenle PKK'nin 9. yılına girişini tam bir bayram havasında karşıladı ve yaşadı.

Kadını-erkeği, genci-yaşlısı, çocuğuyla günlerden, aylardan beri sabırsızlıkla beklenen gecenin başlamasına daha saatler kala salonun önünde büyük bir kalabalık oluşmuştu. Avrupa'nın çeşitli merkezlerinden Kürdistanlı yurtseverleri gece yerine taşıyan, ERNK bayrakları, Ulusal Önder'in ve şehitlerimizin posterleriyle rengarenk süslenen otobüslerden inenler grup grup sloganlar atarak kalabalığa karışıyor ve kalabalığı giderek genişliyor, büyüyordu.

Bu sevince ortak olmak için yüzlerce, binlerce kilometre uzaklardan kar, kış demeden kopup gelen ve şimdi salonun açılmasını bekleyen kitlelerin yüzünde mutluluk, sevinç ve gurur okunuyordu. Daha dün kadar hiç kimsenin tanımadığı ya da tanımak istemediği, düşmanın bile "öldü, bir daha dirilemez" dediği bir halk, Kürdistan halkı, kendisini diriltten, bugünlere getiren ve "tüm cihana Kürt ölmedi dediren" öncüsü PKK'nin yeni bir zafer

yılına girişini kutluyordu; elbette ki gururlu olacaktı. Salonda ise hazırlıklar tamamlanmak üzereydi. Tüm duvarlar pankart ve bayraklarla donatılmış, sahnenin sağına soluna ve karşısına gelen uzunca duvarlara boydan boya tıpkı bir şerit gibi direniş şehitlerimizin bezden posterleri dizilmişti. Sahnenin üst tarafına proletaryanın büyük önderleri Marx-Engles-Lenin ile Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın büyük boy posterleri asılmıştı. Onların altında yan yana dizilen büyük boy bayraklar; Parti, Cephe ve HRK bayrakları yer almaktaydı. Fakat daha sonra salona alınan kitlelerden bazı dikkatli gözler bir değişikliği farketmiş, kimileri ya da nındakilere, "HRK bayrağındaki harfler neden yok acaba" diye soruyorlardı, ancak gece programının ilerlemesiyle bunun nedenini anlayacaklardı.

Kitlelerin salona girip yerlerini alması oldukça uzun zaman aldı, koca salon bir anda tıklım tıklım oldu, bırakalım oturacak yeri ayakta duracak yer bile kalmadı. Ve mikrofonlardaki ses, gençlerimizin oturmada yaşlılara öncelik tanı-



ması çağrısını yapıyordu. PKK öncülüğünde, ERNK bayrağı altında toplanan yurt dışındaki kitlelerimiz de artık en büyük salonlara şunıyordu, bunu açıkça görmek mümkündü. Geceyi izlemek üzere gelen çok sayıda basın mensubu ve gazetecilerden biri, AP ajansı (Associated Press) muhabiri şunları söylüyordu: "Bana PKK çok yanlış anlatılmıştı. Burada 10.000'den fazla insan görüyorum, hiç de anlatıldığı gibi değilmiş."

Sürekli alkış ve sloganlarla açılan program, direniş şehitleri anısına yapılan 2 dakikalık saygı duruşu ile başladı. "PKK İçin" şiirinin okunmasından sonra, çocuk ve büyüklerden oluşan 100'e yakın kişinin yer aldığı koro, sert ve uygun adımlarla sahnede yerini alarak devrimci marşlardan örnekler sundu. Aynı yürüyüş tarzı ile sahneden inen ve ordulardan bir halk gerçekliğini ifade eden koronun bu tutumunda oldukça beğenildi ve alkışlandı.

PKK Genel Sekreteri ve Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın mesajının videodan sunulacağı duyurulduğunda salon bir anda "Bijî Serok APO" sloganıyla inledi. Kürtçe olarak okuduğu mesajında ÖCALAN yoldaş, başarılarla dolu Parti tarihimizin çok kısa ve öz bir değerlendirmesini yaparak 1986 yılının mücadelemizdeki anlam ve önemini vurguladı. 1986'da kendimizi yenileyerek korkusuz bir yürek, gerçeği iyi gören bir beyin yaratığımızı belirten ÖCALAN yoldaş şöyle devam etti: "Bu yılda

büyük bir şey daha gerçekleştirdik: Partimiz III. Kongresi'ni yaptık. III. Kongre, Partimiz ve Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tarihinde büyük bir dönüm noktasıdır. Kongre şunu ilan ediyor ki; halkımız için ölüm yoktur, Partiyi yenilgi yoktur, sürekli ilerlemek vardır." Daha sonra '86 pratiğinden somut örnekler vererek nasıl yetkinleştiğimizi, artık 1 kayıbmıza karşılık düşünce 20-30 kayıp verdiğimizizi izah eden ÖCALAN yoldaş, ulusal birliğimizin önemine de dikkat çeken ve coşkulu sloganlarla karşılanan mesajında özetle şunları söyledi: "Madem ki yenileniyoruz, özgür bir yaşamı yeniden kuruyoruz, o halde bu ortak çabanın içerisinde herkesin bir damla kanı, bir soluğu, bir sözü bulunmalıdır." Mesajın bitiminde, binlerce Kürdistanlı, Önderlerinin çağrısına en anlamlı yanıttı, hep bir ağızdan Cephe Andı'nı okuyarak verdiler.

Program akışı içinde sunulan müzik parçaları, yine videodan sunulan direniş mücadelemizi konu alan pandomim (sessiz tiyatro) beğenile izlenirken, en coşkulu anlardan biri de Türkçe siyasi konuşma yapıldığında yaşandı. Zira, konuşmacı kürsüden halkımıza III. Kongrenin aldığı tarihi bir kararın müjdeliyordu. Evet, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu ARGK'nin (AR-TÊŞE RIZGARİYA GELE KURDISTAN) kurulduğunun müjdenmesi gur sloganlar ve alkışlarla karşılanıyordu. Böylece daha önce sorulan, "Neden HRK bayrağındaki harfler kalkmış?" sorusu da yanıt

bulmuş oluyordu.

Hunerkom'un hazırlayıp sunduğu zengin program, ozanların çalıp söylediği devrimci halk türkülerini, folklor gösterileri ve Kürtçe yapılan siyasi konuşma ile sürdü. Daha sonra sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin işbirlikçilerinden hain aşiret reislerini, ilkel milliyetçiliği ve kelle avcılarını konu alan tiyatro oyunu beğenile izlendi. Yine folklor gösterileriyle süren program, Koma Berxwedan'ın sunduğu parçaların ardından "Apo Hate Hilvane" parçasının eşliğinde büyük bir coşkuyla sonuçlandırıldı.

Pratik öğreticidir. Mücadele tarihimize boyunca gücümüzü önemli oranda pratikten çıkardığımız derslerden aldık. Bu gece eylemimizde de bazı eksik ve yetersizliklerimiz oldu. Bunları görebildik ve görebildiğimiz ölçüde de güçlendik. Bu inançla gelecek gecelerimizi daha başarılı ve güçlü karşılayacağımızı şimdiden söyleyebiliriz.

Şimdi biz, binlerce Kürdistanlı emekçi geleceğimizi daha aydınlık görüyoruz. Yeni ve büyük bir yıla girdiğimizin bilincindeyiz. Partimizin yaptığı hazırlıklar ve aldığı güçlü kararlarla dağdaki yoldaşlarımızın büyük bir yıl daha yaratma isteklerini coşkuyla selamlıyoruz. Bu soylu yürüyüşte bizim de ağır yükümlülüklerimiz olduğunu biliyoruz. Bu onurlu görevi yerine getirmek yaşamımızın biricik amacı olacaktır. Ve tüm inanç ve bilinciyle haykırıyoruz: 1987-88 yılları düşmana ölüm, bize yaşam yılları olacaktır.!

Partimizin 9. Kuruluş Yılına Girişi Nedeniyle Geceye Gönderilen Kutlama Mesajları

Çeşitli örgüt ve kişiler geceye gönderdikleri mesajlarla PKK'nin 9. yılına girişini kutlamışlardır. Kutlama mesajlarından bazıları özetle şöyle:

"Kürdistan halkının hayatında önemli bir dönüm noktası olan PKK'nin kuruluşu bizler için de sevinç kaynağı olmuştur. Bu vesileyle düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi kutlarız.

Halklarımız bir gün mutlaka yeneceklerdir. Sömürünün ve sömürgeciliğin kökünü kurutacaklar; her iki halkın proletaryası sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için enternasyonal görevlerini yerine getireceklerdir.

SVP-Avrupa Temsilciliği"

"Yüzyıllardır her türlü kötülüğün reva görüldüğü bir ulusun kurtuluşu ve kendi özgür iradesiyle kendi demokratik iktidarını kurma mücadelesinde büyük paya sahip PKK'nin 8. kuruluş yıldönümünde organize ettiğiniz geceyi samimi bir dostluk, sevinçli bir coşkuyla selamlarız.

Ortak düşmana karşı, ortak amaçlar doğrultusunda yürütülen bir mücadelede, her türden dayatmayı reddeden, teslimiyetçiliği her çeşidiyle yadsıyan bir hatta birlikte olmaktan gurur duyduğumuz PKK'nin 8. kuruluş yıldönümünde mücadeleciler, dayanışmacı selamlarımızla kutluyor, kurtuluşa kadar yürüteceğinizden kuşku duymadığımız savaşımızda başarıları dileriz.

THKP-C (Acilciler) Avrupa Komitesi"

"Askeri-faşist cuntanın gerek Türk ve Kürt halklarına, gerekse tüm azınlık milliyetlere yönelik saldırılarının yoğunlaştığı bir sırada; Kürdistan'da silahlı direniş bayrağını açarak iki seneyi aşkın bir süre silahlı direniş olgusunu yatan, partiniz PKK'nin kumandası altında savaşan silahlı direniş güçlerinizi coşkuyla selamlarız.

Avrupa'da DEV-GENÇ"

Ayrıca şu örgüt ve kişiler de geceye kutlama mesajı göndermişlerdir:

- Filistin Halkının Mücadele Cephesi

- İsviçre Kürdistan Topluluğu

- Anti-imperialistisches Plenum-Hamburg (Hamburg Anti-empyralist Plenumu)

- Die Redaktion der Zeitschrift "AL-KARAMAH", Marburg ("AL-KARAMAH" dergisi redaksiyonu, Marburg)

- AKSA (Yurt Dışı Kürt Öğrenci Dernekleri)

- Anti-faşistisches-oud Verzetstrijders-Nederland Bond von Anti-faşististen-Hen von Luttkhuizen (Hollanda Anti-faşistler Birliği adına Henk von Luttkhuizen)

- Aus dem anti-imperialistischen Widerstand-Bielefeld (Bielefeld Anti-Empyralist Direnişçileri)

- Symp. der PFLP in der BRD und Westberlin (FAC ve Batı Berlin'de Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Sempatizanları)

- Freunde des kurdischen Volkes-Hamburg (Hamburg Kürt Halkının Dostları)

- Für das Zentral-Komitee des BWK, Christiane Schneider (Bati Alman Komünistler Birliği Merkez Komitesi adına Christiane Schneider)

- Komitee für Auslandsbeziehungen von Herri Batasuna, San Sebastian-Espana (Herri Batasuna Cephesi Yurt Dışı İlişkiler Komitesi, San Sebastian-İSPANYA)

- Für den Vorstand der Arbeitsgemeinschaft Auslandsberichterstattung, R. LÖTZER (Yurt Dışı Haberleri Çalışma Grubu Yönetimi adına R. LÖTZER)

- Brigitte Düring

- Jacqueline Sammalı

- İskoçya Kürtleri adına, K. Y.

- Karl Jacobsen, International Committee-Copenhagen (Kopenhag Uluslararası Komite adına Karl Jacobsen-Danimarka)

- Feyka-Kurdistan, Serxwebün Çalışanları, Hollanda'da Kürdistan Komite, Yunanistan'da Kürdistan Komite, Danimarka ERNK Taraftarları, Yunanistan ERNK Taraftarları, İsviçre PKK Taraftarları, Hollanda ERNK Taraftarları, Avrupa Kürdistan Komiteleri.

Lübnan Alanındaki Kürdistanlılar da PKK'nin 9. Yılına Girişini Bir Gece Eylemiyle Selamladılar



Dünyanın neresinde olursa olsun Kürdistan halkı, kuşaklar boyu çekmekte olduğu acısını din-direcek, bu acının hesabını soracak ve kendisini içerisinde bulunduğu bu utançlı durumdan kurtaracak olan öncü gücü PKK'nin 9. kuruluş

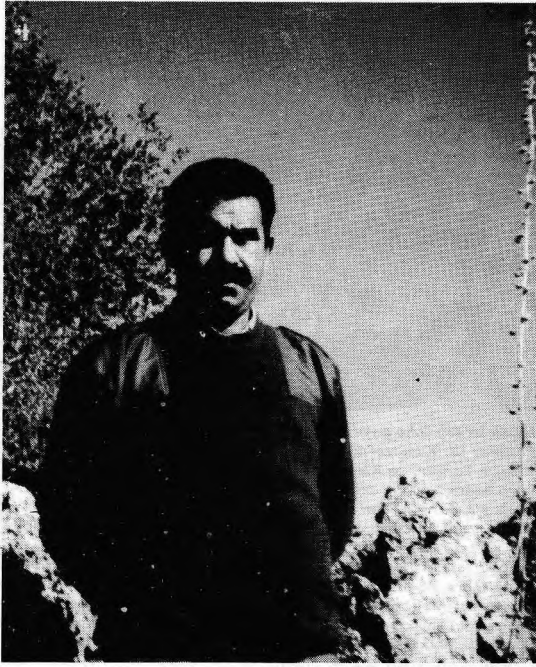
yılına girişini tam bir bayram sevinciyle karşılamıştır. Her yeni yıl bir öncekinden çok daha etkin ve güçlü bir tarzda karşılayan Partimiz, önemli kazanımların sağladığı ve Ulusal Direniş Tarihimize büyük rolü olan bir mücadele yılını

daha geride bırakırken, halkımıza daha çok umut vermekte ve ondan daha çok güç ve destek almaktadır.

İşte bunun somut bir ifadesi de Lübnan alanında yaşayan Kürdistanlı yurtseverlerin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde zaferin garantisini olarak etrafında kenetlendikleri PKK'yi, 9. yılı girişinde militan bir gece eylemiyle selamlaması oldu. Lübnan'ın Barlias kentinde yapılan 1000 civarında işçi kitesinin katıldığı gecede büyük bir coşku ve sevinç yaşandı. Ülkenin uzaklarında da olsa, Kürdistan halkının artık bir mücadele ve savaş gerçekliği yaşadığı atılan sloganlarda, yapılan siyasi konuşmalarda dile getirildi. Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın mesajı okunduğunda ise, "Bijî Serok APO" sloganıyla tüm kitle adeta tek bir yürek gibi çırpıyordu.

Müzik, tiyatro, folklor vb. gösterilerle süren, sevinç ve mutluluk doruğa çıktığı gece daha sonra hep birlikte çekilen halaylarla sonuçlandırıldı.

PKK'nin 9. yılına girişi nedeniyle düzenlenen "Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"ne, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın gönderdiği Kürtçe mesajı Türkçe olarak yayınlıyoruz.



Yurtsever Halkımız, Partililer, Taraftarlar

Partimiz PKK kuruluşunun 9. yılına giriyor. Hepimize kutlu olsun. Hepinizi selamlıyorum.

Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük tarihinde, Partimizin tarihinde geçen 9 yıl, ayağa kalkışı ve atılan her adımıyla bizi yeniledi. Bağımsızlık ve özgürlük direnişinde, 100 yılda atamayacağımız adımları bu yıllarda attık. Partinin kuruluşu; Parti tarihinde geçen 8 yıl bizi 30 yıldan fazla ilerletmiştir.

Hepiniz hatırlarsınız ki, bizim için "ömürleri 1 ay, 2 ay, 3 ay, bundan fazla yaşayamazlar" diyorlardı. Ama şimdi bunların tümünün tersi tarihimize ispatlandı. Düşmanımız ne denli vahşi, ne denli büyük bir güçle üzerimize gelirse gelsin, sergilediğimiz direniş bunların tümünü boşa çıkardı. Her gün, her ay, her yıl eskisinden çok daha fazla ilerleme ve güçlenme sağladı. Çoğu kişinin yüreğinde hissedemediği, şimdi bizde gerçek oldu.

Düne kadar hiç kimse bizi ne halk, ne de ulus sayıyordu. Şimdi tüm dünya bizi taniyor, ulus ve halk olarak tanıyor. Size hak, hukuk gerekli diyorlar. Önce unutulmuş, kimsenin kabul etmediği bir halktık; şimdi sizler de görüyorsunuz ki, içeride dışarda, dost-düşman hepsi kabul ediyorlar. Bu durum nasıl oldu? Bunu çok iyi anlamak gerekir. Bu, kendi kendine durup dururken olmadı. Düşünce ve çabamızla birlikte çıktı.

Halkımız yeni doğan bir çocuk gibi, yeni yeni kendine gelmektedir. Her şeyden önemli olan sağlam bir yürek, doğru bir düşünce ile doğru yolda yürümeye başlamaktır. Şimdiye kadar yol yapılmış, ilk ve önemli adımlar atılmış, ayrıca geçen günler, aylar ve yıllar bizi ilerletmiştir. Önce yol yoktu, işleyen yol yanlış, atılan adımlar bizim için değil, başkaları için. Ama şimdi böyle değildir; bir araya gelmeler, yapılan toplantılar, edilen sözler, yapılan geceler tümü kuruluşumuz içindir, tümü bizim içindir.

Ayağa kalktığımız yıl, düşmanımız ordusunu tümüyle iktidara getirdi. Biz birkaç deneyimsiz insan, genç arkadaş duyanın en büyük güçlerinin birlikte uyguladıkları tüm yöntemlerini halkımızın gücüyle boşa çıkardık. 1980 yılında, '81

yılında çok ağır yükün altında Partimize ve halkımıza yeni bir yaşam hâzırladık. 1982 yılında Partimizin II. Kongresi ardından tekrar ülkeye giriş... 1983 ve 84'te Parti bayrağı altında yürüyüş ve 15 Ağustos'ta Büyük Direniş Savaşının yeniden başlaması... Yine düşmanın "ömürleri bir aydır, iki aydır" şeklindeki büyük saldırısı ve ardından yenilgisi... Büyük bir çabayla 1985'te ERNK'nin kuruluşu ve ilanı, HRK'nin kuruluşu, çalışmaları ve savaşı, halkımızın içeride ve dışarda ayağa kalkması, zindanlardaki büyük direniş, tüm bu çabalar bizi birleştirdi. Küçük sular aktı, aktı ve tümü birleşerek büyük bir ırmak oldu. Küçük bir pınar büyüyerek Fırat oldu. Şimdi bir güçlüyüz, halkımız şimdi kendisini güçlü sayıyor, yoldaşlar kendilerini güçlü sayıyorlar.

1986'ya, geçtiğimiz yıla ulaştığımızda çok şeylerimiz vardı. Kürdistan'ın üzerine çok genç, çok kahraman yoldaşlarımızın kanını akıttık. Her kentte, her dağda 20 yaşımda, 25 yaşında gençler şehit verdik, kurban verdik. Bunların kanları boşuna akmadı. Onlara verdiğimiz her söz "şehitleri anmak yaşamaaktır" şiarında somutlaştı. 1986'da onlara verdiğimiz sözü tam olmasa da yerine getirdik. 1985 yılının sonlarına geldiğimizde düşman "onları bitirdik" diyordu. Doğrusu düşmanımız, faşist Türk devleti, bin yıldan beri üzerimizde hüküm sürüyor, dışta ve içte işbirlikçileriyle elele bizi bir bütün olarak yok etmek istiyordu. Amaç ve inancı buydu. 1985 yılında başkaldırdığımızı kabul ediyor, ancak "kendilerine öyle bir darbe indirdik ki, bir daha kendilerine gelemezler" diyorlardı. Ama bizi durduramadılar, durduramayacaklarını biliyorlardı.

Evet, büyük şehitler verdik, yoldaşlarımız şehit düştüler, ciğerimiz çok yerde parçalandı. Ama direndik ve dayandık. 1986 başlarında yine büyük şehidimiz yoldaş MAHSUM (Ağit), kendi adıyla ve önderliğinde güçlü bir direniş yükseltti. Şehit düştüğünde, mücadeleyi daha da güçlendireceğimiz söz verdik ve sözümüzü tuttuk.

Bahar, yaz ve sonbahar atılımları sürecinde 15 şehit verdik. Düşmanın kaybı ise 500 kişidir. Kürt tarihinde ilk kez böyle bir durum

PARTİMİZİN KURULUŞUNUN 9. YILI VE III. KONGRESİ KUTLU OLSUN

yaşandı; bizden 1, onlardan 20-30 kişi, önceleri onlardan 2 kişi ölürken bizden binlercesi öldü, şimdi bunu tersine çevirdik. Bunun için '86 yılı bizim için çok önemli bir yıldır. Düşman yeni anladı ki, bizi artık yok edemeyecek, eskisi gibi öldüremeyecek ve yenemeyecektir.

Kürt halkı, eğer başkaldırırsa, direnirse kurtulabileceğini bu yılda anladı. Bu yılda düşmanın, iddia ettiği kadar güçlü olmadığını gördü. Ülkeyi yakından bilen, dolanan herkes bir şeye tanık olur: Düşman korkuyor, düşmanın ordusu büyük korku içinde; geceleri dışarıya çıkmaktan korkmakta, gündüz yol alamamaktadır. Bir köyden bir köye gittiğinde büyük bir korku yaşıyor, görülebilir. Halkımız bunu gözleriyle görüyor, yüreğinde hissediyor. Tarihimizde ilk kez böyle şeyler olmaktadır. Eskiden bir jandarma veya bir polis gelip halka zulmettiğinde, tokatladığında yanlarına kalmaktaydı. Şimdi ise bir şey yaptıklarında on kat karşılığı alıyorlar. Bu giderek güçleniyor. İşte yeni tarihimiz bu biçimde yaratıldı. Yeni tarihimiz direniş içindir, Parti çizgisi doğrultusunda 1986'da bu şekilde yazıldı.

Bundan dolayı geçen yılın bizim için tam bir bayram olduğunu söylüyoruz. Doğru, eksikliklerimiz çok, hatalarımız var, ama yapılanlar da çok görülmektedir. Kazanımlar karşısında bu eksikliklerin fazla bir şey ifade etmediğini söylüyoruz. Tarihimizde ilk kez kendi öz gücümüzle, inanç ve kararlılıkla yürüyoruz. Bugüne kadar başkaldıranlar bir devlete bağlı olarak, çoğunlukla da dost olmayan devletlere dayanarak büyümeye çalışıyorlardı. Şimdi biz öz gücümüzle, kendi silahımızla "her şey bize, bizim içindir" şiarıyla kendimizi için çalışıyoruz. PKK çizgisini bu şekilde yapıyoruz. Hiçbir parti veya hareket şimdiye kadar bu biçimde oluşmadı. Kendi gücümüzle 86'yı yaratık. 85'i bu biçimle geride bırakıp 86'da yeni bir yaşam yaratacağımıza kimse inanmıyordu. Fakat bu sadece inançta kalmadı, bizim için bir gerçeklik oldu. Halkın umudu şimdi çok güçlüdür. Hepimizin umudu şimdi çok güçlüdür. Ama boşuna değil, tabii, dediğimiz gibi bunun sebebi var.

Şimdi dostlar eskisinden daha iyi tanıyorlar bizi, Kürtlerin ayağa kalkışının yeni ve kahramanca bir çıkış olduğunu biliyorlar. Yürüyebileceğimiz ve haklarımızı alabileceğimize inanıyorlar. Bundan dolayı 1986'da diyoruz ki, kendimizi yeniledik, kirlerimizi büyük oranda temizledik, korkusuz bir yürek, gerçekçi iyi gören bir beyin yaratık. Bunlar küçük şeyler değildir. Bu yılda büyük bir şey daha gerçekleştirdik: Partimiz III. Kongresini yaptı. III. Kongre, Partimizin ve Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tarihinde büyük bir dönüm noktasıdır. Kongre şunu ilan ediyor ki, halkımız için ölüm yoktur, Partiyeye yenilgi yoktur, sürekli ilerlemek vardır. Daha büyük bir şevkle yürümekte olduğuna ispatlandı. Büyük birlik, büyük düşünce, güçlü irade oluştu. Şimdiye kadar hiçbir toplantı böyle güçlü geçmedi. 1986'nın bitiminde bunu da başlarıyla gerçekleştirdik.

Düşman "parçalandılar", "bittiler" vb. yaygaralarına rağmen, şimdi biz her yönden geleceğimize baktığımızda 1987'nin bizim için çok daha aydınlık olduğunu, birlik

ve deneyimimizin güçlendiğini görüyoruz.

Kürdistan'ın tüm kentlerinde, köylerinde ve dağlarında Partili yoldaşlar, dostlar silahlıdır. Onlar her gün faaliyetlerini yürütmektedirler. Her gün düşmandan bazıları devirmekte, soluklarını kesmekte, onları korkutmakta ve silahlarını ellerinden almaktadırlar. Bu da yeni bir şeydir. Eskiden silahlı mücadele 1-2 ay bile sürmesi olanaklı değildi. Şimdi, 9 yıldan beridir silahı bir tek gün bile bırakmış değildir. Dokuz yıl az değildir. 1925 yılında Şeyh Said, 1938 Dersim'de Seyit Rıza hareketleri 2-3 ay kadar sürdü. On binden fazla şehit verdiler, kalkanlar da idam edildi, yarısı bile kalmadı onlardan. Fakat bizimkinden ise, şimdi bizden 15, düşmandan 500 kayıp çıkıyor. Şimdi korkan düşmandır. Birliğini güçlendiren ise Partimiz ve halkımızdır.

PKK tarihinde, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki güçlerin 70'te darbe yemesinin ardından, '80 sonrası 83'te başlatılan kavgamızla Kürdistan'ın genelinde Kürtlerin birliğini güçlendirdik, doğru yolu onların da önüne koyduk. Onlar da şimdi biliyorlar ki umut hangiyoladadır. Tüm Kürtler şimdi umudun hangi politik öncülükte güçlendiğini biliyorlar. Bunun için peşinen söylüyoruz, önumuz aydınlanmıştır, şimdi sadece Partili yoldaşlarla yürümüyörüz, yüzbinlerce halk bir araya gelmekte ve bu yola girip yavaş yavaş yürümektedir. Belki henüz savaş cephesinde birleşmemişlerdir, fakat günden güne savaş yaklaşmaktadır. Bundan sonra diyoruz ki, halkımızın her ferdî gücü oranında elinden geleni yapmalıdır. Kimi dil ile, kimi dua ile, kimi el ile, kimi sopa ile, kimi silah ile, kimi yazı ile herkesin elinden ne geliyorsa onu yapmalıdır. Eğer bir şey yapamıyorsa evinin içinde çocuklarını iyi terbiye etmelidir. Eğer canını veremiyorsa malını verebilir, eğer çok yoksul ise beş kuruş dahi verebilir, bunu da yapamıyorsa dua edebilir, birlik yaratmaya gücü yetmiyorsa evinde küçük bir birlik yaratabilir, dostlarını bu düşünceye davet edebilir. Bunların tümü çalışmalarımıza birer yardım biçimidir.

Mademki yenileniyoruz, özgür bir yaşamı yeniden kuruyoruz, o halde herkesin bir damla kanı, bir nefesi, her sözü bu ortak çabanın içerisinde bulunmalıdır. Dava hepimizindir. Şimdiye kadar kan dökülmüş, yardım ettik boş gitti; tüm yaşamımız zor ve zulüm altında geçti. Şimdi tüm bu durumlar ortadan kalkıyor. Bunun için diyoruz ki, Partinin her yıldönümü bayramımızdır. Bundan böyle Partinin tuttuğu yol, yükselttiği bayrak doğrultur, doğruyaşamdır. Bizi bundan uzaklaştırmak isteyenleri dikkate almamalıyız. İster dostça olsun, ister kötülükle, bizi bu yoldan uzaklaştırmak isteyenleri düşman saymalıyız. Öyle bir güdeyiz ki, birlik olmaktan öte hiçbir şey bizi kurtaramaz. Bunun için herkes elinden geleni, olanakları elden geçince bu yola yakınlaşmaya çalışmalıdır, uzaklaşmaya değil.

Bin yıldan beridir birbirimizden çok uzaklaşmışız, birbirimizi unutmuşuz, birbirimizle aşiret evleri

ev, kardeş kardeş çok kavga etmişiz. Bundan sonra böyle bir şey kabul etmeyeceğiz. En büyük kuvvet birliğimizdir. En büyük birlik Parti politikası altındaki güçtür. Bizler düşmana hizmet etmek zorunda değiliz, düşmana beynimizi ve yüreğimizi satmak zorunda değiliz. Belki düşman zorla, korkuyla bizi şaşırtabilir, ama bunu da bir noktaya kadar yapabilir. Yüreğimizi almayız, beynimizde hangi düşünce var bunu bilemez ve her dakika da yanımızda olamaz. Belki ayda yılda bir bizi kontrol eder, ama diğer tüm vakitler bizim vaktimizdir. Bu vakitleri ve olanaklarımızı Partinin hizmetine sunabiliriz. Bizden geride kimse dünyada kalmadı; işte görüyorsunuz dışarda içerde, vatamız altında üstünde her şeyimizi düşman kendisine alıyor. Eskisinden beter talan ediyorlar. Nasıl çalışmalı, nasıl ilerlemeliyiz? İnsan hangi sonucu çıkarmalı, bundan açık ki bizim güçlenmemiz gerekiyor. Bizim yaşamımız böyle geçti, çocuklarımızın bari geçmişten dememiz gerekiyor. Hiç olmazsa çocuklarımız için bir birlik kuralım, bir parti kuralım, onlar da geçmişteki gibi parça parça, tek tek ölmesinler.

Yurtsever halkımız! Yeni ve büyük bir yıla giriyoruz. Yaptığımız hazırlıklar ve aldığımız kararlarla dağdaki yoldaşlarımız büyük bir yıl daha yaratmak istiyorlar. 1987-88 yılları düşmana ölüm, bize yaşam yılları olacaktır. Bu yıllar tarihimize çok önemli yıllardır, kader belirleyici yıllardır. 15 yılda mücadelemiz bu noktaya ulaşmıştır. Bundan böyle 15 yılda yaptığımızı, iki yılda yapma amacındayız.

Düşman yediği darbelerden dolayı kolayca kendine gele-meyecektir, direnişimizi kıramayacaktır. Elimize geçen tarihi fırsatı iyi değerlendirmeliyiz, çünkü tarihimizde ilk kez böyle bir fırsat ele geçmiştir. Mevcut tüm güç ve olanaklarımızı seferber etmeliyiz. Evinde, köyünde, mahallesinde dille, mektupla, her araçla kimin elinden ne geliyorsa bu yolda yapmalıdır.

Diyebilirim ki, şimdiye kadar büyük zorluklar, tehlikeler ve olanaksızlıklarla Partimizi ve halkımızı bu yıllara ulaştırabildik. Halkımızı kendisine ve dünyaya tanıttık. Partimizi şerefli ve namuslu bir Parti olarak şekillendirdik, tüm ulusumuzun namusunu yaptık. Bunlar basit şeyler değildir, tümümüz büyük bir değer verilmelidir.

Ben ve tüm arkadaşlarımız eskisinden çok daha fazla çalışacağız. Siz tüm halkımız, bundan sonra yanılmayın, sizi yanıltmak isteyenlere eskisinden daha iyi ve güçlü olarak hakkettikleri cevabı verebilirsiniz ve vermenizdir de.

Partimiz, Cepemiz ve Ordumuz önumümüzdeki 1987-88 yıllarında bize büyük gelişmeler vaadediyor. Hazırığımız iyi, cesaret ve fedakarlığımız iyi, hiçbir dönem böyle güçlü değildik. Yine de bu yeni bir başlangıçtır. Bu yeni adımı hep birlikte güçlü bir yaşama çevirelim. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük ağacına hep birlikte su verelim. Bu yıldönümünde tüm halkımız, dostunu, mücadelesini, Partisini tanımalı ve tüm gücüyle elinden geleni yapmalıdır.

- Partimizin Kuruluşunun 9. Yılı Kutlu Olsun!
- Partimizin III. Kongresi Kutlu Olsun!
- Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
- Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm!

AHMET KUTAN (ASLAN) YOLDAŞIN ANISINA

Ahmet KUTAN (Aslan) arkadaş. Sirtî'n Şırnak ilçesine bağlı Çemke Tahlo köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Hier çilekeş Kürt köylüsü gibi, O'nun çocukluğu da acı, ızdırıp ve vaksullukla geçer. O, daha yaşama atılır atılmaz kendisini, gücünü aşan işlerin başında bulur. Dağda tek başına yıllarca çobanlık yaparak korkusuz büyür; cesaret kazanır ve Kürdistan doğasıyla; dağıyla, taşıyla, çiçeğiyle, toprağıyla bütünleşir. Yine günlerce bağ, bahçe, tarla işlerinde de çalışır ve emek gücünün değerini anlar, alınteri döker ve karşılığını tırnakla koparak almaya çalışır. Ailenin en büyük desteği, evin temel direği Aslan arkadaş olur.

Sömürgecilğin ve ona bağlı yerli uşakları feodal gericiğin ağır baskısını ve sömürsünü her an yanbaşında bulmuştur Kürdistan köylüsü. Pazara kapalı tutulduğundan şehirle fazla tanışmamıştır, kırsal yaşamın durgun ve bunaltıcı havasına terk edilmiştir. Bu yetmiyormuş gibi, sınıfsal çelişki sürekli muhafaza edilmiş, geri aşiretçi bağlar canlı tutulmuş, kan bağları ulusal ve sınıfsal bağların önüne geçirilmiştir. Yoksul Kürt köylüsü yanbaşında devamlı dörtbaşı mamur feodal ağaları, kompradorları, şeyh ve gerici imamları bulmuştur. Bunların baskısı altında beli bükülmüş, ruhu ve düşüncesi karartılmıştır.

Aslan yoldaş, söz konusu bu yapının ağır tahribatını yaşayan alanlardan biri olan Şırnak köylülüğünden geldiği için, bu durumu

yakından görür ve bizzat yaşar. Ortaçağ anlayış ve yapılarının derin etkisi nedeniyle, aile ve çevresi dışı karşı kapalı tutulmuş, ağaların baskısından ötürü de elindeki varlığı sürekli tehditle talan edilmiş, kan davası adı altında aşiret çatışmalarına sürüklenmiş ve sonunda can ve mal kaybından başka bir yarar görmemiştir. Aslan yoldaş, yaşamındaki tüm bu olumsuz öğelere karşı yurtsever özelliklerini korur ve kalbinin derinliklerinde sürekli kurtuluş umudunu canlı tutar. Şırnak ve çevre bölgelerde zalimliği ve Kürt düşmanlığıyla tanınan Alihan Tatar feodal zorbasının ve eşkiyalarının zulmünü sürekli olarak yaşar. Bu haksızlığı kabul etmez, içten içe isyan duyguları büyür ve kurtuluş yolu arar. O'na göre mutlak bir kurtuluş yolu olmalıdır.

İşte büyük umutlarla beklediği gün, 15 Ağustos 1984 devrimci atılımı, yanbaşındaki Eruh ve Şemdinli kazalarına bir güneş gibi doğar. Kürdistan boydan boya bu ışıkla aydınlanır ve ısınır. Her şey ama tüm gizli umutlar, üstü küllendirilmiş fikirler korkusuzca ortaya çıkar. Dağ-taş bağımsızlık ve özgürlük türkülleriyle cınlar. Aslan arkadaşın beklediği o unutulmaz an, taşıdığı arzu, kurduğu hayaller gerçeğe dönüşmüştür. Kısacası Çemke Tahlo köylü bayram ve isyan havası yaşar.

Ve Aslan yoldaş, daha önce kendi köylerine belli aralıklarla uğrayan partizanlara koşar, onları bağrına basar. Hiç tereddüt etmeden ailesi ve beş çocuğunu geride



birakarak Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'ne kabul edilmesini talep eder.

15 Ağustos Atılımıyla birlikte, onlarca Kürt insanı kurtuluş ordusuna doğru koşar. İşte halkımızın ölümsüz komutanı Mahsum KORKMAZ'ın komutasındaki 14 Temmuz Silahlı Takımı'na, sadece Çemke Tahlo köyünden Aslan arkadaş da dahil 7 savaşçı birden HRK'ye katılır. Kürdistan köylüsü yıllarca bağrında taşıdığı güçlü yurtsever ve savaşçı özelliğine mücadelemizin gelişmesiyle yeniden kavuşur.

Aslan yoldaş, 1984'lerin sonlarında kurtuluş ordusu saflarına katıldıktan sonra, 6 aylık askeri siyasi eğitime tabi tutulur. Eğitim süresince tüm olumlu özelliklerini ön plana çıkararak, yetmezliklerini gidermeye çalışarak, tüm yoldaşlarına örnek bir savaşçı olur. Özellikle askeri alandaki ataklığı gözden kaçmaz ve bu alanda kendisini yetkinleştirmeye ve HRK'de örnek bir savaşçı olma konumuna ulaşır.

Aslan yoldaş, gördüğü eğitimden sonra 14 Temmuz Silahlı Takımı'na katılır. Eğer bir devrim savaşçısındaki olması gereken cesaret, fedakarlık, moral, ataklık, güven, çalışkanlık vb. gibi öğeler görülmek istenecekse, ilk akla gelen isim herhalde Aslan arkadaş olacaktır. Çünkü O, Birlik'te, Mahsum KORKMAZ yoldaşın öğrencisi olarak bu özelliklere ulaşmış ve bu sıfatı kazanmış bir Kürt yurtsever, yılmaz bir HRK savaşçısı konumuna çoktan ulaşmıştır.

14 Temmuz Silahlı Takımı'nda birçok eyleme katılmış, düşmana sayısız kayıplar verdirmiştir. Eylemlerde her zaman en zor ve tehlikeli yerlere yerleşerek kendisini yoldaşlarına siper etmiştir. Eylem anındaki korkusuzluğu, cesareti ve ataka kalkan saldırı ruhu O'na kahramanlık sıfatını kazandıran özelliklerdir. O'nu, Takım'da birlik ve bütünlüğün gözdesi, disiplinin ve savaş kurallarının tavizsiz uygulayıcısı, eylemsizliğin düşmanı, halka ve yoldaşlarına yaklaşımındaki alçakgönüllülüğü konumuna yükselten şey, O'nun mensup olduğu Parti'nin direnişçi özünü iyi özümsemiş ve O'nunla bütünleşmiş olmasıdır. Aslan yoldaş, bir yılı aşkın zorlu bir mücadeleye sürecinde kendisini defalarca kanıtlamış, halka ve yoldaşlarına kabul ettirmiştir.

Aslan arkadaş, yoldaşlarına verdiği bu sınırsız güvenden ötürü son olarak Birliğin askeri komutan yardımcılığına getirilmiş, eylemlerdeki dakikliği, cesareti ve iyi bir organizatör olmasından dolayı da, bir grubun komutanlığı verilmiştir.

14 Temmuz Silahlı Takımı sömürgecilere ve Kürt yerli gericiğine karşı çok ağır kayıplar vermiş, Şırnak ve çevresinde sömürgeci yapıya ölümcül darbeler vurmuş ve

**Kelaha dijmin
hilweşnim
Tola şehidan
bistfinim
Kurdistanê lawê te me
Hindî saxim,
hindî heme
Sundxwariye ta
ez hebim
pêşmerge me
Heke bimrim
gorî te me
ey Kurdistan**

güçlü bir devrimci yapı ortaya çıkarmıştır. En son olarak 12 Ağustos 1986'da Uludere'de, özel eğitilmiş bir düşman birliğine saldırı eyleminde bulunmuş, düşmana ulusal ve uluslararası alanda önemli gelişmelere yol açan büyüklükte ağır darbeler vurmuştur. Ve sömürgecilere ait askeri teçhizata da el konulmuştur. Ayrıca geri çekiliş esnasında da çatışma uzun bir süre karadan ve havadan devam etmiş, beş düşman pususu ve çemberi yanarak, sömürgeci ordunun üst rütbelilerinin de içinde bulunduğu 20'ye yakın asker öldürülmüş, 25 asker de yaralanmış ve düşman panik içinde geri çekilmeye mecbur edilmiştir.

Bu eylemde, komutan yardımcısı ve pusu grubunun komutanı olarak kahramanca bir direniş sergileyen, düşmana ilk kurşunu sıkıp ve 1 binbaşı ile bir eri öldüren Aslan arkadaş, geri çekiliş esnasında hesapta olmayan 4. düşman arabasından açılan yaylım ateşi sonucu yaralanmış, Sami arkadaş ise, olay yerinde şehit düşmüştür. Aslan arkadaş yaralı olarak eylem alanından çıkarılmış, ancak aldığı ölümcül darbeler sonucu kurtarılamayarak şehit düşmüştür.

Aslan arkadaş, yaşamının son anında, kanının son damlasına kadar direnmiş ve kahramanlara yaradır bir şekilde son nefesini vererek ölümsüzler ordusuna katılmıştır. Geride kalan bizlerin söyleyeceği fazla bir şey yok. Bize düşen görev, yoldaşlarımızın bu olumlu özelliklerini, yaşamını karakterimizin ayrılmaz birer parçası haline dönüştürmek ve onların uğruna şehit düştüğü mücadeleyi, kahramanca savaşarak zafere ulaştırmaktır.

Aslan yoldaş, halk savaşımızda sizin gibi halk önderlerine layık olacağımıza, savaşımızı zafere ulaştırıp amımıza bağlı kalmak için üzerimize düşen her şeyi tereddütsüz yapacağımıza dair bir kez daha and içiyoruz. Siz bize, halk savaşında Kürdistan köylüsünün isyancı özelliğini gösterdiniz. Biz de, sizden göç alarak Kürdistan köylülüğünü isyana kaldıran, sizi bu isyanın manevi komutanı olarak sonsuza dek yaşatacağız.

- Ahmet KUTAN Yoldaşın Anısı Ölümsüzdür!

- Yaşasın PKK-ERNK-HRK!

- Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciligi!

Silah Arkadaşları

MEHMET ŞİRİN SEVEN YOLDAŞIN YURTSEVER

DİRENIŞÇİLİĞİ ÖNCÜSÜ PKK İLE BÜTÜNLEŞEN

KÜRDİSTAN HALKININ YENİLMEZLİĞİNİN KANITIDIR

Kürdistan'da köylü yurtseverliğin örnek bir temsilcisi olan Mehmet Şirin SEVEN yoldaş, 4-5 Ağustos 1986 gecesinde Bitlis alanında, bir düşman pususunda şehit düştü.

Mehmet Şirin arkadaş, 15 Ağustos Atılımının hemen ardından mücadeleye saflarında yer alan yüzlerce Kürdistanlı yurtseverden birisiydi. Bitlis alanında daha 1983'lerde hazırlık sürecinde silahlı mücadeleden dayanacağı bir temel yaratmak doğrultusunda çabalar sürdürülmekteydi. Bu temelde sağlanan gelişmeler üzerinde 1984 yılında çalışmalar daha da yoğunlaştırılarak genişletildi. 15 Ağustos devrimci eylemliliğinin de alanda son derece büyük etkileri oldu. Daha sonra ortaya çıkan ihanetçi unsurların yaratmış oldukları tahribatlara Hürmüz ve Mutki direnişleriyle en anlamlı yanıtlar verilerek alandaki hain takıma indirilen ölümcül darbeler ardından kitlelerin mücadeleye desteği giderek arttı ve etkin katılımı gerçekleşti.

İşte bu gelişme sürecinin daha başlangıcında, 1984'te mücadeleye katılan Mehmet Şirin arkadaş, 1957 yılında Bitlis'in Konalga köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ve doğduğu köyde doğa ve yaşam koşullarıyla amansız bir mücadele içerisinde gelişip büyür. Bu yaşam koşulları O'na zorluklara göğüs germede olumlu özellikler kazandırır. Sağlam bir kişiliğe sahip olan M. Şirin arkadaş mücadeleye saf- larında da fedakarlığı ve çalışkanlığı ile dikkati çeker.



1985 yılı sonlarında ailesiyle birlikte alandan göç etmek zorunda kalır ve o sıralarda 6-7 aylık bir süre devrimcilerle ilişkileri kopar. Fakat O, uzaklarda da olsa düşüncesi ve dikkati hep geride bıraktığı arkadaşlarının ve mücadelesinin üzerindedir. O arada alanda çıkan çatışmalarda bazı arkadaşların şehit düştüğünü duyar, buna çok üzülür, ama bilir ki halk savaşının uzun ve çetin bir savaştır. Üzüleceğimiz günler de, sevineceğimiz günler de olacaktır. 6-7 aylık kopukluktan sonra ilişki yolunu bulup arkadaşlara gönderdiği ilk notunda şunları yazar: "Sizlerden ve davamdan uzaktayım bulunuyorum. Ama benim uygulamam halen bağımsızlık ve özgürlük kokusunu taşıyor. Sizleri görebilmek ve o şerefli bayrağı

altında savaşmak için en yakın zamanda sizlere katılmak isterim." Notunun sonunda arkadaşlardan, silahının da hazır edilmesini isteyerek bir an önce ailesi ve çocuklarının yerleştirilme işlerinin bitirmesi için uğraşır.

Derin bir sevgiyle bağlı olduğu ülkesinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutan, daha önce alanda tanıdığı devrimcilerle sonsuz bir inanç besleyerek onların kavgasında kurtuluşu, zaferi görebilen M. Şirin arkadaş, bu kavgada onurlu yerini alabilmek için hiçbir engel tanımaz. Ne düşman baskıları ve yalan politikalar, ne de eş-çocuk vb. kişisel durumlar bu ateşli yurtseverin savaşma isteğini bastıramaz. Ve O, işlerini bitirir bitirmez ülkenin durumlarına, özlemini çekmekte olduğu ortama ve savaş arkadaşlarına kavuşur.

1986 yılı tüm Kürdistan sahında olduğu gibi, Bitlis alanında da PKK önderliğindeki devrimci direniş savaşımızın önemli gelişmeler kaydedtiği bir yıl olmuştur. Her türlü düşman saldırılarına boşa çıkanlarak nihai zafere doğru güçlü ve emin adımlarla atıldığı bu dönemde Mehmet Şirin arkadaş da, yüreğinin derinliklerinde yanan bağımsızlık ve özgürlük ateşinden hareketle Kürdistan'ın dağılmasında düşmana vurulan etkin darbelerde yerini almış ve 1986 yılının 4-5 Ağustos gecesinde düşmanın hain bir pususunda vurulurken ülkesinin kutsal topraklarına, öncüsü PKK ile bütünleşen Kürdistan halkının yenilmezliğini de nakşetmiştir.

Dersim-Ambar Direnişinin 1. Yıldönümünde

M. ZEKİ SÖYLEMEZ VE ENVER ARISAN YOLDAŞLARI SAYGI İLE ANIYORUZ

1985 yılı kasım ayında Dersim'in Teşnik nahiyesine bağlı Ambar köyü yakınlarında halkımız tarihindeki yüzlerce soyulu direnişten birisine daha tanık oluyordu. Taraf-lardan biri, çağın en modern araç-gereç ve donanımlarıyla donatılmış yüzlerce kişiden oluşan, fakat tarihin akışına aykırı bir konumda bulunan, yani çürümüş, kokuşmuş artık çağımızda yaşama hakkı olmayan sömürgeci-faşist Türk devletini temsil eden talancı, yağmacı, iş-kenceci ordu güçleridir. Karşı taraf ise; ellerinde birer hafif gelişli silah ve bunlara ait sınırlı sayıda mermi-leri bulunan, belki günlerdir uyku-suz, belki sırtlarındaki cantalarında bir parça ekmekleri bile olmayan ama tarihi süreçte yeniyi, güçlüyi, ileriyi temsil eden KUKM ve öncüsü PKK'nın, yürekleri ülke ve halk sevgisiyle dolu ve baştan ayağa cesaret



M. Zeki SÖYLEMEZ



Enver ARISAN

ve inanç kesilmiş iki savaşçısıydı. İşte bu iki karşıt güç arasındaki çarpış-mada düşman teknik ve sayı üstün-lüğüne bakarak mutlaka kazana-cağını, bu muazzam güç dengesiz-liği içerisinde kendisine karşı konu-

lamayacağını hesaplamaktaydı. Oysa M. Zeki SÖYLEMEZ ve Enver ARISAN yoldaşlar, tüm Kürdistan halkının biricik umudu olduklarının ve PKK'nın yılmaz direnişçilerinin takipçileri olduklarının bilincin-

deydiler.

İşte son mermilerine kadar dire-nerek bu iki yoldaşımızın şehit düştükleri çarpışmanın üzerinden geçen bir yılın ardından kazanan tarafın kim olduğu daha da iyi görülmektedir. Düşmanın öteden beri Dersim yöresinde uyguladığı her tür politikasını boşa çıkararak, bu alanı modern KUKM'nin bir dire-niş kalesi haline getirmede kararlı olan Partimiz, kararını bugün ha-yata geçirmiş bulunmaktadır. Dev-rimci direniş savaşımıza karşı çı-karılan her güç, sömürgeci kolluk kuvvetlerinden sosyal-şovenlere, ajan-provokatörlerden reformist-lere kadar hepsi de yenilgiye mah-kum edilerek alanda direniş bir daha sökülüp atılmamak üzere ha-kim kılınmıştır. Özellikle 15 Ağus-tos Atılımıyla birlikte Kürdistan'ın her alanında yükselen direniş sa-

vaşının Dersim alanına yansım-a-ması için sömürgeci-faşist Türk devleti her çareye başvurmuş, an-cak PKK savaşçıları kararlı dire-nişçilikleriyle ve gerektiğinde kan-ları ve canları pahasına mücadeleyi bu alana da taşımasını bilmişler-dir. 1985 yılında sergilenen direniş-ler bu anlamda tarihi bir öneme sahiptir. M. Zeki SÖYLEMEZ ve Enver ARISAN yoldaşlar da bu uğur-da şehit düşerek Dersim alanında direnişin artık kesintisiz olarak sü-receğini kanlarıyla yazmışlardır.

Dersim-Ambar şehitlerinden M. Zeki SÖYLEMEZ yoldaşın ya-şamı hakkında Aralık-1985 tarihli gazetemizde bilgi vermiştik. Ancak aynı olayda şehit düşen Enver ARISAN yoldaşın yaşamı hakkında o zaman elimize bilgiler ulaşmadı-ğından, direnişin birinci yıldönümü nedeniyle bu sayımızda veriyoruz:

Hakkari ve Dersim Direnişlerinin Yılmaz Savaşçısı Enver ARISAN yoldaşın Anısı Bizlere Güç Veriyor

Dirençli ve ataklığı kişili-ğinde somutlaştıran Partimizin ve halkımızın yiğit evlatlarından En-ver ARISAN (Cemal) yoldaş, 1985 yılının Kasım ayında Dersim ala-nında sömürgeci ordu sürüleriyle girilen bir çarpışmada yanındaki arkadaşları M. Zeki SÖYLEMEZ'le birlikte kararlı bir direniş örneği sergileyerek şehit düştü.

Maraş'ın Pazarcık ilçesinde orta halli bir ailenin çocuğu olarak 1961 yılında dünyaya gelen Enver ARI-SAN yoldaş, öğrenimini ancak orta-öğretim ikinci sınıfa kadar sürdü-rebildi; çünkü yaşam koşulları onu daha küçük yaşlarda çalışmaya zorlamaktaydı. Bu nedenle okulu terk ederek geçimini çiftçilikle te-min eden ailesine yardımcı olmaya başladı. Sonraki yıllarda yazları Antalya, Adana gibi metropollerde ağır ve acımasız bir sömürü orta-mında mevsimlik işçi olarak çalış-ıyor, kışları ise köyüne dönerek ailesinin yanında geçiyordu. Büy-lece O, daha küçük yaşlarda bir çeşitlik ortamında buldu ken-disini. Metropollerde çoğu zaman işsiz kaldığı ve bulabildiğinde de en tortu işlerde hiçbir pazarlık gücüne sahip olmadan binlerce Kürdistanlı gibi sendikası, toplu sözleşmesi, tıpkı bir köle gibi çalıştırıldığı, eme-ğinin hoyratça sömürüldüğü yıl-larda adeta örs dövlüncesine direngen bir kişiliğe ulaşıyordu.

Sömürgecilik, yerel gerici-li-ğin, sosyal-şovenizmin ve reformiz-min her şeyi altüst ettiği bir dönemde Hareketimiz tarafından Kürdistan'a taşınan gerçek ulusal bağımsızlık düşüncenin kısa sü-rede benimsenerek, gelişip boyver-diği alanlardan birisi de Pazarcık'tı. İşte Enver yoldaşın, Hareketimizle tanışması da bu yıllarda, yani 1977'lerde daha ilk gençlik yıl-larında çevresinin etkisiyle olur. Fakat devrimin olağan yasası aynı dönemlerde bu yörede de işledi ve devrimci-ulusal kurtuluşçu düşün-celere karşı sömürgeci baskı ve işkencelerin dozu giderek arttırdı. Uygulanan bu sömürgeci vahşetten Enver yoldaşın ailesi de payını almakta gecikmedi; ağabeyi Maz-lum Ansan, Pazarcık ilçesinde mey-dana gelen bir olay üzerine tutuk-lanarak işkencelerden geçirildi. Bunun sonucunda da felç oldu ve öldü. Bu olay üzerine Enver yol-daşın sömürgecilerle duyduğu bu daha da arttı ve yüreği adeta bir kor-gibi başladı yanmaya. 1978'de Ha-rekete karşı ilgi ve sempatisi gi-derek artmasına rağmen, O, gerek yaşının küçüklüğü ve gerekse yaz-ları metropollerde iş peşinde koşuş-

turması nedeniyle faaliyetlere ak-tif olarak katılma olanağı bula-madı.

1979 yılında ailesi tarafından, ekonomik nedenlerden ötürü Alman-ya'daki akrabalarının yanına gön-derildi. Daha sonraki yıllarda Parti-yeye yazdığı bir raporunda Avru-pa'ya gidiş nedenini şöyle izah eder: "Almanya'da çok akıllı bir insan olduğum için ben de orada rahat edebilece-gimi, gerekirse evlenip işçi olabi-leceğimi düşünerek gittim. Al-manya'da üç yıl aşkın bir süre kal-dım ve üç yıl kadar çalıştım." Fakat O, daha Almanya'ya ilk gittiğinde, Partinin o alanda da birtakım çalış-malarının olduğunu öğrenir öğren-mez hemen ilişkiye geçmenin yol-larını araştırmaya başladı ve çok geçmeden de bu isteğini kavuş-tu. O dönemdeki gelişmesini yine Enver yoldaşın kendi sözlerinden dinleyelim: "Yurt dışındaki ilişki-lerimin ülkedeki ilişkiler düzeyinde kalmasını istemediğim için ilişki-lerimi geliştirip çalışmalara aktif olarak katılmak istiyordum... Arka-daşlarla ilişkilerim geliştiği oranda Avrupa'da kalma, evlenip işçi olma, çalışıp para kazanıp kendimi kur-tarma doğrultusundaki düşünce-lerimden vazgeçiyordum. Harekete olan sempati, güvenim ve bu konudaki çalışmalarım, yani Hare-kei tanıma istemim artıyor ve giderek kurtuluşumun, ülkenin kur-tuluşuna bağlı olduğumu kavırıyordum."

Gelişmeye, militan bir devrimci olmaya duyduğu güçlü istek ve bu doğrultuda harcadığı engin çaba ile Enver yoldaş, kısa sayılabilecek bir sürede önemli bir yol katetti. Baş-langıçta miting, yürüyüş, gece vb. kitle eylemlerine katılma biçiminde gelişen ilişkilerini her geçen gün yetersiz görmeye başladı. O, çalış-malara dışardan destek sunan biri konumunda kalmak istemiyor, biz-zat aktif bir biçimde katılma gereği duyuyordu. Kitle toplantılarına, seminerlere sürekli katılarak güçle-niyor ve çevresinde her geçen gün daha çok saygınlık kazanıyordu. Faal bir üyesi olduğu Bochum deme-ğinde Kürdistanlı yurtsever emekçi-lerin güvenini kazanarak yönetim kuruluna seçilen Enver yoldaş, hal-kının güvenine layık olabilmek için cabası daha da artıyor ve gide-rek daha ağır görevler omuzlamaya hazır hale geliyordu.

O yıllar Türkiye'de faşist-askeri cuntanın yönetime el koyduğu Kür-distan ve Türkiye'de halkın ve dev-rimcilerin üzerinde alabildiğine bir terör estirdiği yıllardı. Faşist cun-tanın önüne koymuş olduğu en önem-

li görev de kuşkusuz Kürdistan'da bağımsızlık düşüncenin temsilcisi PKK'yi imha etme göreviydi. Bunun için dışarda kendisini hiçbir savaş ve hukuk kuralına bağlı saymayan azgınca bir saldırgan gündeme geti-rirken, cezaevlerinde de tutuklu bulunan PKK'li savaş esirlerine akıl-almaz baskı ve işkencelerle tesli-miyeti ve ihaneti dayattı. Fakat başta MAZLUM, M. HAYRİ ve KEMAL yoldaşlar olmak üzere PKK önder ve militanlarının Diyarbakır zindanlarından yükselen onurlu sesleri yalnızca Kürdistan ve Tür-kiye'de değil, tüm dünyada geniş yankılar uyandırdı.

İşte o sıralarda Avrupa'da bulu-nan Enver ARISAN yoldaş da; çar-pıklığın ve ahlaksızlığın alabildi-gine geliştirilmeye çalışıldığı, dev-rimci kişiliğin ayaklar altına alın-dığı, her türlü yozluğu alabildiğine yaygınlaştırılarak birçok gücün tas-fiyeye uğratıldığı bu ortamda daya-tılan tüm bireysel yaşam, Avrupa 'nime'terinden faydalana vb. al-datmacaları elinin tersiyle iterek,

ve Kürdistan'ın yeniden istila edil-diği, onlarca kişinin yaşamını üti-r-diği ve direnişin cezaevlerinde du-ruk noktaya vardığı bir ortamda, biz Kürdistanlılar'ın koruyucu örgütü-müz, önderimiz ve çıkarlarımızın en somut bir ifadesi olan PKK saf-larında yer almamız bir zorunlu-luktur."

Evet, Enver yoldaş, bu soylu inancı doğrultusunda artık savaş-mak istiyordu ve bu isteğini Partiy-e iletti. Avrupa alanında yaptığı ça-lışmalarla Partinin güvenliğini kaza-nan Enver yoldaşın bu isteği Parti tarafından uygun görülerek yerine getirildi.

Partinin ülkeye giriş hazırlık-larının yoğun olarak sürdürüldüğü dönemde Enver yoldaş, Ortadoğu alanındaki Parti okullarında siyasi ve askeri eğitimden geçti. Partinin sunduğu olanaklardan en iyi bir tarzda yararlanarak güçlü Parti eğitilmesini kendi direngen kişili-ğiyle birleştirip kısa sürede atak bir savaşçı konumuna geldi. Özellikle zorluklar karşısında çekinmeyen,



Diyarbakır zindanlarından yüksel-tilen onurlu sese kulak verdi. Ve bir an önce profesyonel bir savaşçı olarak Kürdistan'a dönerek en aktif bir şekilde mücadeleye yer alma isteği O'nun vazgeçilemez tek arzusu durumuna geldi. Yine O'nun söyle-diklerine kulak verelim: "Günümüz koşullarında gelişen olaylar karşı-sında kayıtsız kalmamanın insanlık dışı bir düşünce olduğu kanısın-dayım. Yani kendisine ilericiyim, demokratım, hele hele devrimciyim diyenlerin artık kayıtsız kalmaları düşünülemez. Özellikle Partimizin hedef alındığı, önderlerimizin ce-zaevlerinde imhasının planlandığı

yılmayan bir yapıda olması, arka-daşlarıyla uyum sağlamada ve Parti kurallarına uymada gösterdiği titiz-liğiyle örnek bir savaşçıydı O.

Tüm bu özelliklerinden dolayı ülkeye ilk giren gruplar arasında yer almaya hak kazanan Enver yoldaş, aynı zamanda ulusal kurtuluş mü-cadeleimizde devrimci hamlenin doruğu, halkımızın ve mücadelemi-zin tarihinde önemli bir dönemeç olan şanlı 15 Ağustos Atılımının ilk gününde gerçekleştirilen Şemdinli ilçesinin baskını eyleminde de yer alarak büyük bir onura erişmiştir.

15 Ağustos'un hemen ardından devrimcilere 'saatlik' ömür biçerek

ordu sürülerini Kürdistan'da yeniden hareketlendiren sömürgeci-faşist Türk devletinin tüm çabalarna rağmen, direniş alevi söndürülemedi, gelişti, boyutlandı, giderek tüm Kür-distan'ı boydan boyra sardı. Ve Enver yoldaş, bu dönemde yine mevsiden mevsizye kıyarak tarihi sorumluluğunu yerine getirmek için canla başla ve büyük bir şevkle Hakkari bölgesinde faaliyet yü-rütmektedir.

Daha sonra 1985 yılı baharıyla birlikte Dersim alanında görev yap-maya başladı. Bu dönemde sömür-geci kolluk kuvvetlerine ve ajan-ıhbarcı yapıya yönelik bir dizi eyle-mde yer alarak düşmana etkin darbeler indirmede aktif rol oynadı. Yaratılan bu eylemlilik kitlelerin umut ve coşkusunu alabildiğine geliştirerek düşmanı adeta şaşkına çevirmişti. 1985 Dersim direniş-i yüzlerce yıllık sömürgeci politikayı yerle bir etmekle kalmadı, aynı zamanda tasfiyeci-provokatör ça-balarına da ölümcül darbeler vura-rak, ulusal kurtuluş savaşımızın üzerinde geliştiği güçlü bir temel yarattı. Bu önemli gelişmelerin yaratılmasında aktif bir rol oynayan Enver yoldaş, daha önce verdiği, "Ben Partiy-e, yoldaşlara ve hal-kıma karşı olan sorumluluğumu yerine getirmeye kararlıyım. Bunu canım pahasına da olsa yerine getirmeye çalışacağım" şeklindeki sözünü fazlasıyla yerine getirerek PKK savaşçılığının, PKK militan-lığının eşsiz bir örneğini bizzat pratiğinde sergilemiştir. Son nefesi-ne kadar direniş bayrağını yüksek-lerde tutarak Partisine ve halkına layık olmuş, 1985 Kasım'ında sö-mürgeci birliklerle girilen bir çar-pışmada kahramanca direnerek şehit düşmüş ve böylece mücadele tarihimize ve halkımızın yüre-ğinde yerini alarak ölümsüzleş-miştir.

Cemal yoldaş; sizin büyük bir inanç, fedakarlık ve cesaretle taşıdığınız direniş bayrağını yoldaşlarınız yere düşürmedi ve hiçbir zaman da düşürmeyeceklerdir. 15 Ağustos günü tutuşturduğunuz direniş meşaleleri başta faaliyet yürüttüğünüz Hakkari ve Dersim alanları olmak üzere ülkemizin her yanında gide-rek daha gün alevler saçmakta ve mücadelemiz her geçen gün yeni ve daha geniş mevziler kazanmakta-dır. Sizin izlediğiniz yolun şaşmaz takipçileri olarak; atak, direngen ve savaşçı özelliklerinizden güç alarak halk ordusunu inşa edecek ve nihai zafer noktasında mutlaka sizlerle kucaklaşacağız.

HALK ORDUSUNU İNŞA YOLUNDA ARALIK AYI ŞEHİTLERİMİZ GÜCÜMÜZ, İNANCIMIZ, ONURUMUZDUR

Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük ateşinin harlanarak devrimci direniş savaşımını engel tanımaz bir konuma getirmesinde şehitlerimizin döktüğü kızıl kanların büyük rolü olmuştur. Eğer Kürdistan'da bugün boyverip gelişen özgürlük ağacı, çağımızda yaşamaya hiçbir hakları kalmamış sömürgeci asalaklar ve hempalarının estirdikleri tüm fırtınalara rağmen dindik ayakta durabiliyorsa; Neronların, Osmanlı cellatlarının, Hitlerin ve M. Kemallerin kanlı baltalarını devralan faşist Türk burjuvazisinin ve işbirlikçi-uşak hain takımının tüm çabalarına rağmen kurutamıyorsa oluk oluk akan şehit kanıyla her gün sulandığı içindir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk döneminde olduğu gibi, savaşın milyonları kucakladığı ve direniş ateşinin dağlarımızı ve ovalarımızı alev alev sardığı bugün de mücadeleyi daha üst bir aşamaya yükselten halkımızın gözbebeği, direniş ve kararlılığın sembolü Partimiz PKK gücünü yine direniş şehitlerinden almaktadır. Partimizin mücadele yaşamı süresince kendisine bayrak edindiği şehitlerin anıları ardından,

bütün gücüyle onların özlemini duydukları bağımsız bir Kürdistan yaratmak için her gün yeni bir mevziye daha koştuğu günümüzde şehitleri anmak ve onların ulusal kurtuluş mücadelemizdeki rollerini bir kez daha bilince çıkarmak daha bir anlam ve yücelik kazanmaktadır. Bugün Partimizin yüzlerce önde gelen militanı bu uğurda tüm zorluk ve olanaksızlıklara rağmen gözünü kırpmadan ileri yürüyorsa ve onların arkasından halkımızın her kesiminden namuslu, yurtsever insanlar direniş kalkmada kararlı görünüyorsa, bu şehitlerimizin anısına bağlılığın bir gereği ve bunun tek onurlu yaşam kaynağımız olmasından ötürüdür.

Direniş şehitleri tarihimizin Aralık sayfasına baktığımızda, şehitler kervanına bu ayda katılan manevi önderlerimizin yaşam ve pratikleri bizlere bir kez daha direniş yolunda nasıl yürümemiz gerektiğini açık bir biçimde göstermektedir.

İşte Aralık ayı şehitler sayfasının ilk kızıl gülü, Partimizin ilk şekillendiği dönemde, 1978'de Batman'da faşistler tarafından katledilen Mehmet OKAY olmuştur. Aynı yılın 11 Aralık günü Kars yöresinde mücadelemize azgınca saldıran faşistlere ve sosyal-şovenerlere karşı cesaret ve kararlılıkla mücadele eden Mahir CAN, adına HK denilen sosyal-şoven güruhun eliyle katledilmiştir. Yine aynı yılda bu kez Diyarbakır alanında bir başka uşak güruh, reformist-teslimiyetçi DDKD tarafından kurşunlanan İbrahim YOLDAŞ aldığı ölümcül yaralar sonucunda şehit düşüyordu. Kirtalan'da bir eylem dönüsü polislerle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçen, ancak tüm işkencelere rağmen teslim olmayıp

direnen ve polisler tarafından yemegine zehir katılarak alçakça katledilen Hulusi AYDAR, şehadetiyle daha 1978'de PKK direnişçiliğini pratikte ispatlayan bir yoldaşımız olmuştur.

Partimizin daha şekillendiği dönemde başlayarak düşmanın kaç çeşidiyle uğraşmak zorunda kaldığının bir göstergesi de 1979 Aralık'ında Bucak çapulcularıyla girdiği çatışmada şehit düşen Bekir SAVCI ve Mehmet EROĞLU yoldaşların toprağımızı sulayan kızıl kanları olmuştur. Yine 1979 yılında Batman'da feodal-komprador Ramazanlar ve MIT tarafından kaçırılarak katledilen Abdülkadir ŞÜLEN, Hilvan'da feodal eşkiya çetelerine karşı mücadelede şehit düşen Cevher MAN direniş harcına kutsal kanlarını katarak yenilmez kılımlardır.

12 Eylül 1980'de PKK önderliğinde gelişen KUKM'ni boğmak amacıyla gerçekleştirdiği askeri darbe ile açık bir savaş ilan eden sömürgeci Türk burjuvazisi, darbenin ilk gününden başlayarak kural tanımaz bir çılgınlıkla Kürdistan'a saldırdı. Kürdistan adeta yeni baştan işgal edilerek, peşpeşe yapılan operasyonlarla halk kitleleri indirilmeye, devrimciler ele geçirilip teslim alınmaya çalışıldı. Ancak Partimizin buna tek ve kesin yanıtı her zamanki gibi yine DİRENİŞ oldu.

İşte 1981 yılının 25 Aralık günü Dersim'in Dizek köyü yakınlarında sömürgeci düşmanla girdikleri çatışmada, Kemalizmin çürümüş bayrağını yerle bir ederek, kanlarıyla sulayıp kızılaştırdıkları direniş bayrağını bir kere daha göklerimizde dalgalandıran Azime DEMİRTAŞ ve İbrahim KAPLAN: 27 Aralık günü Karlova'nın Liçik köyü

yakınlarında tek başına faşist ordu sürülerine karşı saatlerce çarpışarak Kürdistan'ın bembeyaz karlarına kızıl kanıyla direnişi nakşeden ve kahramanlığı bugün halkımızın dilinde efsaneleşmiş bulunan Hüseyin DURMUŞ, PKK adının ne demek olduğunu dost ve düşmana kanıtlamış olurken o yüce bayrağı da bizlere emanet ediyorlardı.

Bu süreçte ulusal kurtuluş mücadelemize, toparlanıp yeni ve güçlü bir atılıma geçmede döktükleri kanlarıyla güç veren Hüseyin ASLAN, Selahattin KURMUŞ ve Aziz BÜYÜKERTAŞ başegmezlüğün ve onurun birer örnekleri olmuşturlar.

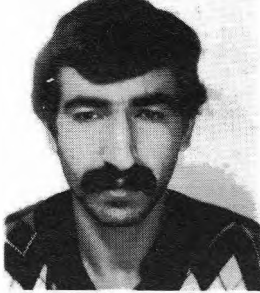
Adı, halkımızın en yürekli, en bilinçli, en fedakar evlatları olan direniş şehitlerimizin adlarıyla anılacak olan şanlı 15 Ağustos direnişinin yaratılışındaki soylu çabalar içerisinde de toprağa düşenlerimiz olmuştur. 1984 Aralık'ında faşist-sömürgeci askerlerin vahşi işkenceleri altında katledilen Mustafa ERDAL, aynı dönemde Midyat'ta şehit düşen Ziyattin ÖZER, şehitler kervanımızın iki ölümsüz yolcusu olmuşturlar.

Devrimci direniş savaşımızda önemli mevzilerin kazanıldığı bir yıl olan 1985'in son ayında da, bu kazanımlar karşılığında bir bedel olarak gençcek yaşamlarını sunmaktan tereddüt etmeyen ölümsüz şehitlerimizden: Cizre-Sax köyü eyleminde şehit düşen Darar AKAY, Çemişgezek alanında sömürgeci kolluk kuvvetleriyle girdiği çatışmada şehit düşen Mehmet ÖZGÜL ile bulundukları köyü kuşatan faşist ordu sürüleriyle çatışmaya girerek grubunu kurtarmayı başaran ancak kendisi kahramanca çatışarak şehit düşen Süleyman ORAK, manevi komutanlarımız olarak bizlere güç vermekte, yol göstermektedirler.

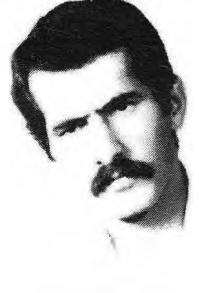
Aralık ayı direniş şehitlerimizin son halkası da, Partimize ve halkımıza yönelik komplocu-tasfiyeci saldırılara karşı yürüttüğü etkin mücadelede Kürdistan'ın çok çok uzaklarında, Paris'te 23 Aralık 1985 tarihinde, TC'nin sol'dan besleme uzantıları olan sosyal-şoven ve reformist-teslimiyetçi güruhların ortaklaşa gerçekleştirdikleri alçakça bir komplo sonucu şehit düşen M. Nazif AKTAŞ'tır. O, yatmakta olduğu enternasyonalist kişiliğine uygun bir yer olan Paris Komün-cülü'nün arasında bizlere, dünyanın neresinde bulunursak bulunalım, yüreğimizin Kürdistan'ın bağımsızlığı için çarpması gerektiğini; kimsen ve nasıl gelirse gelsin halkımıza ve Partimize yönelik her türlü komplocu eli kırmamız gerektiğini emretmektedir.

Direniş şehitlerimizi anarken, bir kere daha verdiğimiz sözü yine-liyor ve diyoruz ki: bize devrettiğiniz direniş bayrağını asla yere düşür-meyecek ve zulmün kalelerine birer birer dikmeye devam edeceğiz.

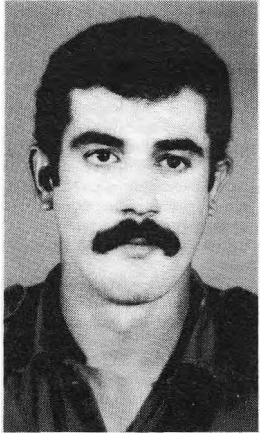
- Direniş Şehitlerimiz Onurumuzdur!



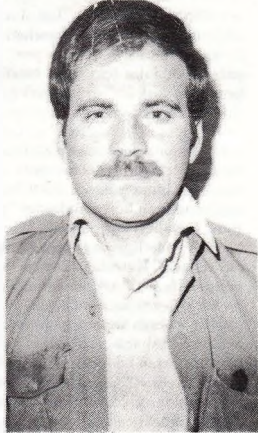
M. Nazif AKTAŞ



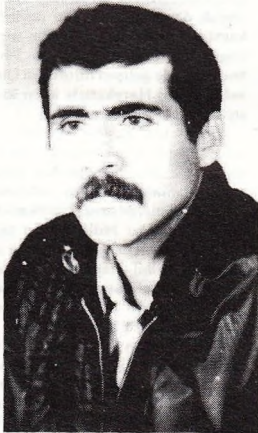
Süleyman ORAK



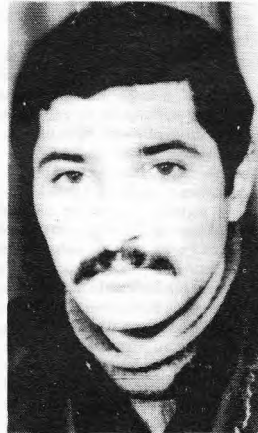
Darar AKAY



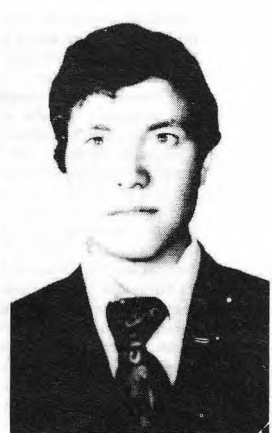
Mustafa ERDAL



Ziyattin ÖZER



Hüseyin DURMUŞ



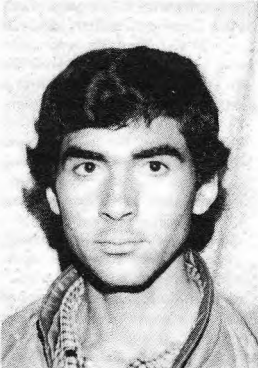
Mahir CAN



İbrahim KAPLAN



Azime DEMİRTAŞ



Mehmet ÖZGÜL



Yılmaz KALMAN

Cevher MAN

İbrahim YOLDAŞ

Aziz BÜYÜKERTAŞ

Bekir SAVCI

Mehmet EROĞLU

Selahattin KURMUŞ

Hüseyin ASLAN

Kazım YETİM

Yılmaz KAYAOĞLU

Hulusi AYDAR

A. Kadir ŞÜLEN

Mehmet OKAY

Baştarafı 1. sayfa

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçler, varlıklarını bağladıkları statükonun çok derinden çatladığını görmenin telaşıyla, bu çatlağı merkezi olan zeminde yeni manevraların hazırlıkları için dedir. Artık her türlü gelişme buna göre seyrediyor. Türk faşist rejiminin bütün ağırlığıyla kendini dayatması, kendisi açısından bütün yşam yollarını son bir nefesle zorlaması da buna dayanıyor.

Şimdi, şunu söyleyebiliriz ki, Kürdistan gerçek bir tarihi hesaplaşmanın yapıldığı, işgalcilerin en son temsilcileriyle, tükendi denilen bir halkın şahsında insanlık değerlerinin temsil kuvvetinin karşı karşıya geldiği, kesinlikle ulusal sınırlara bağlı kalmayan evrensel karakterli bir savaş zeminidir. 1980'lerin ortasında tarih Kürdistan'da bu savaşın gelişimi doğrultusunda işlemektedir.

Kürdistan'ın özelliği bir kez böyle belirlenince, güçlerin burada neyin arayışı, neyi koparma peşinde oldukları da kendiliğinden anlaşılacaktır.

Türk gazetelerine, "aydın çevrelerine", birtakım siyasi "otoriteler", sağ ve sol eğitim temsilcilerine, rejimin yasal partilerine vs. bakılırsa, Türk burjuva egemenlik sisteminin, sömürgeci devletin dayandığı temel bir ayak olan Kürdistan'ın kopuşu ile nasıl bir akibetle karşı karşıya olduklarını bilmenin telaşını saklamaya bile gerek görmeksizin alenen ortaya koyup yoğun olarak tartışmaya girişmeleridir. Kerkük üzerine yapılan tartışmalar bunun en somut belgesidir. Ancak tartışmalar Kerkük üzerinde yoğunlaşmış olsa da, belli ki bunun çok daha ötesinde anlam ifade etmektedir.

Kerkük, Türk burjuvazisinin kaybettığı anda bile onun üzerindeki işgalci ellerini taze tuttuğu bir alandır. Kemalist burjuvazinin "Misak-ı Milli"ye dahil ettiği, Musul ve Kerkük, zengin petrol yatakları nedeniyle emperyalist güçler arasında da yirminci yüzyılın başında bir çatışma noktası olmuş, ancak I. Emperyalist Savaş'ı sırasında İngiliz emperyalizmi payına düşen bu pastayı hiç kimseye kapırmama kararlılığı göstermiş ve tabii ki hayalindeki sınır çizgisine rağmen kemalist burjuvazi de buna içten gelen tüm tepkilerine rağmen boyun eğmek zorunda kalmıştır. Ancak, Musul-Kerkük üzerindeki hesapları daima canlılığını korumuş, işgal ve talan, tarihi karakterli olan Türk egemen sınıflarının son temsilcisi olan sömürgeci burjuvazi bu alan üzerindeki gerçekleştirmemiş emellerini çözümlememiş sorun olarak kendisinde saklı tutmuştur. Musul-Kerkük üzerine gelişen İngiltere ve Türkiye arasındaki bir sorun olarak, Kürdistan halkı söz konusu bile edilmeden tarihte düğümlemeye istemmiştir. İngiliz emperyalizminin önemli çıkarlar sağladığı bu alan, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında ABD'nin doğrudan devreye girmesiye eskiye oranla daha da kesinleşmiş bir statüko içinde tutulmuş, Türk burjuvazisi de bu yıllarda böyle bir sorunla ilgilenme gücünü kendisinde görmemiştir. Bu yıllardan başlayarak sistem adına bölgenin hakim gücü de zaten ABD emperyalizmi olmuştur.

Gerek devletin kurulduğu yıllarda ve gerekse ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında Türk burjuvazisinin Kürdistan'a yaklaşımı inkar temeline dayanır. Zayıf ekonomik temelleri nedeniyle Türk burjuvazisi, bu yıllarda Kürdistan'ı daha çok askeri ve siyasal alanda sömürgeleştirmenin çabası içindeydi; burayı ekonomik olarak da açma gücünü kendinde bulamamaktadır. İkinci paylaşım savaşı sonrasında ABD emperyalizmiyle girdiği yeni-sömürgecilik ilişkileri ile tekelciliğe yönelmesiydi ki ancak o zaman cesaret edebilmiş,

Son Gelişmelerle Kürdistan Ortadoğu ve Dünyanın Gündemine Daha Yoğun Yansıyor

Türkiye'de tekelciliğin gelişimi Kürdistan'da da ekonomik sömürgeciliğin derinleştirilmesini beraberinde getirmiştir. Kürdistan'ın yeraltı zenginlikleri ve toprak ürünleri Türk kapitalizminin gelişiminin temel harcı olarak aşırı bir sömürüye ve talana maruz kalmıştır. 1970'li yıllara kadar yaşanan süreç en basit ifadesiyle Kürdistan'ın zenginliklerinin ve emek gücünün talanı, sömürüsü ve darımadığın edilişi biçiminde geçmiştir.

1970'li yıllar bittikten itibaren, hem Türk burjuva egemenliği ve hem de halkımız açısından bir dönüm noktasını oluşturur. Bu yıllarda doğmuş gerçekleşen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, Türk egemenlik sistemi için bir sonun başlangıcını ilan etmiştir. Devletin resmi ideolojisi olan Kemalizmin bugün daha da netleşen biçimiyle kapitalizmin tekelciliği aşamasına uyarlanması, daha açık bir deyişle her türlü muhalefet, sağ ve sol kavramını silerek faşizm biçiminde son ve gerçek şekline kavuşması da bu yılların alt-üst oluş sürecinde gerçekleşmiştir. Kürdistan gerçekliğinin bir kurtuluş hareketi biçiminde karşısına dikilişi, belli ki sadece siyasal ve ideolojik düzeyde değil; kültürel, sosyal, ekonomik, askeri her alanda kendini yeniden biçimlendirmeye dayatmıştır. Sömürgeci devlet bütün gücüyle ezip yok etmeye çalıştığı Kürdistan gerçekliğinin en cılız çıkışları, sadece bir canlılık emaresi göstermesi karşısında bile tahammül gücüne sahip olmadıkları, bünyesindeki tüm zayıflıkları sergileyerek gözler önüne sermiştir. Bu yıllardan sonra yaşanan, başlangıçta çok cılız çıkışları biçimindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi ve bunun karşısında iç ve dış dayanaklarıyla tarihin suç düğümünün çözülmesini ve bu temelde de kendi yıkılışını önlemeye çalışan Türk burjuvazisinin arayışlarıdır.

12 Eylül, sadece bir arayış olarak değil, zorunlu bir çıkamaz olarak gündeme geldiğinde Türk hakim sınıfları tarihindeki en zavallı durumu yaşamaktadır. Onu var eden temel en derinden çatlamış ve bu çatlak bütün varlığını tehdit eder duruma gelmiştir. Bu nokta kaçınılmaz biçimde sovenizmi daha da körükleyecek, Kürdistan üzerindeki sömürü artık açık bir vahşet düzeyine varacaktır. Devletin varlığı ve bütünlüğü her türlü kanunun üzerinde gören Kemalizm, nasıl ki devletin kurulduğu yıllarda aynı ilke den hareketle Kürdistan'ı tam bir kan gölüne çevirmiş ve bunun üzerinde var olmuştusa, yirminci yüzyılın sonunda kendisi için bir son yazırlıken bu kaderi tersine çevirmek için de yine Kürdistan'daki kan ve sömürüye dayanmak isteyecektir. 12 Eylül faşist rejiminin şahsında Türk sömürgeci egemenliğinin Kürdistan politikası bu iki olgu üzerinde en son biçimlenişine kavuşturulmaya çalışılacaktır.

On üç barajı içine alan GAP'ın hıızlandırılışı, halkın son lokmasını kadar bütün varlığını gasp ve talan edilmeye ve bütün bunların azgın bir askeri şiddet altında yapılması, 1980 sonrası Kürdistan'ının nasıl bir gerçeklik içinde bulunduğunu açıkça ortaya koyar. Tekelci Türk kapitalizmi 1980'li yıllarda daha önce olmadığı kadar Kürdistan'ın kaynaklarına bağımlı kılınmıştır. Ama aynı zamanda da bu yıllar Kürdistan'ın kendisine karşı bir savaş gücü olarak dikildiği yıllardır. Bu çelişki çatışmanın şiddetini ve boyutlarını belirlemektedir. Kürdistan'ın hammadden kaynakları ve toprak ürünlerinin yanı sıra, temel bir enerji kaynağı olan su (nehirler), Türk kapitalizminin hayat damarı haline gelmiştir. Petrolünü Suriye üzerin-

den aktırmayan Irak'ın boru hatlarını Türkiye sınırlarından geçirmesi de yine vazgeçilmez bir gelir kaynağı oluşturmuş ve İran-Irak savaşının ulaştığı boyut boru hattı ile kaynağı üzerinde Türk burjuvazisinin gizli emellerini, hak iddialarına varan düzeyde deşifre ettirmiştir. Barajlar ve petrol, iflas etmiş Türk tekelci kapitalizminin sandığı son iki dal olarak hasıse savunduğu projeler durumuna getirilmiştir. Gerek barajlar ve gerekse petrol üzerindeki tasarımlar belli ki sadece Türk kapitalizmi için "fazlası göz çıkarmaz" kabilinden sermaye hirsından kaynaklanan bir nedene dayanmaktadır; eğer böyle olsaydı Türk burjuvazisi bu tasarımların gerçekleştirilme gücündedir anlamına gelecekti ki, bu da elbetteki bir zafrıylığı ifade etmeyecekti. Ama durum tam tersinedir. Türk burjuvazisi için bunlar vazgeçilmez bir erek haline gelmişse, bunun nedeni işte yukarıda belirlenenin tersine tam bir çözümlü ve çöküş aşamasını yaşıyor ve kendisine hayat verecek yeni kaynaklara ihtiyaç duyuyor olmalıdır.

Türk burjuvazisinin kaderini belirleyen tümüyle Kürdistan'dır. Ekonomik açılım ve tıkanma da, siyasal hakimiyet ve çöküş de tümüyle bu zeminde belirlenmek durumundadır. O halde politikalar da buraya bağlı olarak gelişecektir. Nitekim gözler önündedir ki, Türk burjuvazisi hangi sahada bir arayış içeriyorsa gireceği girsün Kürdistan'dan hareket etmektedir. Ekonomik çıkamaz mı vardır; onun için çıkış sadece sömürü, talan ve yağmayı artıracaktır Kürdistan'dır; sosyal-kültürel çözümlümlükleri mi vardır arayış noktası-kendini deneme sahası Kürdistan'dır; siyasal krizi mi derinleştirecektir, ya da böyle bir çıkamaz mı itilmiştir nedeni Kürdistan'daki gelişmelerdir, çözüm yolu da orada mevcut durumundadır. Bu devletin karakterinden ötürü böyledir, ama bugün bir de bu aşamada PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketiyle karşı karşıya olma durumu vardır.

Her şeyin deşifre edildiği bu nokta, açık bir çatışma, askeri zorun öne geçtiği, diğer her şeyin onunla anlam bulduğu noktadır. Yaşanan günlerde savaş çığırtkanlıklarının "Misak-ı Milli" dışına taşması, "Büyük Türkiye" idealinin açtavuk misalinin hatırlatır cinsten ayyuka çıkınması/kızınca bu savasını getirdiği doğa bir sonuç olmaktadır öte bir şey değildir.

Özellikle son iki yıl aşkın süredir, PKK önderliğindeki silahlı savasını Türk ordusunu batağa çeken, bütün zayıflıklarını sergileyen bir yükseliş göstermiştir. 12 Eylül faşist rejimi ile siyasal, ekonomik ve kültürel planda gerçekleştirilmek istenen bütün hesaplar, bunların gerçekleştirilme temel gücü olan orduya vurulan darbelerle elde edilen siyasal kazanımlarla boşa çıkmış, rejim çözmekle yükümlü olduğu sorunların altında boğuşula itilmiştir. Bir çözüm olarak görülen 12 Eylül'ün gerçek bir çözümsüzlük olduğu gerçeği bir de böylece yaşamın içinde kanıtlanmıştır. Faşist generaller Türk burjuvazisinin çıkarları adına 1980 sonrası Kürdistan'ını adeta bir kobby gibi ele almaları, sınıf egemenliklerini yaşatmak için her türlü operasyonu buradan başlatmalarına, yine ekonomik palazlanmanın önünde hiçbir engel(ler) bırakılmalarına rağmen, sonu, hiçbir sahada iç açıcı değildir. Bunları kendileri de açıklan söylemekte ve generaller nasıl ki devletin kurtarılması adına her şeyi el koymuşlarsa, yine aynı gerekçe ile sivil burjuva kesimleri eleştirileri altında rejimi kurtarmak için orduyu batakın kurtarmanın

çarelerini aramaktadırlar. Bu arayış içerisinde birbirine zincirleme bağlı olan bir dizi politika uygulamaya geçirilmekte, eski ve yeni birçok sima şimdi daha gerçekçi(!) olarak (çünkü kimlikleri deşifre olmuştur) bu arayışlarda yerlerini almaktadırlar.

Kürdistan ulusal gerçekliği açısından ele alındığında, ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformizminin kimliğinin açığa çıkması, Türkiye sol güçleri açısından ele alındığında, bu güçlerin sovenizmin sol'dan temsilcileri olmasının inkara yer bırakmayan kanıtlanması; bölge güçleri açısından ele alındığında devrim ve karşı-devrim cepheleşmesinin kendini daha da dayatması ve dünya güçleri açısından da emperyalizmle sosyalizm güçlerinin bölgedeki cepheleşmeleri daha sıkı ittifaklarının kaçınılmaz hale gelmesi durumu yaşanmaktadır.

Savaşın karşı cephesinde bulunan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, karşı-devrimin örgütlenilmesi ve çıkarlarının en aktif rolünü oynamakta, ama savaşın uluslararası boyut kazanmasını, yeni bir özelliğinin daha da netleşmesi ve ilişkiler düzeyinde ifadesini bulmasını önlemeye çalışmaktadır. Bunun için daha çok sınırlar dahilinde çözüme ulaşmanın hesaplarını yapmaktadır. Bölgedeki çözümsüzlük emperyalizm açısından bu ihtiyacı artırdığı halde ve dayatmalara rağmen, Türk burjuvazisi yüzyıllık emelleriyle çelişmenin acısını yaşıyor, nitekim sınır ötesi operasyonlara, yani işgal hareketlerine girmeye pek cesaret edememektedir. Daha çok içerde ulusal kurtuluş hareketine karşı ajan-çete yapısı çıkararak, Kürdistan adına hareket eden ilkel milliyetçilikle kısa dönemli uzlaşmalara girerek ve yine Kuzey Kürdistan zemininden sömürgeciliğin "piç"leri olarak türemiş Kürt reformist hareketleri ile karşılanmış ajanlarını yeni siyasal komplolar için hazır tutarak kendince "kürk set" örüp, "kürk hendek" kazarak, ama aynı zamanda da ordunun hala son darbeyi vuracak bir balyoz olduğuna kendini inandırmaya çalışarak sömürgeci savasını batağına giderek daha fazla saplanmaktan kurtulmaksızın "çözüm" hayalleri kurmaktadır.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, sömürgeci-faşist Türk devletini öyle bir tuzak içerisine almıştır ki, nereye el atsa orada kapana kapalı, artık kendisi için attığı her adım bile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi lehine işlemekte, bu ise onun pişmanlıkta pişmanlığa düşürerek kendi içindeki çelişkilerin derinleşmesini götürmektedir. "Yeni" ideolojik-politik arayışlar, "yeni aydın tipi", "yeni bir gençlik", "yeni" bir kadın hareketi, "yeni" bir aile, yani her şey yeni baştan restore edilerek, fakat daha doğrusu faşizmin imbiğinden geçirilerek topluma dayatılıp yaşanan kaos bununla örtülme istenmektedir. Kürdistan'a "yeni" bakış da bu "yenilik"ler dizisinin en önemli halkasıdır.

Savaşın batağında her şeyini yitirmekle yüz yüze olan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, bu işi özellikle "sol"dan bir çözüme götürmeyi yeğler görünmektedir. Dünyın ve hatta bugünün de "sosyalist aydın"ları memur edildikleri iş gereği özellikle son aylarda, gelişmelerin de bir sonucu olarak bütün dikkat ve çabalarını neredeyse bu konu üzerinde yoğunlaştırmış durumdadır. Kemalizmin inkar politikasının aşılığını bunların dilinden itiraf etmek zorunda kalan Türk burjuvazisi, kendisinin doğrudan kaynaklık ettiği iki görüşü tartışmaktaki, birbirlerine alternatif gösterdiği bu gö-

rüşlerle gerçek çözümün yolunu tıkamaya çalışmaktadır. Bunlardan birisi klasik yaklaşım olan inkar ve imhannın açığı savunusu, diğeri ise özü aynı da olsa günün gelişmeleri içinde daha gerçekçi olduğu ifade edilen inkarnın inkarı ve bu temelde işbirlikçi çözümlerin gündeme getirilmesidir. Kerkük-Musul sorunu adeta bu tartışmalar içinde bulunmaz bir kaynak teşkil etmiştir. Ama aynı zamanda hangi kılıfa bürünürse bürünsün, bütün bu yaklaşımların tümünün Kürdistan üzerinde hakimiyet ve daha da genişleyen bir hakimiyet tutkusunu olduğu açıkça sergilenmiştir. Sosyal-sovenizm de bu noktada kendisini çok güzel ele vermiştir. Bu güçlerin en radikal göründükleri anda bile Kemalizmin sol'dan bir yorumlanması olmaktan öteye gitmedikleri, Kürdistan'ı daha da genişlemesi gereken kopmaz bir vatan parçası olarak değerlendirdikleri ve bu nedenle de bu ülke üzerinde gelişen bağımsızlık hareketi inkar ve imha amaçlarının kendilerinde aynı heyecanı yarattığı bugün çok daha açıktır. Üstelik bunlar, iktidar güçlerinden daha da "akılcı" bir yaklaşımla ve çok daha utanmazca sözde Kürdistan'daki hareketi destekler görünerek, baskı ve işkencelere "karşı çıkarak" halka sahiplik görüntüsü adı altında da kendini günün çıkarlarına göre yeni yorumlara uğratmayı esas alan Kemalizmin en son temsilciliğini oynamakta ve iktidara da bu temelde oynamaktadırlar. Özellikle Avrupa bu yaklaşımın ürünü olan bir yığın siyasal düzenbazlık şimdilerde sahne olmaya devam etmektedir. Yalnız şunu belirtelim ki, her ne kadar "yeni" gibi gösterilmek istense de bu yaklaşım 1970 sonlarının CHP yaklaşımının ve işbirlikçiliğinin günün gerçekleri içinde biçimlenmesinden öte bir şey değildir. O günün Dev-Yol'unun, yine TKP'nin ve Kürt reformist-burjuva hareketlerinin kendilerini on yıl önce hazırladıkları bu senaryo ne yazık ki faşizm koşullarında kendi yüzünü daha da açığa veren bir siyasal komplo olarak kesinlikle itibar görülmeyecek bir özelliktedir. Sahipleri de bunu biliyor olsalar gerekirdi ki, buna fazla bel bağlayamamakta, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketinin "kürk set" ile değil, olsa olsa ancak soykırım ve imha ile durdurulabileceğini görerek gerçekçe tüm hazırlıklarını, ordunun gücünü yoğunlaştırmaya ve savaş kabiliyetini arttırma noktasında toplamaktadırlar.

Türkiye'de de eski simalarıyla sağ ve sol silinmiştir. Kürdistan gerçeği karşısında sadece yöntem tartışmaları vardır. Gündemde tartışılan tek ve gerçek konu da Kürdistan'dır.

Türk burjuvazisinin "İkinci Sakarya Zafarı" olarak değerlendirdiği "Güneydoğu Anadolu Projesi-GAP", petrol boru hattına bağlanan umutlar, Kerkük-Musul üzerindeki tartışmalar, İran ve Suriye'ye yöneltilen tehditler, güney sınırına yapılan askeri yığınaklar, İçirlik Üssü'ndeki son hareketlenme, Kürdistan'daki aşiret reisleri ve ağalarla yapılan resmi toplantılar, KDP ile karşılıklı göz kırpmaların Kürdistan'ın yeniden pazarlanmasında "mutlu" sona ulaştırılması çabası, gerillaya karşı özel timler, "sol"un alternatif önerileriyle Kemalizmin "dönüşümü", ya da yeniden yorumlanması vd. vd.. Ve tabii ki başta ABD olmak üzere emperyalist kampın bu halkanın yakalamak istedikleri "yeni" çözümleri ve uygulamalar bugün yeniden derli toplu bir değerlendirilmeye gerekli kılmaktadır.

1980'lerin sonunda gelişmeler Kürdistan'ı çok anlamlı bir kavgaanın içine getirmiştir. Bu kavgaanın boyutları derindedir. Biz bunu ileriki sayılarımızda kapsamlı bir inceleme ile ve belgeleriyle geniş bir yazıda sunmaya çalışacağız.

EMPERYALİZMİN YOĞUNLAŞAN BASKILARI KARŞISINDA SURIYE'NİN BÖLGESEL GELİŞMELERDEKİ YERİ

Ortadoğu halklarına ve devrimci, ilerici güçlerine yönelik emperyalist baskı ve saldırılar, Ekim 1986'dan itibaren doğrudan ve açık olarak Suriye yönetiminin hedeflenmesiyle yeni bir düzey ve yeniden güncellik kazandı. Emperyalist sistemin en köhnemiş ve en dizginiz saldırganlarından olan Thatcher yönetimi, uykudan uyanıncasına bahar ortalarında meydana gelen bir olayı göz ortalarında gündeme getirerek, "Bir İsrail uçağına bomba koyma girişimi" altında bulunarak terörizm destek olduğu" gerekçesi ile ileri sürerek, özkende ve görünürde Suriye'ye, genelde ve tam kapsamlıya ise Ortadoğu halklarına karşı yeni bir saldırı başlattı. Suriye'ye karşı bir dizi ekonomik ve diplomatik yaptırım koydu ve benzer tutumu takınmaları için mütefakirine çağırda bulundu. Bu durum zaten sadece İngiliz emperyalizminin işi değildi ve ortak emperyalist plan doğrultusunda oluyordu. Bu nedenle benzer tutumları içine girmeye ABD ve Alman emperyalistleri fazla gecikmediler ve birçok AET ülkesi de çeşitli biçimlerde bu plana katılacaklarını açıkladılar. Emperyalist devletlerin bu saldırgan tutumlarına karşı Suriye yönetimi de direnişle karşılık verince bölgede süren çok yönlü mücadele son derece keskin bir duruma yükseldi. Ye olaylar, bu yükselişin daha da artacağını göstermektedir.

Belli ki olayların çok doğru olarak ele alınması ve gerçekçi değerlendirmeler yapılması gerektir. Emperyalist saldırılar neden bu dönemde Suriye'yi açtıkları hedeflemektedir? Saldırıları sadece Suriye ile sınırlı mıdır, yoksa tüm Ortadoğu düzeyinde mi sürdürülmektedir? Suriye'ye karşı bu biçimde yöneltilen saldırıların gerçek nedeni belirtilen uçak olayı mıdır, yoksa bölgesel mücadele ve bunun içinde Suriye'nin mevcut konumu mudur? Bu durum bölgedeki gelişmeler nasıl etkileyecek ve muhtemel gelişmeler nasıl olacaktır? Mevcut gelişmeler ortamında devrimci yurtsever güçlerin görevleri neler olmalıdır? Açık ki son olaylar tüm bu soruları yeniden gündeme getirecek düzeyde bulunmaktadır.

Suriye'ye yöneltilen emperyalist saldırılar için sistemin günümüz şeffafların gösterdikleri nedenin bir uydurma, maskeleme, bahane bulma olduğu açıktır. Akli bahane hiç kimse bu nedeni doğru olarak görmemektedir. Kaldı ki Suriye yönetimi de gereken açıklamaları yapmış, kendilerine karşı bir komplo ve provokasyon hareketi düzenlenmekte olduğunu belirtmiş, bunu düzenleyenlerin, İsrail, ABD ve İngiltere'nin geliştirdikleri terörist eylemleri belgeleryle ortaya koymuştur. Bu açıdan, olayların gerçek nedenlerini görmek gerekir. Gerçekten bugün Suriye yönetimi üzerinde yoğunlaşılmasına çalışılan açık baskı ve saldırıların, özellikle 1986 yılı başından beri bölge çapında yoğunlaşılmasına istenen emperyalist baskının, komplo ve provokasyonların bir devamı ya da daha da geliştirilmesi olduğu ortadadır. 1986 baharında bölgede yaşanan olayların bazılarının hatırlanması bile bunun böyle olduğunu açıkça göstermeye yetecektir. ABD emperyalistleri doğrudan Libya'ya hava saldırısında bulunmuş, Kaddafi yönetimini bu biçimde yıkmaya çalışmıştır. Türk faşizminin İran ve Suriye'ye yönelik tehditleri en açık ve kaba biçimlerde sürdürülür olmuştur. CIA-MIT-SAPO ortaklığına İsveç Başbakanı Palme öldür-

rülmüş, böyle bir komployla içinde partimiz PKK'nin de bulunduğu çok sayıda Ortadoğulu devrimci-ilerici güç teröristlikle suçlanmaya çalışılmıştır. Lübnan'da iç karışıklıkların yeniden geliştirilmesi için yoğun çaba harcanmış, Irak'a karşı yürüttüğü savaştan dolayı İran yönetimine yönelik tehditler artmıştır vd. Bütün bunlar, 1986 yılında emperyalistlerin ve işbirlikçi-gericilerin bölge çapında saldırı ve komplo-larını nasıl tımandırmaya çalıştıklarını gösteren somut olaylardır. Burada ilgi çekici olan en önemli husus, bölge güçleri üzerinde yoğunlaştırılan bunca saldırıya rağmen, bunların hiçbirinin doğrudan ve açık olarak Suriye yönetimini hedeflememesidir. Halbuki bütün bu saldırıların bir ucunun da Suriye'ye yönelik olduğu, fakat bunun özenle kapalı tutulmak istendiği açıktır. Demek ki, bu biçimde yoğunlaştırılan baskılarla, Suriye'yi aşıtları hedeflemeyen ve fakat bu politikalarını işlemek kılma-ı amaçlayan saldırılarla Suriye yönetimi geriletilmeye, etkisiz kılınmaya çalışılmıştır. O halde, bugün Suriye yönetiminin açtıkları hedeflenmesinin nedeni nedir? Belli ki Suriye üzerinde beslenen umutlar boş çıkmıştır, Suriye'yi emperyalizme ve gericiliğe karşı direnişten vazgeçirmek mümkün olmamıştır. Bu durum Hafız Esat yönetiminin her türlü saldırı ve komploya karşı direnişçi ve boyun eğmez tutumunun kesinleştiği, en azından bir dönem daha Suriye'nin direnişçi konumunun gelişeceği anlamına gelir. İşte bu kesinlik bir bugün emperyalistleri, bölge çapındaki saldırıların merkezine açtıkları Suriye'yi oturtmak zorunda bırakmıştır.

Suriye'ye yöneltilen son saldırıların emperyalizmin bölge çapında yürüttüğü çok yönlü saldırı planının bir parçası olduğu, bununla bölge çapında emperyalizm ve işbirlikçi-gericilik aleyhine bozulan ve daha fazla bozulmaya da aday olan statükonun tersine çevrilmeye istendiği tartışma götürmeyecek kadar açık bir durumdur. Emperyalizmin ve işbirlikçi-gericiliğin bu amaçları karşısında duran bölge çapındaki en önemli güç ise, bugün Suriye'dir. Hafız Esat başkanlığındaki Suriye, bölge çapındaki tüm olaylarda en önemli bir yere ve role sahip olan, emperyalizme ve gericiliğe karşı en önemli bir bölgesel merkez konumundadır. Ve saldırıların en yoğun bir biçimde Suriye'yi hedeflemesi, açık ki onun bölgesel gelişmelerdeki bu önemli yerinden ötürüdür. Suriye yönetimi, özellikle 1980'li yıllarda gösterdiği ciddi direnişle bölge çapında son derece önemli bir konumu kazanmıştır.

Ortadoğu çapında 1970'li yıllarda sağlanan devrimci-ilerici gelişmelerle emperyalizmin ve bölge gericiliğinin egemenlik sisteminin birçok yerden parçalandığı ve zayıfladığı, bu gelişmelere karşı emperyalist sistemin işi 1980'lerin başından itibaren planlı ve çok yönlü bir saldırı başlattığı bilinmektedir. Bu planlı saldırı çerçevesinde Türkiye'de 12 Eylül faşist-askeri darbesi gerçekleştirilmiş, Irak İran'a saldırılmış, Lübnan İsrail'e işgal edilmiştir, Arafat kılığı satın alınmış ve Türk faşizmi tüm bölgeyi sürekli tehdit altında tutan bir güç durumuna getirilmiştir. Hatta saldırının düzeyi, daha sonra Libya alanında da yaşandığı gibi, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin Lübnan'a doğrudan müdahale etmesine kadar varılmıştır. Bütün bu sal-

dırların bölgedeki devrimci-ilerici gelişmeleri ezmek, Camp David'i işletmek ve bölge üzerinde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin pürüzsüz egemenliğini kurmak amacıyla yönelik olduğu açıktır. Ama bölge halkları, devrimci ve ilerici güçleri bunlara karşı önemli bir direniş göstermiş ve bu emperyalist amacı boş çıkarmıştır.

1980'li yıllarda emperyalist ve gerici saldırılarına karşı bölge çapında gösterilen direnişlerle Suriye'nin önemli ve birçokunda belirgin yeri ve rolü olmuştur. Suriye yönetiminin desteğiyle Lübnan alanında emperyalist ve siyonist komplo boş çıkarılmış ve belli bir direnişlenmeye ulaşılmıştır. Arafatçılığın tectir edildiği Filistin kurtuluş hareketinin yasaatılmasında ve Camp David'in boş çıkarılmasında yine Suriye'nin rolü belirleyici olmuştur. Suriye, emperyalizme karşı direnişin önemli bir merkezi olarak, Türk faşizminin bölgesel politikasının işlemek kılınmasında, İran'ın Irak'a karşı etkin bir savaş yürütür durumu gelmesinde, Saddam yönetimine karşı olan muhalefetin örgütlenmesinde ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geliştirilmesinde önemli roller oynamıştır. Emperyalizme ve işbirlikçi-gericiliğe karşı yürütülen bu mücadele ile Irak-İran savaşının sürmesi üzerinde bölge çapında yeni bir denge oluşurken, Suriye de bu denge içinde emperyalizme karşı direnen blokun önderi ve vazgeçilmez gücü haline gelmiştir.

Bugün de kendi lehlerine değişikliğe uğratmak ve yeni dengelere ulaşmak için karşıt güçlerin üzerinde yoğun olarak mücadele ettikleri bu dengede Suriye'nin yeri ve rolü belirgindir. Suriye, dengein bir tarafı olan ilerici-devrimci blokun önderi durumundadır, bu açıdan bölgenin her alanındaki çelişki ve mücadelede politik bir yere sahiptir. İran ve Libya ile oluşturduğu bloka önderlik etmekte, bu güçlerin emperyalist saldırganlığına karşı gösterdikleri direnişin geliştirilip sürdürülmesinin yol gösterici politik gücü ve esas dayanağı olmaktadır. Lübnan sorununu ilerici bir çözüme ulaştırılmasının ana gücü durumundadır. Irak ve Körfez üzerinde yürütülen mücadelelerin en etkin politik güçlerinden biridir. Arafatçılığın tectir edilip Filistin devriminin yasaatılmasına belirgin bir rol oynamaktadır. Bütün bu politikalarla Suriye, bugün İran, Libya, Lübnan, Irak ve Filistin devrimlerini ayakta tutan ve emperyalizme ve gericiliğe karşı direnişe sevkeden bir güç durumundadır. Ürdün krallığını denetlemekte, Mısır, Suudi gibi gerici Arap yönetimlerinin politikalarını işlemek kılınmaktadır. Bu biçimde, Camp David'in boş çıkarılması temelinde geliştirmeye çalıştığı Arap ulusal kurtuluş hareketiyle İsrail siyonizminin ve emperyalizmin karşısına dikilen en büyük politik-askeri güç olmaktadır.

Elbetteki Suriye'nin bu politik gerçekliği, benzer bir biçimde Türkiye cephesinde de yansımaktadır. Tarihi olarak Suriye-Türkiye ilişkilerinin, Hatay sorunu, Fırat suyu meselesi, sınır anlaşmazlıkları gibi nedenlerden dolayı iyi olmadığı bilinmektedir. Bunlara, özellikle 1980'li yıllarda Suriye'nin bölge çapında geliştirdiği bu politikaları ve Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa karşı gösterdiği dostane yaklaşımları da eklenince iki devlet arasında ilişkilerin çetin bir mücadeleyle döndüğü açıktır. Bu yıllarda Türk faşizminin, ABD'nin istemi doğrul-



Suriye Devlet Başkanı
Hafız Esat

tusunda bölge gericiliğinin liderliği pozisyonunda oynamaya çalışması bu mücadeleyi daha da keskin ve derin hale getirmiştir. Bu çerçevede, Suriye yönetiminin Türkiye'ye karşı politikası son derece açık, kesin ve karardır; Türk faşizminin kaba gürtlülü tehdit ve şantajları Suriye yönetimini geriletemediği gibi, alabildiğine tavizkar ve bol vaatli tutumları da yanıltıcı olamamaktadır. Mevcut politikaları ve gösterdiği tutumla Suriye yönetimi, Türk faşizminin Ortadoğu politikasının boş çıkarılmasında önemli rol oynayan bir güç olmaktadır.

Burada bölgesel gelişmeler içinde Suriye'nin yerini ve rolünü belirlerken elbetteki her şeyi yapan gücün sadece Suriye olduğunu söylemiyoruz. Belli ki bölgenin her alanında emperyalizme ve gericiliğe karşı yığıtçı direnen halk kuvvetleri vardır ve dünya sosyalizmi de bölgesel mücadelede belli bir yere sahip bulunmaktadır. Ancak sosyalizmin etkinliği ile bölgesel direniş kuvvetleri arasındaki koordinasyon ya da birlikteliği de bugün önemli oranda yine Suriye sağlamaktadır.

Ortadoğu'da 1980'li yılların ilk yansında karşıt güçler arasında süren yoğun mücadele ortamında şekillenen bu dengeli değişime mukadelesi 1985 yılından itibaren hızlanmış, 1986 yılı başlarında ise son derece şiddetli ve yoğun bir hale gelmiştir. Her iki blok da güçlerini ortaya koyarak karşıtının en zayıf olduğu noktadan sonuç almaya çalışmıştır. Bu durum, politik manevraları hızlandırmış, askeri hareketleri emperyalist ve gerici baskı, komplo ve tehditleri de yoğun olarak gündeme getirmiştir. Suriye, İran ve Libya üçlüsü, aralarındaki dayanışmayı daha da güçlendirerek Saddam yönetimini yıkmak, Irak'ta demokratik bir yönetime ulaşım dengeli bir biçimde değiştirerek yeni bir denge yaratmanın ve bölgedeki ilerici gelişmeleri bu yolla ilerletmenin yoğun çabası içine girenken, emperyalizm ve işbirlikçi bölge gericiliği de Libya, Lübnan, Filistin alanlarında bilinen olayları gündeme getirerek ve bir dizi komplo ve gerçekleştirerek bölge halklarına ve ilerici-devrimci güçlerine karşı baskı ve saldırıların yoğunlaştırmıştır. Ve bu saldırılar, kısa vadede bölgedeki devrimci-ilerici gelişmeleri ve dengein ilerici güçler lehine değiştirilmesini engellemeyi, uzun vadede ise bölgedeki ilerici güçleri ve direnen odaklarını ezerek dengein emperyalizmi ve gerici lehine bozulmasını amaçlamıştır. Elbetteki bölgede sağlanan ilerici gelişmeler içindeki konumundan ötürü bu saldırılar en

çok Suriye yönetimini hedeflemiş ve ona yönelik olmuştur. Bu durum, 1986 yılı baharında da, güzünde de böyledir; baharda Suriye'ye yönelik örtülü bir durum arzederken, güzün bu örtü kaldırılıp saldırılar açık hale getirilmiştir.

Belli ki burada en önemli sorun olarak ortaya çıkmaktadır: Kendisine yönelen tüm bu saldırılar acaba Suriye yönetimi göğüsleyebilecek midir? Bölgesel gelişmeler içindeki mevcut aktif konumunu sürdürebilecek midir? Bu konuda gelişme olasılıkları nasıldır? Açık ki, tüm bu saldırılara karşı koyabilmek ve mevcut rolünü sürdürebilmek için, Suriye yönetiminin, emperyalizme ve gericiliğe karşı içte ve dışta direnişini derinleştirilmesi, direnişçi konumunu geliştirmesi gerekir. Ve bu derinleşmeyi zamanında ve sürekli yapması gerekir. Gelişmenin bu doğrultuda olacağına ilişkin bugün epeyce güçlü veriler vardır. Bir kere, Hafız Esat başkanlığındaki yönetim, geçen dönemde içteki komprador gericiği belli oranda zayıflatmış, bu güçlerin gelişme ve egemen olma çabalarını boş çıkarmıştır. Mevcut yönetimin kendisini sağlamlaştırması ve politikalarını uygulayabilmesi demek olan bu durum son derece önemlidir. Ve yönetimin bu konuda oldukça duyarlı ve dikkatli davranıldığı gözlenmektedir. Önemli deki dönemde palazlanacak olan bu tür güçlerden gelebilecek tehlikelere karşı yönetimin aynı tutumunu ve başarısını sürdürebilmesi, onu aynı rolünü oynar bir vaziyette ayakta tutacaktır.

İkinci olarak, Hafız Esat başkanlığındaki Suriye, emperyalizme ve siyonizme karşı bir Arap ulusal kurtuluş hareketi geliştirmeye çalışmakta, kendisini bu hareketin bir parçası ve önderi olarak ele almaktadır, politik ve askeri strateji ve taktiklerini böyle bir anlayışa bağli olarak oluşturmaktadır. Bu durumda, bölgesel mücadele, bunun içinde Suriye'nin yeri ve yönetimin direnişte derinleşmesi açısından büyük öneme sahiptir. Çünkü bir ulusal kurtuluş hareketi ancak aktif bir direniş ile var olabilecek ve gelebilecektir, bu da o gücün sürekli direnişte derinleşmesini gerekli kılacaktır. Eğer Suriye yönetimi bu anlayışı doğrultusunda kararlı bir çalışma sürdürürse, emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçiliğe karşı Arap ulusal kurtuluş hareketi geliştirebilir, bu durum hem kendisini yaşatan önemli bir kuvvet olacak, hem de bölgedeki ilerici-devrimci mücadeleler açısından çok büyük roller oynayacaktır.

Üçüncü olarak, emperyalizmin yönettiği son saldırılar karşısında yaptığı açıklamada Başkan Hafız Esat şunları söylemiştir: "Bize karşı tavır olacak ülkeler bu durumdaki kenderlinin zararlı çıkaracaklarını bilmelidirler. Biz, terörizmle ulusal kurtuluş hareketleri arasında kesin ayrım yapıyoruz ve en haklı davalar olan ulusal kurtuluş hareketlerini geçmişte olduğu gibi gelecekte de desteklemeye devam edeceğiz. Bize yöneltilen saldırılar karşısında bir adım geri atmak bile cepheiden çekilmek, dayaya ihanet etmek demektir; ihanetin karşılığı da kurşuna dizilmeştir." Belli ki bunlar son derece açık olan ve cesurca yapılan belirlemelerdir. Başkan Esat yönetiminin, her türlü emperyalist ve gerici saldırıya karşı direniş sürdüreceğini, direnişçi daha da derinleştirip geliştireceğini ve buna kararlı olduğunu açıkça gös-

Devamı 27. sayfa

TC-PKK ÇATIŞMALARINDA "ARADA SIKIŞANLAR" KİMLERDİR VE KURTULUŞ KİMDE, NASIL GÖRÜYÖRLAR?

Sömürgeci-faşist Türk ordusu Türkiye cumhuriyeti devletinin güney sınırlarında "olağanüstü" bir güç yığınağında bulunuyor. Son günlerde gazeteler yoğunlaşan hazırlıklara ve amaçlarının dışı zorlaştırılmasında bazı ipuçları veriyorlar. Dünya basını İran-Irak savaşının Körfez'de yoğunlaşacağı yolunda ve Türkiye'nin burada oynayacağı rol üzerinde yorumlarda bulunuyor. 15 Ağustos 1985'de Türk savaş uçaklarının Türkiye-Irak sınır boyundaki yerleşim merkezlerini bombalaması ve ardından yaşanan gelişmeler canlılığı koruyor. 28 Eylül'de Türkiye'de bir ara seçim yapıldı. ANAP iktidarı korudu ve yeni düzenlemelerle uygulama politikada devam edeceğini ilan etti. Ecevitlerin soluklarını kesen bu "seçim" de parlamentoya girmeyi başaran İnönü'de "sosyal-demokrasi"nin zaferini ilan etmekten geri durmadı. Öte yanda ise yaşanan bir savaş gerçeği var. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi giderek daha da büyüyor bir çığ halini alıyor. HRK düzenlediği kesintisiz saldırı eylemleriyle başta ordu olmak üzere, Türk sömürgeci-burjuva egemenliğini lime lime parçalıyor. Bu noktada karşı cepheye ordunun Kürdistan'da sömürgeci imha ve saldırı savaşını terimdirir yolundaki pratik hazırlık ve uygulamaları esas yönelimi ifade ederken ve Türk burjuva egemenliğinin yaşadığı gerçek bu iken, "sivil siyasal yaşam" denilen üzerinde ise gölge oynanmamaya ediyor. Yaşanan bir savaş var. Savaşın güçler var. Bir yanda PKK önderliğindeki Kürdistan halkı, diğeryanda askeri, siyasi, ekonomik, kültürel bütün güç, olanak ve kurumların sömürgeci-faşist Türk devleti. Bu iki odak etrafında sayılabilecek çokça gelişme yaşanıyor. Bu iki güç birer çekim merkezi olarak güçleri etkiliyor, sınıfsal çıkarlara bağlı biçimde ya yanına çekiyor, ya da karşısına itiyor. Politika, yönelimler, çağrılar, ilişkiler ve ittifaklar bu iki karşıt gücün etrafında gelişiyor. Artık, bu zeminde bir yaprağın hafiften kıpırdanması bile bu iki gücün etkisi dışında yorumlanamaz hale gelmiş bulunuyor. Bu savaş Ortadoğu'nun kaderini elinde tutuyor ve dünyanın birçok katkileri de bu nedenle şimdi artık burada kesin bir yoğunluk kazanıyor.

Ancak, merkezine bu iki gücü koymak şartıyla, her şey bu kadar değil. Çünkü bu iki karşıt güç, en net biçimde temsil ettikleri çıkarları ifade eder ve pratik bir olgu olarak da dayatırken, kendi başlarına ayakta duramayacak olan ara sınıflar ise kendi içlerinde en karmaşık durumu yaşamaktadırlar. Arada ortaya çıkan folsolu seslerin sahibi işte bu kesimlerdir. Bu hem Türkiye ve hem de Kürdistan zemininde yaşanan bir olgudur. Yeni Gündem dergisinin 26. sayısında işlenen konular bu bakımdan okunmaya değerdir. Bu dergide "Bir yanda jandarma, bir yanda PKK" başlığı altında işlenen tema, Türkiye'de orta sınıfların bulundukları ara yerde nasıl bir sıkışıklığı yaşadıkları, ama tericilerinin düzenin sınırları içerisinde onları nasıl gerici bir konumda tutup, faşizmin yanında saf tutmaya ittiği gerçeğini çıplak biçimde ortaya koyuyor. Konuya şu paragrafla girilmiş: "Son günlerde Güneydoğu Anadolu'da herhangi bir kahveyi boşaltmak isteyen kişinin oturanlara 'ne var ne yok, nasilsiniz?' demesi yetiyor ve boşaltma işlemi 15 dakikada bitiyordu. Jandarma ile aranız nasıl, baskı var

mı?" sorusu ise bu süreyi üç dakikaya indiriyordu. Bunun soranların milletvekili ya da gazeteci olması da durumu değiştirmiyordu. Yıllardır yenilemeyen 'makus talihi'nin getirdiği sayısız sorunlara, son yıllarda bir de 'Apocu-jondarma' sorunu eklenen Güneydoğu halkı, artık kendi deyişle, 'sıkışık kalmıştı.' Bunun açılımı içinde sözde halkın dilinden bir iki otorite arasında sıkışık kalma düşüncesinin işlendiği yazı, 'Jandarma ile PKK arasında sıkışık kalmak daha ne kadar sürecektir?' sorusuyla bitiyor.

Bu, önemli bir soru. Çünkü bazıların kaderini bağlayan bir soru. Karakterleri gereği ara sınıflar, sınıf çatışmasının kızıştığı mücadele ortamında kendilerine varlık bulamazlar. Bizzat, iki karşıt gücün arasında tutukları yer buna olanak tanımaz. Temsil güçleri kayıftır. Hele böylesi dönemlerde, kendi çıkarları adına hareket etmek için bile bir başka gücün gölgesinde hareket etmek, varlıklarını bu otoritelerden birine tabi olmakta bulmak durumundadırlar. Zaten, karşıt güçlerin yanına çekmek için üzerinde en yoğun savaş verdikleri kesim de bunlardır. Küçük-burjuva ara sınıfların en karakteristik ögesi de, bu gerçeklik Türkiye zemininde ele alındığında karşımıza çıkan görünüm, özgün yanlarıyla birlikte çok daha çarpıcıdır.

Türkiye toplumu tarihi boyunca egemen tek otorite tanımıştır. Bu, egemen sınıfların otoritesidir ve ifadesini orduda bulur. Proletarya da dahil hiçbir sınıf ve katman bu otoriteye karşı bir otorite olarak tarih sahnesinde belirmemiştir. Bunlar daha bu otoriteye tabi olmuş, onun gölgesinde varlık bulmaya çalışmışlardır. Kemalizm, Türkiye toplumunda tüm sınıf çelişkilerinin bu otorite altında eritilmesinin, inkarının adıdır. Ve toplum, yine bu otoritenin dayatmaları altında bunu benimsemiştir, benimsenmiştir. Üye sayısı milyonlara da bulsa işçi sendikalarının, siyasal partilerin, demokratik kurum ve örgütlerin gerçekte hiçbir gücü temsil etmemelerinin nedeni buradadır. Bunların her birisi kof bir gövde gibidir. Devlet ve tabii ki ordu bütün güç ve yetkinin, bütün bir toplum adına konuşmanın tek ve gerçek sahibidir. Bunun dışındaki görünümün sadece bir yanılgıdır ve bu yanılgı Türkiye gerçeğinin bütünüdür.

Kürdistan ise varlığı inkar edilen bir gerçeklik olarak zaten Türk burjuvazisinin sömürgeci tahakkümü altında bulunmaktaydı. Böyle bir zeminde bu ülke ve halk adına söz söylemekten dahi bahsedilemezdi. "Yenilmez... yıkılmaz" devlet ve ordu efanesi altında ve askeri şiddetle bu gerici otorite aşılmasa bir güç olarak kabul ettirilmişti. Yerel feodal güçlerin ve dini çevrelerin otoriteleri ise bu güce tabi olarak yaşamak durumundaydılar. Yani otorite adına her şey sömürgeciliğin yaşamasına hizmet etmek ve ancak onunla varlık bulmak durumundaydı. Ona karşıt gelişen bir güç olmak düşüncede bile ulaşamayacak bir olgu olarak görülmüyordu.

Bu koşullarda Türkiye'deki orta ve küçük-burjuva sınıflar zorlanmaya, düzen çerçevesi içinde kısımları da koşturabilen olanaklarına sahiptirler. Muhalefet adına yapıp söyledikleri düzen için herhangi bir tehdit oluşturmuyordu. Ve zaten kendileri de bu çerçeveden dışına çıkmak gibi tehlikeli işlere girecek kadar muhayyalelerini yitirmiş değillerdi. Düzenin yaramaz çocukları

olarak zaman zaman bazı ileri çıkışlar yapsalar da bunun doğrudan sorunları yine de halledilebiliyor, parlamentonun kapıları, devlet daireleri ve bazı ekonomik olanaklar kendilerine açık bulunuyordu. Kürdistan'da da yine küçük-burjuva reformistleri Türkiye'deki bu olgunun gölgesi altında yaşam yolları arayabiliyor ve kısmen bulabiliyorlardı. Ve üstelik tüm dünyalarını bunun üzerine kurmuş, siyaset ve ekonomi sahnesinde varlık bulabilmenin biricik yolu olarak bazı reformist yöntemleri görmüş, yaşamaları bundan sağlayacakları kırıntıların umuduna bağlanmışlardı.

Ancak bu bozuldu. Türk sömürgeci egemen sınıfları lehine, karşıt hiçbir otoritenin gelişmesine olanak vermemek ve önemli oranda da benimsenirilmiş olunan kurulu düzen, bu otoritenin kendisini en çok hakim kıldığı bir zeminde altı üstü oldu. Düşüncesi, eylemi ve bir bütün olarak iradesi felç edilmiş Kürdistan halkı, PKK'nin şahsında kendi özgür iradesinin temsili olma yarattı, bu temsil gücünü onda buldu. Henüz bir çekirdek halindeyken bile, PKK hareketinin doğuşunun tahammülsüz bir şiddetle karşılık bulması bu nedendeydi. PKK'nin bu süreçlerde gerçekte ne örgüt, ne de eylem gücü devlet karşısında pratik bir tehlike oluşturmuyordu, ama onda bu sömürgeci otoriteye karşıt, onu yıka- cık olan halkın iradesinin proletarya şahsında temsil gücü vardı. Türk sömürgeciliğinin yaşamak için yıllardır ezdiği ve yok etmeye çalıştığı iradenin eylem kuvvetine, bir kurtuluş hareketine dönüşmesi işte bir gerçek haline gelmiş, sömürgeci Türk burjuvazisinin kabusu karşısına dikilmişti. O nedenle ki, ilk karşılık büyük maddi dengesizliğe rağmen şiddet oldu ve sıcak çarşama biçiminde saldırı, düşüncenin filizlenmesiyle birlikte başladı. Ancak PKK henüz için başında bulunuyordu, sömürgeci Türk devleti ise bir sonu yaşıyordu.

Savaşın bir cephesi yaşanan günde maddi açıdan ne kadar zayıf görünürse görünsün gerçekte iki kuvvetin amansız çarpışması yaşanıyor. Türk burjuvazisi bütün güç ve olanaklarını seferber ederek ve karşısında savaştığı gücün gerçekte bir halkın kuvvetini temsil ettiğini bilerek saldırı. PKK de yine aynı gerçekten hareketle temsil ettiği kuvveti örgüt ve eylem gücüne dönüştürmenin ve sömürgeciliğin karşısına böyle çıkmakın savaşını verdi. Ve, maddi zorlukları ve zayıflıklarına rağmen sömürgeciliğin saldırılarına karşı aktif bir savunma içerisinde halkın eylem kuvvetinin de tavizsiz bir temsiliyi gerçekleştirdi. Zindanlarda, dağlarda, şehirde ve diğer her alanda yaşanan bir gerçek oldu. Milyonların bir eylem kuvveti haline gelişinin bu zeminde gerçekleşti.

Şimdi yaşanan, işte bu iki kuvvetin çok daha şiddetli bir çarpışması, yani egemenlik savaşlarıdır. Gerici, çürümeyi, ölümü temsil eden sömürgeci-faşist Türk egemenliği taraflardan biri olma sıfatıyla bu egemenlik savaşında durumunu korumaya çalışırken; karşıt ise egemenliğe doğru yürüyor, gelişmeyi, ilerleyişi ve yaşamı temsil eden bir konumda bulunmaktadırlar. Bu durumda PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin attığı her adım TC için bir geri adım anlamını taşımaktadır; kısaca günün gerekçeleri de göstermektedir ki, Kürdistan halkının PKK'nin şahsında somutlaşan otoritesi karşısında sömürgeci-faşist

otorite her gün yeni bir yenilgiyi daha yaşamaktadır. Yani, geline aşamada Kürdistan halkı eline aldığı bu silahlı sömürgeciliğin üzerine yürüyerek, onu köşeye sıkıştırmış bulunmaktadır.

Nasıl ki, sömürgeci-faşist Türk devletinin PKK olgusu karşısındaki yönelimi çıplak bir şiddet olmuşsa, onun düzen çerçevesi içerisinde varlık bulmaya çalışan diğer tüm güçler de aynı yönelimi göstermişlerdir. Bu, kaçınılmaz bir durumdur. Bugün yaşananlar ise, bu gerçeğin verdiği en uç nokta olmaktadır. Ama bunların çerçevesi içinde yaşadıkları TC'den farklı olarak durumları, kızışan savaş ortamında biçimsiz bir kuvvet olmadıkları için daha da silikleşmeleri, ezilmeleridir. Bu nedenle ki savaş kızıştıkça onlar daha çok boğulduklarını hissetmekte ve canhıraş bağlamaktadırlar. Fakat yuvalarından ötürü tercihleri de zaten belli olduğundan, onlar için çekim merkezi sömürgeci-faşist otorite olma, varlığı onun gölgesine sığınmakta bulmaktadırlar. Burada, en keskin sözlerle bile olsa ve sözde "demokrasi", "halk" adına da görüne, koparılan feryat TC için olmaktadır öteye geçmemektedir. Yenilmiş küçük-burjuva devrimciliği ve orta sınıf politikacılığı bugün daha açık bir biçimde tek bir cepheye ve hatta tek bir partide birleşmişlerse bu, bu durumunun açık bir itirafıdır. Burada yaftaların artık hiçbir önemi kalmamaktadır. Tek bir bayrak, tek bir cephe vardır. Gerisi, hangi biçimler verilmeyle çalışılrsa çalışılın bu gerçeği örtecek ince bir zar olma özelliğini bile gösterememektedir. Sol Birlik-SHP işbirliği bunun "sol" adına en açık örneğidir.

Tüm bu güçlerin bugün de bir çırpış içinde oldukları doğrudur. Ama bu çırpış, devrim saflarına doğru, bu cepheye yer almak için değil, TC bünyesi içinde yer tutmanın çırpışlarıdır. Onlar bunu sömürgeci-faşist rejimin görev talep etmeye kadar vardırmışlardır. Yaptıkları muhalefet değil, görev talebidir. Sol Birlik partilerinin ve diğer "sol"un Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderliği karşısındaki tutumları da tümüyle budur. Kendilerini bu iki otorite arasında sıkışmış hissederek bu kesimler, sözde Kürdistan gerçeğine yaklaştıkları durumda bile, kendilerini dünyanın tek kurnazı zannederek hareket etmekte, hem bir mazlumun hakkını savunmuş olarak egolarını tatmin etmekte ve hem de tabi oldukları otoritenin karşısında bu vesileyle ellerinde bir koz bulunduklarını iddia etmektedirler. Kendilerini yaşamak istedikleri yere ancak böyle kabul ettirmeye çalışmaktadırlar. 15 Ağustos tarihli Atılım'da şu satırları okuyoruz: "Kürt sorununu dile getirilmesini rejim karşıtlarının birlik çabalarının karşısına koymak, sorunu dile getirilmesini oluşturmaya gereken geniş birliği daraltacağını söylemek doğru mudur?"

Durum, bu soruyu 'doğru' ya da 'yanlış' diye yanıtlamayacağımız kadar karmaşıktır. Ama demokrasi içinde Kürt ulusal sorununa çözüm bulunması gerektiğini dile getiren TKP, bunu hiçbir zaman bir yük olarak görmüyor. Tersine programımızda Kürt ulusal sorununun çözümüne yer vermemiz komünist partisinin derin demokratik inançlarının yadsınmaz kanıtı oluyor. Bağlılıklarının TKP'ye güvenebileceğimizin somut kanıtı oluyor." Yine Kitle dergisinin Eylül 1986 sayısında da aynı mantığın başka tarzda ifadesini görüyoruz: "Apocu-

lar 'savaş içindeyiz' derken, militarisit sefler de aynı şeyi söylemektedirler. Oysa ortada savaş filan yoktur. Ortada askeri-bürokratik mekanizmanın T. Kürdistanı'nı karşı karşıya kontrolü altına almasını hedefleyen planının uygulanması vardır." "Apoculara gelince yaptıkları faşizmin ve militarizmin Kürdistan'daki zulmünün şiddetlenmesine, mevcut devletin Kürdistan'da daha fazla örgütlenip yerleşmesine, bölgedeki yığınağı artırıp özel harp konusunda eğitilimi geliştirmesine, uzman askeri kadrolarını genişletmesine araç olmaları, rejimin her türlü haydutluğuna, korsanlığına bahane oluşturmaktan başka bir şey değildir. Apocular üç beş asker veya subay öldürdüğüce Ankara'daki sefler tim-sah gözyaşları içinde ellerini memnuniyetle oğuşturmaktalardır."

Ve bu baylar, geline noktada doğura doğru şunları doğurmışlardır: "Kürtler üzerindeki baskılarına derhal son verilmesi, Kürteye konan yasağın kaldırılması; Kürt ulusunun varlığının ve anayasal hak eşitliğinin tanınması; Kürtlerin kendi görüş ve isteklerini özgürce dile getirebilmesi; Kürt halkına kendi dilinde yayın ve eğitim hakkının sağlanması; Kürt dilinin devlet dairelerinde serbestçe kullanılması, askerlikte, öteki devlet görevlerinde, rütbe ve tayin işlemlerinde Kürt kökenlilere uygulanan her tür ayrımcılığa son verilmesi; Kürt kentlerinin ve köylerinin geriliktan kurtarılması için öncelikli ivedi bir bölgele kalınma programının başlatılması; topraksızlıktan en büyük zararı gören, sıkıntı çeken Kürt köylüleri için bir toprak reformu yapılması." (Atılım, 15 Ağustos 1986)

Bu son altının yapıldığı yazının başlığı ise "Kürt halkının kurtuluş yolu..." olarak belirtilmiştir. Bunları okuyanlar, "yeni ve bu nedenle ilginç olan ne var ki?" diye bilir. İşte önemli olan da burasıdır. Amerika'yı yeniden keşfetmişcesine "Kürt halkının kurtuluş yolu"nu... bularak, yarıya merhum olmanın rahatlığını duyan bu çevreler ne yazık ki içinde bulundukları sefil durumu farketmeyecek kadar da bakar kördürlar. "Kürt" sözünü ağzlarından çıkarırmış olmayı hala büyük bir olay olarak gören, ve bunu bir yandan TC'ye karşı şantaj unsuru, diğer yanda ise "sosyalist" ve "halkçı"lıklarının kanıtı olarak elde tutmaya çalışan bu efendiler, bu iki kuvvetin amansız bir savaş içerisinde olduğunu, kendilerinin de ister istesinler, ister istesinler bu ateşin orta yerinde bulunduklarını görmeye yanaşmıyor bile. Bunu bilerek ve özellikle yapıyorlar. Çünkü yaşamları tümüyle buna bağlı. Bu savaş onları boğan, yaşam olanaklarını tükayan bir kabus, ateşin bir gerçek oluyor onlar için. Kürdistan'da bir halk yüzlerce şehidini katk ettiği bir mücadele ile bağımsızlığa doğru yürüyor ve onlar hala Kürt dilinin, kültürünün üzerindeki yasaqları kaldırılması, ekonomik kalkınma vb. hikayelerden bahsediyorlar. Kendilerinin çok sevip kullandıkları deyimlerden biriyi ifade edecek olursak, burada adama şunu söylerler: "Günaydın..." ya da "buyrun cenaze namazına..."

Fakat burada sorun bu da değil. Yapılmak istenen şeyler var. Bu efendilerin gerilerinde akıl hocaları var. 1-7 Eylül 1986 tarihli Yeni Gündem dergisinde aktarıcağımız, amacı da aracı da ortaya koymaya yetecek. Alıntı yapacağımız yazının başlığı "Sıcak takip: Nereye kadar?" Yazarı, Baskın Oran: Baş-

hiğundan da anlaşılacağı üzere, yazı 15 Ağustos 1986 günü Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan sınırına düzenli bombardıman saldırısının ardından yazılmış, yapılan değerlendirmelerden bazı noktalar şunlar: "Gerek yerel komutanların gerekse Ankara'daki yetkililerin ısrarla belirttikleri gibi tek bir bombalama söz konusu olabilmeli ama, ya sonrası? Her PKK cinayetinden sonra bir 'şehitlerin kanını yerde bırakmama sıcak takibi' olacak mıydı? Üç yıl önce yapılan, üstelik karadan gerçekleştirilen ilk operasyon PKK çetelerini temizlemeye yetmemişti. Yetmezdi de, çünkü karşı taraf, adı üstünde çeteydi. Çete savaşı yapıyordu. Ne zaman ve hangi uluslararası fiyata yapılacağı belirsiz bir üçüncü operasyon PKK'yla ne kadar süreyle sindirecekti? Yoksa, bir diğer PKK cinayeti bir başka sıcak takibi, bu sıcak takip başka bir pusuyu ya da bir konsoloslüğümüzün basılması, bu eylemler de bir diğer sıcak takibi mi gerektirecekti?"

Öte yandan, ayrılmış Kürt militanların karşı eylemlerinden sonra başka bir operasyon yapılmazsa, hem Türkiye pes etmiş duruma düşecek, hem de 15 Ağustos operasyonu sipsuri ve anlaşılmış gözükcekti." Alınan üzüne de okuyucunun affına sığınarak devam edeceğiz:

"Eğer olay böyle makro açıdan alınmaz da, sırf askeri taktik açısından alınırsa, Güney Lübnan'da İsrail'in yaptığı süriklenmenin tek çıkış yolu olarak belirlenmesi kaçınılmaz olurdu. Tabii, 'Dünyanın kokarcası' ünvanını İsrail ve Güney Afrika'nın elinden kapma garantisi bir yana, Türkiye'nin işgal edecek bir değil, en az üç Lübnan'ı vardı. Churchill'in ünlü 'Askerlik askere bırakılmayacak kadar ciddi bir iştir' sözü herhalde bu mikro-makro farkını kastediyor olmalıydı.

BTMM'deki genel görüşmenin arifesinden bakıldığında, Irak operasyonunun ortaya çıkaracağı ikinci önemli tartışma çok daha önemli ve Türk ulusunun uzun vadeli çıkarları açısından çok daha önemli gözükmeğe idi.

SHP'nin girişimi ürkek, ürkek de olsa, Türkiye'deki iki kocaman tabuya yeryüzüne indirmekle sonuçlanmış sayılmalıydı. Bunlardan biri, sanki korkunun ecele faydası varmış gibi andından bile söz etmeye çekinilen Kürt sorunu, diğeri de milli savunmaya ilişkin sorunlar tabusuydu. Türkiye'de birtakım insanlar, en az zarrarın açık demokrasi tartışmadan geleceğini bir türlü kabullenmiyorlardı. Bunlara göre, sanki bir sorun tartışılmazsa, o sorun yok oluyordu. Oysa, yara içeren içinden işlemekteydi. Üstelik, birtakım önemli işleri yönetenlerin gerçekten ehil olup olmadıklarının kapalılık yüzünden bilinmemesi tehlikesi bir yana, tartışma yapılması yüzünden, en güçlü ve enforme olması gereken yöneticilerin bile astları tarafından kolayca aldatılıp veredikleri -ancak o da çikarsaydılar sonra çıkıyordu. Orgeneral Cemal Gürsel'e Menderes'in idam edildiği yalanını bir yüzbaşı tarafından kolayca söylenildiği ve bunun da ancak 26 yıl sonra ortaya çıktığı daha belleklerde pek tazeydi.

Dahası, Türkiye'de birtakım insanlar hala sanıyorlardı ki, birtakım ulusal sorunlar açıkça tartışılır ve hatta eleştirilirse, bu ulusal çıkarlara aykırı bir durum yaratır, çünkü düşmanın eline çok verir.

Düşman bu 'durum'ları zaten fazlasıyla bildiği bir yana, baten düşünürler, biraz da, kimi çevrelerin çok beğendikleri İsrail ve ABD'den örnek alsalar iyi ederlerdi, çünkü ipliği pazara en sık çıkarılan arasında en ön sıraları işgal eden bu iki müttefik, tüm dünyanın gözünde

duha kötü duruma düşmeyleşlerinin sadece ve sadece açık toplum oluşlarına borçluydular. Vietnam'da tüm dünyanın lanetini üzerine toplayan ABD bu haksız savaşın eleştirisini başka hiçbir ulusun yapamayacağı kadar sert biçimde kendi içinde yapmış, Amerikan askerlerinin Saygon'dan başları eğik çekilmeleri önemli ölçüde Washington'da gösteri yapan Amerikan gençlerinin kopardıkları gürültü sonucu gerçekleşmişti. Ama son hesaba ne olmuştu? Amerika, kendi başkanı'nın suistimalini yakalayan, kendi yöneticilerinin girdiği bataktan kendini çekip çıkaran, kendi hatasını başkasına bırakmayıp kendi düzeltten, açık toplum sayesinde kendini daha iyi biçimde yeniden üretebilen insanların ülkesi olarak tüm dünyayı kendine yeniden hayran etmişti.

Aynı olgunun mümtaz bir örneği de İsrail'di. Sabra ve Şatila katliamlarıyla İsrail devleti tüm dünyayı kendinden iğrendirmişti. Bu kaçınılmaz! Ama bizzat İsrail devlet radyo ve televizyonu katliamı yansıttıca, o disiplinli İsrail ordusundan bir binbaşı Filistinli kadın ve çocukları öldürmeyi açıkça reddedince, İsrail gençleri Knesset (İsrail Parlamentosu) önünde katliamı kınayan gösteriler yapınca, Sharon istifa ettiriliverince, o iğrenç faşist devlet imajı yerini birdenbire, dünyaya parmak ısırtan bir demokrasiye, pek saygıdeğer bir açık topluma bırakılmıştı. Katliam sonrası İsrail'i, demokratik bir toplum, faşist devlet mekanizmasını bile nasıl daha fazla rezil olmaktan kurtarabileceğini gösteren paha biçilmez bir örnek olmuştu."

Herkesin bildiği bir gerçeği bir kez daha tekrarlırsak; bu görüşler askeri-faşist rejimlerin bulunduğu ülkelere dayatılan Avrupa reçetesidir. Ve Türkiye'de bu reçetenin sözcülüğünü-savunuculuğunu SHP altında toplanan tekelci-burjuvaziden Sol Birlik partilerine kadar rejimi yamamaya, daha fazla rezil olmaktan kurtarmaya çalışan bir kesim yapmaktadır. Adına muhalefet denilen şey de sadece ve sadece bundan ibarettir: "daha fazla rezil olmayalıdır!" Bunlara göre, Kürdistan'da her türlü katliam yapılması, vahşet, işkence, soygun vs. her şey meşrudur, yalnız bu asker kafasıyla değil, bir politikacı kafasıyla yapılmalıdır. Doğal ki, bunu en iyi yapacak olan da kendileridir. ABD ve İsrail de çıkarları gereği her şeyi yapmışlardır. Ama onlar aynı zamanda işleri profesyonelce yoluna koymayı da bilmişler, bunun için demokrasi maskesini yüzlerinden indirmeye özel bir dikkat göstermişlerdir. Oysa Türkiye'de generaler yıllarca bu gerçeği görmezden gelecek sivilleri küçümsemiş, her şey asker kafasıyla yaklaşmış ve işte sonuçta yangını alevlendirip içinden çıkılmaz hale getirerek TC'yi rezil-i rüsva etmişlerdir. Bu devletin geleceği açısından son derece tehlikeli bir gidiştir. "Jandarma ve PKK arasında sıkışma..." Kürdistan'da yaşayan savaşın çarpıtılması ve reddi, "veni", "kurtuluş" reçeteleri vs. tüm anlamı işte burada gizlidir. Tüm bu güçler, savaşın alevlenmesi karşısında canhıraş bağırken, görüldüğü üzere yangını en iyi kendilerinin söndüreceğini söyleyerek görev talep etmekte, generalleri bunun için eleştirmekte, istedikleri "demokrasi" yangını söndürmenin olanaksız olarak önerilmekte, onlar bunun için çırpınmaktadır.

Fakat, şu "sol" adına, "sosyalizm" adına hareket edenler akıl hocalarının anlattıklarını bile fazla anlamışa benzemiyorlar, yine gelişmelerin çok ama çok gerisinde gidiyorlar. Ortalıkta yuvarlanıp duruyorlar. Onların akıl hocaları TC sınırları içinde sömürge bir ülkenin olduğunu, bu ülkenin adının Kürdis-

tan olduğunu, bu ülke ve halkı adına PKK'nin önderliğinde bir kurtuluş hareketi yükseldiğini, Kürdistan üzerinde PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan halkı ile Türk sömürgeciliği arasında bir savaş yaşandığını çok iyi biliyor, bunu açıkta söyleyor ve bu açık gerçek üzerinde çareler arıyorlar. Birde, şu "sol" a bakın: "Kürtlerin de okulu olsun, onlar da dillerini konuşsun, yolları yapılsın" vs.

Olmaz! Böyle olmaz! İstedik ki, hiç değilse şimdi biraz yürekli olun, kimin adına konuşuyorsanız, cesaretle konuşun, söyleyeceklerinizi

"Arada Sıkışanlar"ın nasıl ortaya çıktığına dair bir toplantıdan özetlenerek hazırlanmış bir belge

TOPLANTI NOTLARI

1986 Haziran ayı içerisinde "Apocular sorunu" ile ilgili üç toplantı yapıldı. Birinci toplantı Belediye Başkanının çağrısı üzerine belediye; ikinci ve üçüncü toplantılar Garnizon Komutanının çağrısı üzerine Komando Jandarma Taburunda yapıldı. Birinci toplantıda hükümet sözcüsü Belediye Başkanı idi. Toplantıya yalnız Çukuralılar çağrılmıştır. Her kabile ve aile temsilcisi olan kişiler toplantıya katılmıştır. Ayrıca iki muhtar da toplantıya katıldı. İkinci toplantıya yine yalnız Çukuralılar çağrılmıştır. Bu toplantıya Belediye Başkanı ve kabilesi temsilcileri dışında, birinci toplantıya katılan herkes katılmıştır.



Hükümet sözcüleri kaymakam, iki binbaşı ve bir yüzbaşı idi. Üçüncü toplantıya köy muhtarları, köylere deki kabile ve aile temsilcileri çağrılmıştır. Çağrılanların hemen hemen hepsi toplantıya katılmıştır. Hükümet sözcüleri Kaymakam, Belediye Başkanı, iki binbaşı ve bir yüzbaşı idi.

BİRİNCİ TOPLANTI Yapılan Konuşmalar:

Toplantı açılmadan önce Garnizon Komutanı, Belediye Başkanını makamına çağırdı. 40-45 dakika kadar görüştüktan sonra başkan toplantı salonuna geldi ve toplantıya açtı. Özetle şöyle konuştu:

"Sizi, Apocular sorununu görüşmek üzere toplantıya çağırdım. Biliyorsunuz ki, ilçemiz halkı özellikle biz Çukuralılar bu sorun yüzünden sürekli baskı altındayız. İki yönlü töhmet altındayız. Hükümet bizi Apoculardan yana, Apocular bizi hükümetten yana zannediyor. Böylece her iki taraf da kuşkuludur. Olaylar, durgunluğumuz, suskunluğumuz her iki tarafın da haklı olduğunu, aramızda her iki taraftan olanların bulunduğunu kanıtlamaktadır. Böyle olmaz. Hep birlikte ya hükümetten yana, ya da Apoculardan yana olalım. Yanımızı, yönümüzü belli edelim. Suskunlukla sorun çözülmez. Siz hangi tarafta olmanız ben de o taraftayım. Benim yerimi siz belli edebilirsiniz. Ben şimdiye kadar hem kendimi, hem de sizi her iki tarafa karşı savundum. Bunun için bütün yete-

yanım ağızla söyleyemeyim. Çünkü artık her şey çok açık. Ama korkunuz, siz yine arada oynayarak kendinize bir yer kapmaktan da olacak, ortalıkta kalıvereceksiniz. Bu durumunuzu efendilerinizin size itibar edeceğini zannediyorsanız işte bir kez daha biliyorsunuz; tüm yaşamınız yanlışlardan örülü olması gibi.

Söyleyelim, bir kez daha tekrarlayalım: Kürdistan'da bir savaş yaşanıyor. Bu savaşın bir tarafında PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan halkı var; diğer tarafında sömürgeci-faşist Türk devleti. Bu iki ortore çatışıyor ve hem de amansızca

neğimi ve etkinliği kullandım. Benim yapabileceğim hiçbir şey kalmadı. Bu konuda benden bir şey beklemeyiniz. İkinci bir konu da şu: Çevremizdeki bütün aşiretler açıkça hükümeti desteklemeye karar vermişlerdir. Silahlanarak kendilerine karşı olduklarını Apoculalar bildirmişlerdir. Hükümet silahı serbest etmiştir. Silahı olan çıkarmış, olmayan almış, almayana hükümet vermiştir. Bunu yapmayan aşiretimiz (Pinyanış aşireti) kalmıştır. Bu olay hem hükümet ve hem de aşiretler nazarında önemli ölçüde itibarımızı sarımsı, hakkımızda olumsuz bir kanı yaratmıştır. Silahlanma konusunda başta biz

Çukuralılar olmak üzere aşiretimize görüşü bilinmek isteniyor. Siz buna ne diyebilirsiniz deyin ki, ona göre hareket edelim. Benim söyleyeceklerim bu kadar. Artık karar sizindir. Siz de görüşlerinizi söyleyin."

Toplantıda bulunanların konuşmaları:

"Bir kere bu sırada hiç kimse 'Ben Apocuyum' demez. Silahlanma konusuna gelince: Burada hep yaşlılar bulunuyor. Silah bize verilmez, gençlere verilir. Biz değil gençler öne sürülür. Bütün ağırlık gençlere yüklenecek. Bu işe biz değil, gençlerin karar vermesi gerekir. Bizim vereceğimiz karar gençleri bağlamayabilir." Bu görüş çoğunlukla benimsendi. Yalnız başbakan, "Kimse ben Apocuyum demez" sözüne karşı sözcüye, "Senin dediğin idealistlik olur" dedi. Bir konuşmacı şöyle konuştu: "Şimdiye kadar her işte sen bize değil, biz sana tabi olduk. Şimdi neden sen bize tabi oluyorsun? Şimdi de, şimdiye kadarki gibi biz sana tabi olalım. Sen hangi tarafa olson biz de o tarafa oluruz. Ancak, birlik olmak, birbirimizi uyutup harcamamak şartıyla. Ölüme beraber, kalıma beraber olmak şartıyla. Silahımız yoktur. Silahlanacaksa ve devlet silah verirse hep birlikte silahlanalım. Her kabilenin erkek sayısı oranında silah alınmalıdır. Bir kabile silahlanırsa diğeri emir versin, bu olmaz. Kimse kendine çağıştırmak istemez. Böyle olmazsa silah alınmalıdır." Başkan, yanını yönünü belirtti. Başka bir şey de söy-

lenmedi. Herkes konuyu kendi yakınlarıyla görüşmek, varılan sonucu 3 gün içerisinde başkana bildirmek üzere toplantıya son verildi.

İKİNCİ TOPLANTI Yapılan konuşmalar:

Toplantıyı Syey. J. Tabur Komutanı ve Garnizon Komutanı binbaşı açtı. Özetle şunları söyledi: "Toplantımızın konusunu biliyorsunuz. Önceki toplantınızda Belediye Başkanı size söylemiştir. Bununla beraber konuyu değinmekte yarar görüyoruz. Halk arasında Apocu adıyla tanınan bir grup anarşist hem devletin, hem de halkın başına bela olmuştur. Bunlar devlet, millet ve din düşmanları kimselerdir. İslam olan devletimizi yıkmak, yerine din, namus mülkiyet hakkı, örf ve adet tanımayan bir düzen kurmak için çalışıyorlar. Amaçlarını ulaştırmak için gerilla savaşı vererek, vahşice ve üzücü eylemler sergiliyorlar. Kadın, çocuk demeden masum ve savunmasız vatandaşlarımızı, hiçbir günahı olmayan garip erlerimizi pusuya düşürüp öldürüyorlar. Kadın ve kızları dağa kaldırıp tecavüz ediyorlar. Halktan zorla para ve mal alıyorlar. Soygun yapıyorlar. Bunlar her taraftan kısıtlanmıştır. Ne yapacaklarını bilmez duruma gelmişlerdir. Ancak, bunlardan bir grup bölgemize ve sınırlarımıza yakın yerlere kaçmış, buralarda tutunmaya ve eylemlerini sürdürmeye çalışıyorlar. Bunları etkisiz hale getirmek için sizlerle birlikte çalışmanın uygun ve yararlı olduğunu düşündük. Bölgenizde hala aşiret düzeni sürmekte. Batıdaki gibi herkes kendi başına ve kimse kimseyi takmaz değildir. Burada herkes kendi aşireti ve kabilesine tabi ve bağlıdır. Biz bunu gözönünde tutarak sizlerle toplantı yapmayı ve konuyu size getirmeyi uygun bulduk. Bize yardımcı olmanızı istiyor ve bekliyoruz. Sözü arkadaşlarımızı bırakıyorum." Kaymakam, Komando J. Tb. Komutanı Binbaşı, İlçe J. Bl. Komutanı Yüzbaşı sıra ile birer kısa konuşma yaptılar. Konuşmalar önceki konuşmanın bir tekrarı idi. Yalnız Apoculaların eylemlerinden örnekler verildi. Bu arada Çukurca, Şemdinli ve Erüh eylemlerinden söz edildi. Bundan sonra konuşma sırası davetilerle verildi. Sıra ile herkes konuşuldu.

Yapılan konuşmalarda genellikle şunlar söylendi: "Babalarımız devletimize sadıktı. Her zaman, her olayda devlete yardımcı olmuşlardı. Kurtuluş savaşında, Hakkari isyanlarında devletin yanında yer almışlar. Eğer dedelerimiz, babalarımız isteseydi Çukurca, belki de Hakkari ilinin yarısı şimdi Türkiye'de değil, Irak'ta olurdu. Biz de devletimize sadıktık. Devletimize karşı olan hiçbir örgütle ilişkimiz

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Partimizin 9. kuruluş yılına girişi nedeniyle yaptığı değerlendirmedir:

KÜRDİSTAN HALKININ ÖZGÜR YARA'

Son derece zorlu ve bir o kadar da gelişmelerle yüklü geçen sekiz yılı geride bırakıp 9. yıla girdiğimizde, tarihin ve çağın halkımız hakkındaki birçok hükmünün yanlışlığı ve haksızlığı çok daha iyi anlaşılabilir durumdadır. Aynı zamanda, insanlık tarihinde somut yaşamın gelişim kanunlarına tabi olma hakkını yeniden yakalayabilmek için girdiğimiz bu mücadele yılları, öğreti ve eylem alanında verdiği dersler yanında, tamamlanmaya ihtiyaç gösteren birçok şeyin mevcut olduğuna da ortaya çıkarmıştır.

Ortada insanlık tarihinin yeniden gözden geçirilmesini şart kılan çetin bir sorun vardır. Bu, bizzat tarihsel gelişimin içinden süzülüp gelen bir sorundur. Ne var ki, çağımız da ona gereken karşılığı verememiştir. Ne çağa katılığı, ne de onu reddedişi yapamayan, buna kendi lehçesiyle bile olsa bir anlam kazandıramayan, ama etkisinden de kurtulamayan bir gerçeklik içinde (bir halkın yaşamında) olumsuz maddi zeminin manevi alana yansıması bütün boyutlarıyla sergilenmiş ve burada insanın nasıl karmaşık bir sorunla karşı karşıya olduğu görülmüştür.

Kürdistan, çağın ister ilerleten kuvvetleri, isterse geriye çeken kuvvetleri açısından olsun, güncel ideoloji ve politikaların kendisini sorumlu hissetmediği, adeta insanlık hanesinden kopmak durumunda olan bir sayfa biçiminde ele aldığı, o da olmasa kendi özünden kopuşu tamamlaması gereken bir olgu biçiminde yaklaştığı bir gerçekliktir. Kürdistan için ancak böyle bir çözüm kabul görüyor, daha ötesine geçilmesine bir yasa hükmüymiş gibi bağlı kalınması gerektiği söyleniyor. İnsanlık adına bir küçüklük olan bu hükmün, kendini inkar anlamına gelen birçok hususu içerdiğini ve kabul edilmez olduğunu belirtmek gerekir.

Kürdistan bugün bir İran-İrak savaşında düğümlenen çelişkilerde görüldüğü gibi aynı zamanda tarihin ayırdedici vesilesidir. Sorun adeta bin yılların ötesinden başını uzatıp kendini tekrar ortaya koyuyor ve sınırlı da olsa güncel mantığa dayatıyor. Coğrafi olarak çeşitli dönem ve biçimlerde değerlendirilse de adına Kürdistan dediğimiz bu ülkede tarihin akışı ve tabii ki en başta da mücadeleler tarihine zaman zaman birkaç cümlele dokunulmanın ötesinde, tarihin sayfalarında fazla bir yer açılmadığı görülmüyor. Ama yine de sorun kenar notları biçiminde de olsa kendisine bir yer buluyor. İster sosyal, ister ulusal gelişmelerin bütün içeriği ile ele alınmış olsun bu sorun her çağda ana öğretiler ve eylemlerin bu biçimde sınırında kalıyor ve fakat bir türlü kendini tarihin içine itmiyor.

Oysa ki Kürdistan, insan türünün uygarlığın başlangıcı anlamına da gelen yerleşik yaşama geçişinin, dolayısıyla uygarlık gelişimi için şart olan bir yaşamın mayalandığı bir zemindir. Köleci uygarlıkları en eskiden ve çok uzun süre yaşamış, yanbaşında feodal uygarlıkların yükseldiği bu



zemin tarih boyunca işgal ve istila hareketleri için daimi bir çekim merkezi olmuştur. İşgal ve istila hareketlerinin en yoğun biçimde yaşandığı bu zeminde adeta gelişime imkan tanımamak için her türlü olumsuzluk derinleştirilmiş ve bu daha sonraki yüzyıllarda da aynı biçimde devam etmiştir. Feodalizm ve kapitalizmi en olumsuz biçimde yaşamış, ama 20. yy. başlarında kapitalist sistem içinde doğuşa geçen sosyalist sistemin yansıması da yine çok zayıf kalmıştır. Günümüze doğru geldiğimizde ise, bu zemin, dünyamızın en çok boşlukta duran bir noktası durumundadır. İran-İrak savaşının daha da açığa çıkarttığı bu gerçeklik, nitekim iki sistemi de endişeye sevk edebiliyor. Kürdistan Devrimi'nin anahtar rolü, mevcut gelişmeler ortamında daha açıklik kazanıyor. Belki iki sistem ilişkilerini anlaşılabilir kontrol altına alabiliyor, fakat İran-İrak savaşında görüldüğü gibi bu zemindeki savaş böyle bir kontrolü kabul etmiyor ve bu kontrolsüzlüğün en temel hareket ettirici gücü yine Kürdistan Devrimi'nde ortaya çıkıyor.

Belki ki tarih bu zemin için son sözünü söylemiş değil. Henüz söylenmesi gereken bazı sözler ve eylemler olacak.

Dünyamız Hangi Tarihi ve Güncel Gerçeklerle Hesaplaşmak Durumundadır?

Tarihe, ödlecek adımlar ve inandırıcı gelmeyen ideolojik yaklaşımlarla yaklaşmak kadar iddiasız bir yaklaşım olamaz. İnsan soyunun ana gelişim safhalarındaki bütün kritik dönemlerine bakıldığında bazı gerçekler karşışır. Din, felsefe ve günümüzde zafer kazanan bilimsel bilginin diyalektiği incelendiğinde bunun izahı daha anlaşılır olacaktır.

Toplumsal güçlerin yeni gelişim aşamasında henüz büyük bir zayıflığı yaşayan insan türü, düşünme ve konuşma yetisine sahip bir tür olarak mevcut zayıflığı içerisinde kendisine daima manevi bir sığınak aramıştır. İnsan türünün sığındığı bu manevi güç din olmuştur. Din, gelişme

yere inilmesiyle giyilen bir elbise, üretim araçlarının gelişmesine bağlı olarak insan zihnindeki temel değişiklikler. Ne tam dinden anılmış, ne de bilimsel bilgilerin tam bir toplamına dönüşmüştür. Din ile bilimsel bilgi arasında bir durumu yaşamıştır. Etkinlikleri güçlü olan dinlerin geliştiği yerde biraz da felsefe vardır. Yani, dinlerin tarihinin gelişmesi bir ucuyula felsefenin de gelişimi olmuştur. Aynı zamanda, felsefenin ortaya çıkışı ve gelişimi bilimsel bilgilerin bir kapısının aralanması anlamına gelmektedir.

Yeni bir sınıf olarak doğan burjuvazi üretim güçleri üzerindeki hakimiyetini geliştirdikçe, dinin etkisi zayıflayarak, felsefeye daha fazla bağlanmış akılcılık çağı denilen çağın kendisini daha fazla kabul ettirdiği görülmüyor. Nasıl ki peygamberler dinlerin kendilerinde simgelediği kişiler olmuştursalar, bu aşamada da artık filozoflar çağından bahsetmek gerekiyor. İnsanlık bu aşamada biraz daha olgunlaşmış, mantığını zorlayan yanılgılardan daha fazla kurtulmuş, düşüncesindeki hayal oranı azalmış, dolayısıyla bilimsel gelişim kanunlarına daha fazla yaklaşmıştır. Bilimsel bilgi, bu gelişme zincirinin günümüze kadar gelen en son halkasıdır. İnsan pratiğinin alt ve üst yapı içindeki gelişiminin zenginliği, tecrübe birikimi artık bilimsel izahların ortaya çıkışının da bütün koşullarını hazırlamış oluyor. Bu gerçekten hareketle 19. ve 20. yy.'lar bilimler çağı olarak adlandırılır. Bilimsel bilgiler, doğayı denetim altına alabilmeyi önemli oranda becerebilen, manevi kuvvetlere sığınmanın gereğini azaltan, sadece doğal koşulların değil, toplumsal koşulların da izahını önemli oranda yapabilen, buna

lerin ortaya çıkışı aşamalarında karşımıza çıkan düşünsel faaliyetidir.

Örneğin din ne idi ve eylemlilik alanında karşılığını nasıl buluyordu? Her yeni dinin doğuşunun büyük bir eylemlilik olduğu bilinmiyor. Dinler tarihi incelendiğinde görülmektedir ki, maddi koşulların acımasız gerçekliğinin yansıdığı, ondan kurtulmak için çareler arandığı ve bunun organize bir hareket olmayı şart kıldığı her dönemde yeni bir din ve yeni bir peygamber doğmuştur. Zincirleme gelişen bu olayda güçlü dinler, çok zor koşullardaki toplulukların ve insanın eyleminin eseri olmuştur. İslamiyet, hristiyanlık, musevilik gibi dinler etkilerini günümüze kadar yayıyor ve hatta büyük hareketlerin esin kaynağı olabiliyorlarsa, nedeni bu gerçekte aranmalıdır. Acımasız çöl koşullarındaki İsrailoğullarının millî görüşü olarak ortaya çıkan musevilik, gerçekten çok güçlü bir tarihi gelişmeyi yaşamış ve siyonizmde en uç noktaya varmıştır. Hristiyanlığın doğuşu da köleliğin en çok geliştiği ve bütün acımasızlığını sürdürdüğü yüzyılın başlangıcına tekabül etmektedir. İslamiyet ise, kızgın çölin bitirici etkisiyle çevresindeki nefes kesen köleci imparatorluklara tepki olarak doğmuştur. Çöle sıkışmış ve hiçbir umut vaat etmeyen ilkel Arap toplulukları, islamın bir öğretisi olarak kendilerine verilmesiyle birlikte, patlayan bir atom gibi yeryüzüne yayılan bir kuvvet haline gelmiştir. Görülmektedir ki, maddi gelişme ortamında çok sıkışmış olan topluluklar manevi alanda güçlendikçe maddi koşulların da rahatlıkla değiştirebilmektedirler. O halde din, sadece sıradan pasif bir yanılsama, bir hayal



bu başlangıçtaki tanım sağlam ele alınmalıdır.

Üretimdeki zenginleşme ve doğa güçlerine daha çok hükmedebilir duruma gelme ile birlikte, kendini daha özgür hissetmeye başlayan insan, dinden felsefeye yönelir. Felsefe, bu anlamda insanın hayal ve yanılsamadan kendi gerçekliğine biraz daha yaklaşması; korkusunun azaldığı ve kendine güveni arttığı oranda geliştirdiği bir kategoridir. Felsefe, dini bulutlardan yavaş yavaş

dayanarak toplumu daha planlı, daha güvenli kılacak kadar ilerleyen insanın temel zihinsel faaliyetidir.

İnsan soyunun tarihinden -özellikle onun manevi yaşam tarihinden- çıkarılabilecek bu üç bölüntü, tüm iç içeliğine, aralarında sıkı bir diyalektik bağın varlığına rağmen, aynı zamanda temel bir eylemlilik özüne de sahiptir. Yani bunlar sadece düşünce hareketleri olarak kalmamışlardır. Tersine büyük eylem-

olarak görülemez; tersine o, aynı zamanda büyük altüst oluşlara yol açan bir kuvvettir. Felsefe ve bilimsel bilgiler gibi, din de, maddi sonuçları olan gelişmelere damgasını vurmuştur.

Dinsel izahlar ve hatta dinde reformların yeni toplumsal güçlerin gelişimine karşılık veremediği, insan mantığının hurafeleri ve din elbisesini kesinlikle soyup bir tarafa fırlatmaya karar verdiği ve gerçekten de yeni bir dünya için kendini büyük bir güçle donatmış,

İLİŞİNDA PKK'NİN 9. YILININ ANLAMI

adına burjuva özgürlükler veya liberalizm çağı denilen çağa girildiğinde burjuva felsefesi ortaya çıkar; diğer bir deyişle eskiden zayıf olan felsefe zafer kazanır. Özellikle Avrupa, burjuva felsefesindeki çok çeşitli ekollerin ve buna bağlı olarak öğreti sahiplerinin, düşünürün ortaya çıktığı alan oluyor. Büyük burjuva eylemi, eski dinin mezheplerinden daha fazla olan büyük burjuva felsefe ekolleri biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Onun mantık plaınında bir gelişimi vardır. Yine karşılıklı olarak ekonomi ve siyasetin felsefe biçimleri üzerinde etkisi ve ondan etkilenebilirliği vardır. Bu aynı zamanda bilimsel bilginin toprağına kavuştuğu, beslenip büyüyeceği zemini bulduğu anlamına da gelmektedir. Büyük proletarya eylemi geliştirdiğinde, hem felsefenin, bilimsel bilgilerin bir toplamı olarak tanımını bulması, hem de bilimsel bilginin toplumsal yaşamdaki etkisinin artması ortaya çıkmaktadır.

Felsefenin en gelişmiş ve aynı zamanda bilimsel bilgilere dayanan bir biçimi olarak gelişen diyalektik materyalizm bu aşamada öne çıkıyor. Proleter sınıf hareketi geliştikçe ona duyulan gereksinim artıyor ve bu karşılıklı etki-leşim içinde siyasal ve ekonomik eylemini yaratıyor. Burjuva felsefelerinin hesabı çok iyi görüldüğü. Kalınlara kadar dinsel düşüncelere karşı bir eleştiri geliyor. Aydınlanmış toplum denilen, tamamen bilimsel izahlar ve bu temelde programlanan toplumsal faaliyet çağı başlıyor. Ve insanın kendine güveninin en çok geliştiği, sadece mantığın zafer çağı değil, bilimsel mantığın zafer çağı denilen çağ sosyalist sistemde vücut bulabiliyor. Ama sorunlar bitmiyor...

Bugün insanlık, hem maddi, hem de manevi planda bu gelişmenin en üst noktasındaki ve fakat ortaya çıkardığı önemli sorunlarla yüzyüze bulunuyor. Özellikle bilimsel bilginin en gelişmiş ürünü olarak ortaya çıkan atom fiziği insanlığın gelişimine kattığı büyük değerlerle birlikte ciddi bir tehdit de insanlığın karşısına çıkmış durumdadır. Atomun parçalanması ile oluşan nükleer tahrip gücü bu gelişmenin doğal bir sonucudur.

Günümüz sosyalizmi kendisini bu sorunun yakıcı ateşi içinde bulmaktadır. Sosyalizmin kapitalizmin bağrından doğuşu, kapitalizmin hastalıklarının devralınması anlamına da gelir. Atom bombası patlatıldığında din, felsefe ve hatta bilimsel bilgiye dayalı felsefe kapitalizmin verdiği aşamada büyük bir sorunu da beraberinde getirmiştir. Yani atom bombasını patlatan mantık, ona yol açan sistem insanlığın üzerindeki kara bulutları da peşisıra getirmekteydi. İlk atom bombasını patlatan ABD, günümüzde atom ve yıldız savaşları tehditine sınırlanmış sistemi yürütmekte durumdadır. Kapitalizmin sınırsız kar mantığı ve ruhu emperyalist aşamadaki çöküş süreci onu nükleer savaş çılgınlığına kadar getirmiştir. İlk atom bombası da zaten emperyalizm aşı-

masında zirveye çıkan sömürü ve baskı ruhu ve mantığının ürünü olarak kullanılmıştır. Ve bu durum, karşıtı olarak insanlığı büyük bir arayış içine itmiş, bizzat emperyalizmin metropollerinde "barış", "çevre" vs. hareketlerinin doğuşunun temel kaynağı haline gelmiştir. Kısaca insanlık, bu kadar uzun bir tarihi gelişim sürecinde kendini en çok özgür, aydınlık ve güven içinde hissettiği bir aşamada en büyük tehlikelerden birisiyle karşı karşıya bulunuyor.

Kapitalist sistemin gelişimi, yol açtığı bilimsel gelişmelerle çok sıkı bağlantılıdır. Medemki sosyalizm de buradan doğmuştur, o halde o da bu gelişmelerle bağlantılı olacaktır. Mevcut tıkanıklığı çözmek ve daha iyi bir platforma gelmeyi denemek açısından böyle bir ikilemden hareket edilebilir: Bu gelişim safhaları içinde insanın gelişimini sağlayan yanla, onu tehdit eden yanı ayırt etmek. Belli ki, insan türünün, tarihi gelişim içindeki zayıflıklarının açıkça belirtmesi ve bilmesi gerekiyor. Günümüzün mevcut sosyalizmi, istediği kadar bu zayıflıklarda payı olmadığını söylesin, o insanlık tarihi açısından taşıdığı anlamından ötürü bütün insanlık tarihini yeniden ele alıp ondaki temel zayıflıkları ve yanlışlıklarını yaklaşımları bularak ortadan kaldırmakla mükelleftir. Örneğin bir nükleer tehdit içinde sosyalizmin sorumluluğu fazla olmayabilir; ama o, eğer insanlığın en son aşamasını ve onun tüm tarihsel sorumluluğunu devralmışsa yalnız yakın geçmişle ve kendi tarihiyle ilgilenemez. Bugün kapitalizmin insanın dinsel duygularının çerçevesini, felsefesini ve hatta bilimsel bilgiye bağlılığını parçalayıp dizginsiz bir tırmanış içinde insanlığın kaderiyle oynamak istediği bir duruma gelmiş olması, şüphesiz sosyalizmi-ileri-ci insanlığı çok ilgilendirir. Ama bu, nasıl ve hangi yöntemle olacaktır. İşte günümüz sosyalizminin bu konuda zorlandığı görülmüştür.

Öncülüğünü Sovyetler Birliği'nin yaptığı sosyalizm, iki bin yıla merdiven dayatırken atom bombasını yeryüzünden silme ön-nerisinde bulunuyor. Ama bunun için gerçekte güvencesi nedir? Nitekim yapılan bütün girişimlerle daha başlangıcında gerici kuvvetler tarafından nasıl boşa çıkarıldığı açıkça görülmüştür. Sürekli insanlıkta oynayan bir taraf ve bu tarafa hakim olan mantık, ilişki ve egemen çıkarlar var oldukça bu sorunun kolay çözülebileceğine inanmak mümkün olmayabilir. Burası aynı zamanda sosyalizmin kendisini biraz gözden geçirmesi gereken nokta oluyor.

Çağımızda somutlaşan bir ilişki tarzına değinilirse, bu konuda söylenmek istenenler daha iyi anlaşılacaktır. Çağımızın sorunlarının, ister onun çöküşe giden kolu olan kapitalizmin sistematiğinde, isterse reel sosyalizmin sistematiğinde olsun güncel siyasal ve ekonomik çıkarı esas alan ve bunun için büyük bir diplomasiyi harekete geçiren yaklaşım ve ilişkilerle çözümlenemeyeceği

açıktır. Eskiden böyle bir ilişkiyi tüccarlar esas alır ve onlar dışındaki toplum kesimleri başka işlerle uğraşırlardı. Bugün büyük çoğunlukla bütün uluslar, devletler, örgütlerin, yani çağımıza yön veren bütün kurum, kuruluş, yöneten ve yönetilenlerin mantığına ve ruhuna egemen olan bu ilişki tarzı, yaşanan kördüğümün en temel nedenidir. Mevcut ilişkiler ağı ve tarzıyla, özellikle de bunun somut bir ifadesi olan diplomasiyle işlerin fazla ilerlemeyeceği ortaya çıkmıştır. Ne var ki insanlık kendisine hiçbir şey katmayacak olan son derece kaba maddi çıkarlara dayalı bir ilişki tarzını yaşıyor.

Bugün bilimsel gelişmenin verdiği doruk noktasında bile hala din, barış için bir esin kaynağı olarak insanlar çekebiliyorsa bunun nedeni, insanların içinde aradığı gerçeklik, dini teh-

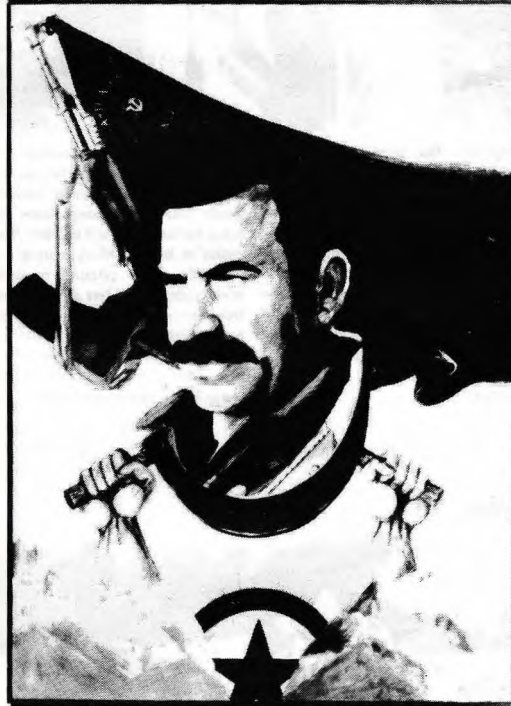
tün derinliğiyle kavrayış esas alması ve günümüzde kaba materyalist bir yaklaşımla sorunların çözülemeyeceğini anlamasıdır.

Güncel somut politikada dile getirildiği gibi, iki devletin karşılıklı çıkarına göre ve hem de en son kuruşuna kadar hesaplanmış ilişkiler, sosyalist ülkelerin kendi aralarındaki ve özellikle de uluslara ve onların içinde bulundukları devlet sistemlerine bu biçimdeki yaklaşımı, onu giderek daha da gelişecek bir tehlikenin içine itmekten öteye gitmiyor. Bugün insanlığın sorunlarının ne denli karmaşık olduğu ortaya çıkmıştır. Örneğin, barış hareketine çok umut bağlandığı ve çok çaba harcandığı halde gelişim kaydedilmemektedir. Üstelik her gün artan tehlikeler, sorunlar ve çatışmalar insanlığı günümüzün en büyük gerginlik noktasında tuta-

getirmiş de olsa dinler bu zaıflığı aşarak kurtuluşu gerçekleştirememiştir. Bunu felsefe de yapamamıştır. Bilimsel bilgi de, bu konuda büyük gelişmeler ortaya çıkarmış olmasına rağmen, henüz sonuca tam olarak ulaşamamış, özellikle yaklaşımda ortaya çıkan hata ve yetersizlikler bugün önemli sorunların ve tehlikeli bir ortamın oluşmasına neden olmuştur. O halde, günümüzde siyaset ve ekonomi tartışırken güncel mantık ve yaklaşımlarla yetinmemek, sorunların düz bir izahı ile köklü sorunlardan kopuşu yaşamamak gerekiyor.

20. yy.'da insanlık gelişmesinin zirvesini yaşamaktadır. Ama kendisini bir o kadar da gerginlik ve tehlikeler içinde bulmaktadır. Bundan çıkarılması gereken dersler vardır. Var olan reel ilişkiler mantığı sosyalizmde bile dar menfaatlere dayalıdır. Şüphesiz menfaatler her zaman önemli rol oynamıştır, ama sosyalizmin bunu aşması gerektiği de çok açıktır. Eğer sosyalizmi insan türünün her bakımdan esaslı kavuşturulması gereken aşaması olarak ele alacaksak, bu kadar kaba materyalist yöntemlerle kendisini ilerletmeyeceği, bu konuda bir dönüşümü sağlaması gerektiği ortaya çıkıyor. İşte bugün ABD ile Sovyetler'in ilişkisinde somutlaşan ve hem NATO, hem de Varşova Paktı'nda tartışılan sistemler arası veya Doğu-Batı ilişkisi ve bütün bunların üzerinde artan büyük tehlike, günümüzde düz-basit mantıkla yetinilemeyeceğini, işleri ilerletmek için başta sosyalizmin tarihi olmak üzere tarihsel gelişmeden çıkarılacak derslerin önemini ortaya koymaktadır.

Sosyalizm, sorunların çözümünde kendisini etkin ve sonuç alıcı yöntemlere ulaştırmak zorundadır. Bu ise, ideolojik ve siyasi yaklaşımlarda yanlışları aşip yeni anlamlara kavuşan, sadece birkaç ülke veya ülkeler topluluğunun çıkarlarını değil, bütün bir insanlığın çıkarlarını esas alan, insanlığın kaderini ortak bir platformda tartışan, Sovyetler Birliği'ndeki insanlık kadar ABD'deki insanlığın da sorunlarını bu platforma getiren ve en geri ülkedeki insanı da yine bu problemlere ortak eden bir yaklaşıma ulaşılması demektir. Elbetteki ne bir din ve ne de yeni bir felsefenin yaratılmasından bahsediyoruz. Bahsedilen şey, insanın baskı ve sömürüye karşı en özlu başkaldırısının ve bu temeldeki barış özleminin güçlü bir temsilinin gerçekleştirilmesidir. Burada, insanlığın karşı karşıya olduğu tehditli önlenimin yolunu sistemler arası görüşmede aramak yerine, kapitalist sistem içindeki bireyi köklü bir isyana yöneltmek, felsefe, kültür ve her şeyi bunun için ayaklandırmak, yani çözümü içe taşırmak gerekmektedir. Barış hareketi, Çevre hareketi ve ulusal kurtuluş hareketleri böyle işler bir gelişim olarak ele alınmanın önemi ortadadır. Tavizkar politika ve uzlaşmalar yolumun tehlikelerini dikkat edilmesi gerekiyor. Çok açık ki, sorunların başında gelen



likelerden kaçışın bir sığınacağı olarak görebilmesinin sebebi nedir? Felsefe buhran geçiriyor, yeni arayışlar kendini dayatıyor, sorunlar giderek büyüyor, yeni sorunlar çözülmeye çalışılırken eski sorunlar yeniden gündeme geliyor, nükleer tehdit önlenmek istenirken yıldızlar savaşı tehlikesi ortaya çıkıyorsa bunların nedenleri nasıl belirlenmelidir? Elbetteki en önemli olarak emperyalist sistem bütün bunların asıl nedenidir; ancak sadece böyle bir belirleme yapmak günümüz dünyası için yeterli midir? Açık ki yeterli değildir ve burada günümüz sosyalizmine egemen olan ilişki tarzının da önemli bir payı vardır. Şimdi bütün bunlara verilecek en anlamlı karşılık, bugün insanlığın kaderinde birincil derecede kendini sorumlu kılması gereken sosyalizmin tarihi yaklaşımını daha sorumlu ele alması, onu kaba materyalist yorumdan geçirmekle yetinmeyip gerçekte bü-

lunmaktadır. Bütün çabalara rağmen nüfus patlaması önlenememektedir. Bütün bunlar niye? Yeni savaşlara nükleer tehlike deniyle girmeye cesaret edilemiyor, ama bu savaşın kendisinin çözmesi gereken en önemli araç olarak sürekli koşullarını hazırlama durumu da var ve tabii ki bu gerginliğin daha da yoğun yaşanması demek oluyor.

Kısaca, insan türü, en çok bilimsel izaha kavuşmuş, doğal ve toplumsal güçleri denetim altına almış, hem siyasal, hem de ekonomik düzeye son derece bilimsel ilişkiler aşamasına gelmiş dediği noktada, kendisini, belki de hiçbir yy.'da görmediği gerginlik ve tehlike ortamında bulmaktadır. Bu, tarihi gelişimindeki temel zayıflıkların zincirleme gelişmesinin sonucu olarak görülebilir. Yani insan soyunun zayıflıkları günümüzde de bitmemiştir. İnsanlığı önemli aşamalardan geçirmiş ve önemli rahatlıklar

zor sistemlerinin varlığı asılmanın diğer her sorunda çözüm sınırlı kalacaktır. Yani askeri zor bütün sorunların kaynağını teşkil etmektedir. Buna karşılık insanın öz savunmasının mutlaka geliştirilmesi gereğini görmek, politik faaliyetlerde dinsel vazacı durumuna düşmemek, sosyalizmin devrimci özünü sürekli barış niyaz eden bir din vazacılığına dönüştürmemek, halkları bu konuda silahsızlandırmamak gerekiyor. Bu, insanlığın kaderinin bağlı olduğu ve uğruna mücadelede başarı kazandıkça ilerlemenin sağlandığı, tarihin diyalektik yorumunun da kanıtı olduğu bir gerçektir.

Hayalperest olmamak gerekiyor. Siyasal zor aracı durdukça, bu problemlerin gelişim olanağı da o kadar artar. Gericiğin çıkarlarını ayakta tutan siyasal şiddet kurumları, nükleer tehdit, doğanın tahribinin, nüfusun kontrol altına alınmamasının kaynağıdır. O halde sosyalizm günümüzde devrimden vazgeçemez; tarihin yorumlanmasında nasıl ki kaba materyalist yaklaşımla yetinemezse, günümüzde de devrimi dışlayamaz ve gericiği ayakta tutan şiddet ögesini görmemezlikten gelemeyiz. Onun devrimle halledilmesi görevini bir tarafı izlemektir.

Gerici şiddet kurumlarıyla anlaşmak ve ittifaka girmek tehlikeleri büyümekten öteye gitmeyecektir. Özellikle 1960'lar- dan itibaren varlığını gittikçe güçlendiren "barış içinde birlikte yaşam ilkesi temelinde görüşmeler yöntemi" bunun en çarpıcı örneğidir. Sistemlerin sivilleştirilmesini törpüleyip böylelikle birbirine yaklaşıp duruma getirmek, gerçekte en bayat reformizm yönteminden öte bir şey değildir. Ama tüm dünyada bugün bir yöntem olarak sürüp giden de budur. Doğu-Batı, az gelişmiş-çok gelişmiş ülkeler gibi tanımlamalarla ayrımlara tabi tutulan ve buradan çözüme götürülmek istenen sorunlarda arpa boyu kadar bile yol alınmadığı gibi, aradaki uçurumlar ve güvensizlik daha da derinleşmektedir. Bütün bunlar, 20. yy.'ın sonuna doğru geldiğimizde yeni platformlarda yeni yaklaşımlarla tartışmalara ihtiyaç olduğunu göstermektedir.

İnsanlık tarihinin önemli evrensel dönüm noktaları vardır. Örneğin önemli günlerin doğuşunda bu böyledir. Hem islamîyetin ve hem de hristiyanlığın bir dünya toplumu yaratma amaçları vardır. Bunlar, hiçbir kavim, ırk, kabile ve aşiretle sınırlı kalmak istemeyen özellikteki dinlerdir. Felsefelerin de başlangıçta ulusallıkla fazla bir ilişkisi yoktur. Birçok ulusun bireyine hitap etme özelliklerine sahiptirler. Bazı felsefeler bazı uluslar damgasını vurmuşlar, ama evrensellik özellikleri yine de çok güçlüdür. Bilimsel bilgi ise, zaten ulus tanımaz, burada evrensellik, enternasyonalizm tamdır. O halde, günümüzde gerek öğreti, gerekse eylem düzeyinde başatlık rolü birkaç büyük ulusun tekelinde kaldıkça tehlikelerin daha fazla gelişmesi kaçınılmazdır. Bunları önlemenin yolu, siyasete, ideolojik sorunlara ve maddi planda ekonomik ilişkilere ihtiyaç duyulan yeni yaklaşımların geliştirilmesidir. Örneğin, Kuzey'in zengin ülkeleri Güney'deki ülkelere karşı borçlar meselesine yeni çözümler getirmek zorundadırlar. Yine, gerçekleşen sosyalizm yoksul

halklara mevcut ilişkiler sistematığı içinde yaklaşamaz. Dünya böylesine ciddi tehlikelerle karşı karşıya ve yoksulluk alabildiğine gelişirken, günümüz sosyalizmi kendisini komünist refah seviyesine ulaştırılmaz. Kendisini buna ulaştırmaya zorladığında bir ütopya ile ve dolayısıyla yıkımla karşı karşıya gelme tehlikesi çok güçlenir. Bu, komünizme yönelişte tehlikeli bir sapma olur ve kendisi de bir ütopya durumuna

ikilemi ile tanınması daha çok Batı lehine sonuç yaratmakta, Batı'nın nükleer tehdit ve yıldızlar savaşına giderek daha fazla sığınmasını birlikte getirmektedir. O halde, Doğu-Batı, Kuzey-Güney ayrımlarını silmek, hepsini sorunların çözümüne ortak katacak, ama bu anlamda da ulus bencilliğini bir tarafa bırakacak, sosyalizmin üstün gelişim yeteneklerini bütün insanlığın emrine sunacak ve çözümü burada arayacak bir

Bütün bunlar, sorunun varlığını dayatan ve çözüm için çok şey yapılması gerektiğini hissettiren belirtiler, birer çağrıdır.

PKK Gerçeğinde Evrensellüğün Dile Gelişi Ve Kazandırdığı Değerler

Burada Kürdistan gerçeği ve onun en özlu çözümünü kendi

tir. Bu anlamda, insanlığın en özlu ve olumlu taleplerine kendi somutunda en iyi karşılığı verebilecek bir konumda bulunmaktadır.

Çok az kırım ve geriliğin bulacağı özgür bir eylemin bütün rahatlatıcı ve geliştirici özelliklerine sahip durumdayız. Örneğin Türkiye gerçeği için bunu bu kadar rahat söyleyemiyoruz. Çünkü oraya hakim olan ve sosyalizmin de, demokratizmin de gelişmesi önünde engel oluşturan bir mantık vardır. Bireyi iliklerine kadar koşullandırmış ulusal çıkarlar ve bu ulusal çıkarın bekçisi olan ordu kimseye özgür eylem yapma imkanı tanımamaktadır. Bu milliyetçilik hastalığı, eski aşiretçilik hastalığından daha fazla bir biçimde diğer bütün ulusları ve sistemleri sarmış durumdadır. Sosyal-gövenizm, biraz da sosyalist ülkelerdeki bencilliğin bir ifadesidir. Burada ulusal bencillik ve hatta sistem bencilliğinden bahsedilebilir. Oysa bunlar Kürdistan için, özellikle başlangıçta sınırlayacak özellikler değildir. Tersine Kürdistan, özgür düşünce ve eyleme yönelmenin şartlarına sahiptir. Burada kendimizi mecburen bağlı kalacağımız hiçbir çıkar yoktur. Bu nedenle de şu veya bu çıkarın peşinde koşma durumu da yoktur. Var olanları da başlangıçtan beri gerici gelişmenin kararlarıdır ve eğer özgür eylemde ısrar edilirse hemen atılabilecek öğelerdir.

PKK, böyle bir ortamın üzerinde yükselen harekettir. Belli ki PKK olayı, her büyük harekete özgü olan, onların doğuşuna damgasını vuran ve toprağını oluşturmuş bazı özelliklere de sahiptir. PKK'nin doğuşunda insan eyleminin ve öğretinin en yalın ve gelişebilecek özünü görmek mümkün değildir. Bir ulusal kurtuluş hareketi olması bir yana, O, sosyalizm platformunda yer almasına rağmen, gerçekleşen sosyalizmin günümüzdeki yaklaşımından da çok üstünde bir evrensellik olayı olarak ortaya çıkmıştır. Örneğin bir ABD'nin de evrenselligi vardır, ama bu ABD'nin hakimiyeti altındaki bir evrenselliktir. Yine, Sovyetler'in de bir evrenselligi vardır, ama bu da, sosyalizmin evrenselligi biçiminde de olsa bir sistemin belirlenen sınırları içindedir. Ama bizde ulusalcılık konusunda iddia yok denecek kadar sınırlıdır. Sadece var olan kesin iddia, Kürdistan'ın eşit ve özgür uluslar seviyesine getirme gereğidir. Bir özelliği böyle iken, onun da üstünde tamamen insanlık adına düşünülemede sınırsızlık vardır. Burada doğrular herkese karşı sonuna kadar savunulabilir, kişisel, sınıfsal, ulusal bencil çıkarlardan sonuna kadar kopma gerçekleşebilir ve burada şu açıkça söylenebilir ki, PKK türü hareketlerin doğuşları bu özü sonuna kadar korursa, kaba materyalist yaklaşımla hemen ulus sınırlarına çekilmeye, eylemini insanlık adına -ki bu enternasyonalizmdir- yoğunlaştırırsa, kazanılan her mevziyi dünya devriminin giderek derinleşen yorumuna temel bir zemin olarak hazırlarsa, bu onun evrensel boyutunu güçlendirebilir. Ve bu evrensellik, mevcut güncel kargaşalığı, kançıklığı, tehlikeyi ve çözümlülüğü kısmen durdurabilecek örnek olma rolünü oynayan bir başlangıç olabilir. Yani bugün, nükleer tehdit altındaki sosyalist sistemde ideolojik-politik arayış nasıl ki kendisini daha fazla duyuruyor, bugün barış hareketleri, ya-



düşebilir. Bu, bugün kapitalizm koşullarında da böyledir. Batının bir avuç mutlu ülkesi, bugün, açlıkla boğuşan Afrika, Latin Amerika ve Asya'nın kuşatı çemberini yaşıyor ve kendisini ciddi bir tehdit altında görüyor. Kısaca insanlığın kaderi müsterektir. Bir kesim alabildiğine gelişir, ama diğer kesimin yoksulluğu sürerken barıştan ve tehlikelerin nihai olarak önenebileceğinden bahsetmek zordur.

soyialist yaratıcılığa-sosyalizme de kendini yenilemeye ihtiyaç vardır. Bugün Sovyetler'in önderliğinde yürütülen sosyalizme bir çıkış bulunmak ve özellikle Sovyetler'in büyük barış arayışı konusunda nihai çözümlere gidilmek isteniyorsa, her şeyden önce Sovyet sosyalizminin kendini aşması gerekmektedir. SBKP 27. Kongresi'nde de eleştirilen ve yeni bir aşama olarak ifade edilen amaçlara yaklaşmak için ger-

gündemine alan PKK hareketi üzerinde durmak gerekiyor. Tabii, hemen, dünyamızın yaşadığı böylesine ağır sorunlar ortasında ve hem de çağın bu kadar dışlanmış bir gerçekliğinin ne anlamı olacağı sorulabilir; dünyanın bir kenarında kalakalmış bir Kürdistan'ın oynayacağı rol nedir veya bununla ilgilenmenin gereği var mı denilebilir... Ama hatırlamak gerekir ki, tarihte insanlığı götürüren her eylem biraz da kenarda-köşede unutulmuş halkların toprağından fıskırıştır. Arabistan'ın çöl topluluklarının nasıl büyük bir kuvvet yarattıkları, Musa'nın çöl yürüyüşünün nasıl gelişmelerle yol açtığı, İsa'nın trajik hikayesi ve yarattığı büyük hareket unutulmamalıdır. Yine, dünyanın gelişmiş ülkelerinin en çelimsizi ve çöküşe gideni olan Çarlık Rusyası'nda gelişen Leninizm ve Ekim Devrimi'nin tüm dünyaya yön veren nasıl büyük bir kuvvet haline geldiği iyi bilinmelidir. Gerek dayandıkları zeminin ve gerekse bu zeminde kalkanların başlangıçtaki inanılmaz zayıflıkları, onların, müthiş bir kuvvete dönüşümünü engelleyememiştir. O halde, Kürdistan'ın günümüzdeki unutulmuş olduğu, buradaki çöküş ve Parti hareketinin doğuşuna damgasını vuran zayıflık ve yaşanan çelimsizlik ne fazla yadırgatmalı, ne de ürkütmelidir.

Kürdistan'da boy verecek hareket, evrensel ve insani olmaya son derece yatkındır. Çünkü Kürdistan, çağın yaşadığı birçok sorunu ve uygulamayı olduğu gibi yaşamamaktadır. Güncel çıkarlar adına fazla endişeli olmayan, insanlık adına sonuna kadar özgür konuşabilecek maddi koşula sahiptir. Ayağa kalkar, doğruları söyler, özgürlük isterse, bundan kimin yarar, kimin zarar göreceği hesabını fazla yapmamaktadır. Kürdistan'daki devrim hareketi ne diplomasiyle, ne de ölçülü-biçimsiz politik ve maddi çıkar hesaplarıyla gelişen bir hareket-



Buradan yine evrensel bir yaklaşıma ihtiyaç olduğu noktasına varıyoruz. 1. 2. ve 3. Enternasyonal'e yeni bir enternasyonalin katılması anlamına gelmese de gerçekleşen sosyalizmin çerçevesini aşan, onda bir değişikliği zorunlu kılan ve hatta mevcut ilişkiler yöntemini kıran, daha yaratıcı ve kapsamlı, zorlayıcı da sonuç alamadığı birçok şeyin yerine yeni ve yaratıcı olanı koyma cesaretini gösteren, kısaca yeniliğe kendisini hazırlaması gereken bir sosyalist devrim tartışmasına ihtiyaç duyulmaktadır.

Dünyanın özellikle Doğu-Batı

çekten özlu çabaların harcanması, geçerli resmi bürokratik anlayışların mutlaka aşılması gerekiyor. Sovyetler'deki yeni önderliğin yeni arayışları, bu bakımlardan, henüz sonuçlanmamış da olsa anlamlıdır.

Bunun gibi, diğer ilerici perspektiflerin de kendilerini yenilemeye ihtiyaçları vardır. Özellikle Sovyetler Birliği'nde, atom tehditi altında ideolojik ve politik sorunlara yeni yaklaşım ve tezler cesaret vericidir. Yine, fazla güçlü, yaratıcı özelliklere kavuşmamış da olsalar, mevcut kapitalist ülkelerdeki çevre, barış vd. hareketleri de önemli belirtilerdir.

rın daha başka gelişmelerle kendini zenginleştirerek bir arayışı daha fazla önemli kılıyorsa, yine kapitalist ülkelerde "çevre" hareketlerinin giderek gelişim gösteren bir özelliği varsa, bizim ulusal kurtuluşçuluğumuzun da hem kapitalist ülkelerin ve hem de asıl sorumlu kendileri olmasa da sosyalist ülkelerin de yaşadığı tehlikeleri yaşamama, kendi eylemini hem bir ulusun eşitliği-özgürlüğü temelinde geliştirme ve hem de bunu yoğun bir evrensellığe ulaştırma özelliği vardır.

Açık ki, evrensellikten bahsederken coğrafik bir özellikten değil, insanın evrenselliklerinden, insan türünün maddi çıkarlara dayalı ilişkiler sisteminde daha çok ortaklaşa hareketine ulaşma, güçlü manevi anlaşma ve bütün önemli tehlikeler karşısında birleşmeyi ve dayanışmayı mümkün kılan, herkes için eşitlik ve özgürlüğü esas alan, onu vazgeçilmez bir ilke olarak sürekli gündeminde tutan, fırsatlardan yararlanma adına dar çıkarlara saplanmayan bir mantığa ve ilişkiler sistemine ulaşmak kastedilmektedir. Elbetteki insanlığın çıkarları olan devrimin çıkarları esastır. Ama en has sosyal-şovenizm ve milliyetçiliklerin de bu ad altında geliştirildiği bilinmektedir. PKK bütün bunları aşan, bu temelde kendini sosyalizme ve kapitalist ülkelerdeki ilerici eyleme katan bir harekettir ve bu anlamda da evrensellik yönü belirgindir. PKK bundan böyle de, dar ulusçuluğa ve kaba materyalist yaklaşıma ulaşmaya büyük özen gösterecektir. Özellikle, kapitalizmin gerici şiddet kurumlarına tavizkar davranışı ve onların reformist kırıntılarıyla geçinmeyi kabul etmediği gibi, kendini tecrit de ettirmeyecek, tersine giderek kendisini evrensellikleştirecek araçları geliştirerek doğuşuna hakim olan özü bütününe de hakim kılacaktır. İşte, PKK'deki tamamlanması gereken olay budur derken, önemli kavranması gereken bir özelliğine değinilmektedir. Evrensellik böyle ulaşılabilir.

Bunun için gerekli olan büyük eylem potansiyeli nerede bulunacak denilirse, cevabımız, Kürdistan'ın bu konuda son derece bitektopraklar olduğudur. Uygurların beşiği olan bu toprak, eğer ısrar edilir ve onun kadar insanlığı ortak kaderinin iyi bir zemini olarak düşünülürse, buradaki ulusal kurtuluşçuluk son derece güçlü bir evrensellik temel taşı haline getirilebilir; sosyalizme yönelmiş olanları da dahil birçok ulusal kurtuluş hareketindeki ve tabii daha çok kapitalizm koşullarında vücut bulan ulusçuluğu da çok aşan, biraz da Ortadoğu halklarına has olan ve onların din ve felsefelerinin başaramadığını gerçekleştirmede ifadesini bulan halkların ve insanların özgürlüğü ve eşitliği temelindeki bir evrensellik günümüzde tamamlayabilir. Geçmişte dinin de etkisiyle yaratılmış olan halklar arasında ki yakınlığı, güncel koşullarımızın esasları üzerinde ve halkların eşitliği ve özgürlüğü temelinde yeni bir kavrayış ve eylemli-liğe kavuşturarak evrensellik tamamlama olayını güçlü bir şekilde yapabilir. Ama bunu, ne sosyalist sistemin kazanımlarını görmezden gelerek, ne de kapitalizmin reformist bir yorum ve uygulamasına kendisini kapıtra- rak yapmalıdır. Tam tersine, dayandığı toprakların özgünlüğünü sonuna kadar dikkate alan, insan-

lığın ondan alacağı verimi gösteren bir konumda olmalıdır. Bu topraklar insanlığın doğuşunun bu kadar bağlı olduğu bir zemin olarak, insanlığın temel sorunlarının çözümünde de elbette büyük bir rol oynayabilecektir. Bu konuda Kürdistan önemli bir seç-rama zemini olabilecektir. İşte ona bu sıçratma rolü tanınmalıdır. Bu rolü oynatmalıyız.

Bu topraklarda ne yeni bir din çıkabilecek, ne de yeni sosyalizm ve felsefeler icat edilecektir. Sadece dinlerin, felsefelerin ve hatta yanlışlığı bilimsel bilgilerin de çözümde zorluk çektiği sorunlara, tüm insanlık tarihinin gelişiminin olumlu özelliklerini özümseyen ve bunu günümüze taşıran, özellikle de uygarlığın doğuşundan günümüze kadar önemli evreleri yaşamış halklar gerçekliğine doğru bir yaklaşım söz konusudur. Ortadoğu halklarının devrim sorunlarını (ve genelde günümüzdeki devrim sorunlarını) böylesine özgün ele alan, ne Batı'nın birkaç yüzyıldan beri yarattığı sahte uygarlaşmayı-yabancı tipi kabul eden, ne de henüz tam ulaşılmayan sosyalizmin yetersizliğini yaşayan, bundaki yetersizliği kendi somutunda gideren, kapitalizmin yarattığı tipi ise eski silahlarla savaşarak değil, gerçekten onu aşacak yaklaşımlarla ortadan kaldıran, kendi tarihi kadar güncel olumlu gelişmeleri de buna katan bir eylemin sahibi olunur ve eylemin zemini olarak Kürdistan'da ısrar edilirse, çağa bu biçimde dayatılan Kürdistan, insan umudunun en çok yeşerebileceği bir alan haline getirilebilir. Kürdistan, insan türünün ilk yerleşime geçtiği dönemde de umudun yeşerdiği bir cennet olma rolünü oynamıştır.

Mezopotamya insanlığın cennet özeleminin ifadesidir. Bugün aynı Mezopotamya yine bu anlamda bir ükeye dönüştürülebilir. Her ne kadar TC de, GAP'da olduğu gibi ve petrol kaynaklarını yakınılarından ötürü bir umut olarak bakmak durumunda ise de bunun kirliliği, sömürçülük ve çıkarıcılığı gözününe getirildiğinde umut değil, umutsuzluk yaklaşımlı olduğu açıktır. Bunu kırmanın ve böylesine bir umut kaynağına dönüştürülmenin de böyle sağlanabileceği açıktır.

O halde, bizim eylemimiz, Kürdistan zemininde ulusal kurtuluşçuluk olarak biçimlense de, çok büyük evrensel özü olan bir hareket olmaya adaydır. Tarih ve çağ bunu zorlamaktadır. PKK'nin somutu da budur ve bunun son derece yoğun anlaşılıp uygulanması gerekmektedir. Eğer PKK gerçeğine dayatılan bütün tarihsel ve güncel zorluklarla başetmek, insanı giderek hiçleştirilen ruhu ve biçimleniş kırarak ve burada büyük insanlığın bazı değerlerinin yeniden yaratılabileceğini ispatlamak istiyorsak yapılıması gereken budur ve bu mümkündür. Eylem geliştirilirken böylesine bir evrensellik içinde yapılırsa, gerçekten birçok umuda kaynaklık etmiş bu zeminin güçlü umutlara yeniden kaynaklık etmesi zor olmayacaktır. Kendi eylemimizi, bu eylemimizde somutluk kazanan ve giderek gelişen devrimimizi böyle anlıyoruz. İnsanlığın soylu kazanımlarına asla inkar etmeksizin, fakat ondaki büyük yanlışlık, yanlışlık ve özellikle de dar milli, güncel ve karışıklık çıkar denilen, ama özünde birçok savaşı, yıkımı, çöküşü, bir tarafın yükselişini diğer

tarafın ezilişini getiren ilişkilere asla yer vermemek için kendi bayrağında insanlığın en önemli kazanımlarının ifadesi olarak özgür, eşit ve barışçıl gelişimin ancak soylu eylemle mümkün olduğunu kazıyan, bunu hiçbir zaman göz ardı etmediği gibi giderek yetkinleştiren, bunu kendi kişiliğinde bir tip, giderek de bir toplumsal düzenlişen olarak gerçekleştirebilen hareketimiz, belli ki sadece yaşamaya şanslı olmakla kalmayacak, tarihi gelişimin çok şerefli önde gelen bir gücü de olabilecektir.

PKK'nin kısa tarihçesi, bunun yakın pratike yaşamasıdır. Bu tarihçe içinde her yıl başı başına bir anlam ifade eder. Ama bu yıllar içinde 1986'nın ayrı yeri ve önemi vardır.



1986 yılı eylemliliği, yalnız Kürdistan halkına değil, dünya halklarına da Kürdistan'da soylu bir eylemin yükselebileceğinin kanıtlandığı ve bu eylemliğin, binlerce yıllık egemen sömürücü sınıfların diktasının son demlerini yaşadığı, emperyalist sistemin en gerici kodamalarının destegi sürekli arkasında tutan kara bir rejimin azgın çizimleri altında gelişim gösterdiği, bu hareketin ezilmesinin hiç de kolay olmadığı, gün gösterdiği bir dönüm noktasını teşkil etme özelliğine sahiptir. Özgür eylemimizin dayandığı direniş, 1987'de artık sökülme-mecesine Kürdistan'da kök salmıştır. Bu bakımdan çapı ne kadar küçük gözüksürse gözüksün, tarihsel ve bölgesel temele kendini dayatıp buradan evrensellikye uzanması, 1986'nın bu konuda bir ilanı olarak kendini adlandırması çok önemlidir. Denilebilir ki, artık özellikleri, amaçları, boyutları olan direnmenin kendini orak, çok aç ve susuz hissedilen, ama en soylu gelişmeyi vaadedilen bu topraklara ve insanına katketmesi söz konusudur. Bu yıllarda, büyük şehitlerin yitirilişi ve acısı, ama aynı zamanda da yeni insanlığın doğuşu yaşanmıştır. Dolayısıyla 1986 yılı, tarihe geçmesi gereken direniş kahramanlarının dayattığı bir yıldır; şehitler zincirinin en son halkası ve onların büyük sözcüsü Agit yoldaşın damgasını taşımaktadır. Bu anlamda bu yıl güçlü olumlu-luklarla olumsuzluklar arasında kızıl bir şerit oluşturan ve bunu önemli kesimlere duyurtan bir yıldır.

Ve bu yıl, gerçeğe PKK III. Kongresi'yle direnişin yeni bir zirveleşmesi yaşanmıştır. III. Kongre, Kürdistan'ın insanlık ailesine anlamlı katılımına yön veren, çözümleyen, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin evrensel

özünü ortaya koyan gerçek bir doruk olmuştur. Kongre sürecindeki çözümlemelerle ulusal kurtuluş mücadelemizin ve bu mücadele biçimindeki bireyin özellikleri daha da netleşmiş, evrensel boyutu incelenerek açığa çıkarılmıştır. Çok zayıf konumda yaşayan bir halkın somutunu arındırma hareketiyle insanlık kültürünün öğelerinin kaynaştırılması deneyi olan III. Kongre, bu anlamda kendine has özellikleri sergilemiş ve rolünü oynamıştır.

PKK hareketi, bütün bunlar üzerinde geleceğe doğru yönelişte iddia sahibi olma gücünü son derece artırmış, bunu kanıtlamış ve insanlığın gündemine ciddi biçimde girmiştir. Belki yine de henüz tecrübesiz ve donanımsızdır, ama iddiası ve eyleminin özü

kimliğe bürünerek gerçekleştire-yor.

Artık, geline aşamada eylemler istenildiğinden sonuna kadar geliştirilebilir, bu gerici hedefin durumuna bağlıdır. Halk savaşının şiddeti, tanımı yapılmış bu hedefe göredir. Bu hedefin yıkılması, insanlık adına büyük bir kabustan kurtulma anlamına gelecektir. Düzenlenecek eylemlerin boyutları, eğer yetenekler sonuna kadar kullanılırsa ulaşılması mümkün ve zorunlu olan hedeflerdir. Bu ise bizim ilkesel özümüzdür. Tüm bunlar, bugün, PKK'nın geleceğe yürüyüşünde her zamankinden daha fazla anlam bulabilen, onun temelini teşkil eden gelişmelerdir. Biz de en az insanlık tarihindeki zaafırlıklar ve yanlışlıklar kadar yanlışlık ve yanlışlıkları yaşadık ve yaptık. Ama bunları önümüzdeki dönemde de yaymak şart değildir. Zayıflık ve hatalardan daha fazla an-nmış, öze uygun biçimleniş daha güçlendirmiş ve yenilgilerden daha fazla dersler çıkararak zaferlerin şansını artırmış biçimde dönemi yakalayabilir, onu yeniden yaratabiliriz. Açık ki böylesine bir dönemin üzerine yürümek, bu zorluklar ortasında büyük eylemle karşılık vererek, yine yanlışlık ve haksızlıklara doğru cevaplar geliştirerek mümkündür. Yüksek böyle kılabiliriz. Bunun dışındaki çıkışların bizi yolda ve çok güç durumda bırakacağını bilmek gerekiyor. Sorunlara böylesine kapsamlı cevap veremez ve bu cevaplar kapsamlı eylemsel yeteneklerimize yansımazsa felaket her an bir karabasan gibi bizi arkadan izleyecek ve hiçbir zaman rahat bırakmayacaktır. Onun için hesap hatası yapılamazdır. İster kaçın, isterse tarihten kaynaklanan gerçeğimizin çözümünde öncünün rolünü belir-lenen öze uygun oynamasından alıkoyan olumsuzluklara savaş, doğru ve yetkin verilmelidir. Bunun yanında olumlu yanlar yoğunlaştırılmalı ve geliştirilmelidir.

Mevcut öncünün şekillenmesi, yeni bir toplumun doğuşuna örnek teşkil edecek her şeyi şimdiden oluşturmak durumundadır. Bunun üstesinden ise ancak, büyük bir düşünce ve ruh zenginliği yanında, günlük pratik ilişkilerde de rahatlığı yaratarak, bunun için her türlü çabayı harcayarak, bu konuda bireyin tahammülsüz-lüğünü hiçe sayarak, insanın her şeyin esas olduğu ve kendisini bu evrende en uygun biçimde yaşatabileceğine dair yeteneklerine son-suz güvenle gelinebilir. Parti hareketimizin yeni bir yıldınoşuna ve bir bütün olarak yeni bir döneme doğru yürürken gelmiş olduğumuz seviye budur.

Bugün buna ulaşmış olarak daha rahat ve kendine daha fazla güvenen bir konumda olduğumuz rahatlıkla söyleyebiliriz. Alçakgönüllü olduğumuz kadar olunuz da. Bu ne boş bir güven ve ne de şu veya bu güce ya da çıkara dayanan bir güvendir. Bu güven, insanlığın hep taze umut yaratan ve böylelikle bir yaşam biçimi olarak dinde, felsefede ve bilimlerde ifadesini bulan evrensel özüne verdiğimiz bir karşılıktır. Bunun bizi yaşatacağına inanın, tüm Partilileri ve kitlemizi, kendi gerçekleştirmiş bir biçimde kavrayıp uygulamaya çağırıyoruz. Bu günlere gelmeye başaran hareketimiz, bundan sonrasını da daha üstün başarılarla dolu kıl-masını bilecektir.

2. Ovacık Katliamı: 8 İlerici Daha Katledildi

TÜM İLERİCİLER, DEVRİMCİLER, YURTSEVER, DEMOKRAT GÜÇLER BU OYUNA DUR DEMELİDİRLER!

Dersim'in Ovacık ilçesinde kısa bir süre içinde toplam 17 devrimcinin şehit düşmesiyle sonuçlanan iki katliam yaşandı. Ağustos ayında 9 devrimcinin katledilmesinden sonra kasım ayı sonlarında da, sömürgeciler, büyük bir zafer kazanmış edasıyla 8 kişiyi daha vurdularını açıkladılar. Gerçekten de sömürgeci burjuvazinin Türk solu üzerindeki oyunlarında kazandıkları başarıyı yansıtıyordu. Çünkü olay, bir ölüde Türk solu üzerinde kazanılan zaferin bir parçası ve sonucudur. Kahramana direnerek şehit düşen devrimcilerin kahramanlıklarına en ufak bir gölge düşürmekten ısrarla kaçınarak ve direnişlerin leke sürmek isteyenlerin karşısına çıkarak, aksine direnişe duyulan saygıyı gereği olarak, olayı siyasal, örgütsel gerçekliği içinde ele alıp değerlendirmek, anlamını ortaya koymak gerekmektedir.

Şehit düşen insanların yiğit direnişi, sömürgeci faşizmin teslimiyet ve ihanet dayatmalarına verilen anlamlı bir karşılık olduğu gibi, devrimci direnişçiliğin ve savaşın egemen kılınması için, sorumluluk duyan herkese yapılan çağdır. Sadece vurulanların halkımızın bir parçası olmasından dolayı değil, esas olarak bu çağnya duyduğumuz saygıdan ötürü, gücümüzü ölüsünden olaya yol açan nedenleri izah etmeyi ve doğruları göstermeyi görev biliyoruz. Gerçek şu ki, bu görev bizden önce bu kişilerin içinde yer aldığı harekete ve genelde Türk solu'na düşüyordu. Ama bu görevi sahip çıkılmadığı gibi, sahip çıkılmasının kendisi bile olayın en önemli nedenlerinden biridir. En azından pratik olaylardan hareket ederek kendilerine yönelip, sorumluluk duyarak gerçekleri bulmaya çalışsındılar. Bu tür acı sonuçlar fazla yaşanmayacak ve biz de bu tarzda bir yazı yazma gereği duymayacaktır. Elbetteki bu eleştiriler biraz da olsa devrimci özünü, hatta insanlık özelliklerini koruyanlardır; yoksa sol adına çoktan düşmana işbirliği girenlerle değil. Çünkü onlar zaten olayın suçluları arasındadırlar. Ne var ki, Türkiye devrim ve halk şehitlerinin anılarına sahip çıkmak ve bunun gereğini yerine getirme görevi de bugün PKK'ye düşmüştür. PKK bunu yaparken devrimci bir görevi yerine getirdiği inancındadır ve bundan da gurur duymaktadır.

Açık ki, devrimci mücadele içinde çok daha büyük kayıplar verilir. PKK bu tarzda birçok kayıp vermiştir. Bunlar savaşın doğal bir sonucu ve devrimin bir bedelidir. Bu anlamda -her kayıpta kendi payımızı ortaya çıkarma görevimiz olsa da- fazla yadigarlanacak yanları yoktur. Ama, düşmana karşı etkili bir mücadele içinde olunmadı, ciddi bir savaş yürütmede bu tür kayıplar vermek son derece üzücü ve bir o kadar düşündürücüdür. Bu noktada, köklü eleştiri, özleştiri ve değerlendirmelere gitmek zorunludur. Fakat bu hareketlere egemen olan mantığın sahipleri böyle bir sorumluluk göstermedikleri gibi, salt kendi hataları ve güdülerinden dolayı halkın once değerli evladının sömürgecilerce katledilmesinden hiç acı duymamakta, hatta birakılın kendilerini yönetmeyi, düşmanla flört etmekten ve birçok insanı buna kurban etmekten çekinmemektedirler. Ama açık ki halk bunların hesabını er-geç soracak ve bu hesap ağır olacaktır.

8 devrimcinin katledilmesinin

nedenlerini bu gerçekler içinde aramak gerekir. Anılarına bağlı olmak ve sahip çıkmak bunu emreder. Ajitatif anı yazıları, afişler, sloganlar ya da "konsolosluk basma"lar anıya sahip çıkmak için yeterli değildir. Hele bunlar bir de özü gizlemenin aracı yapılırsa (ki çoğunlukla öyle yapılıyor), bu bir alçaklıktan öte bir şey olmaz.

Olayın nedeni ne sömürgecilerin gücünü, ne ortamın elverişsizliği, ne coğrafya ve ne de halk olur. Bunların tümü şu ya da bu tarzda etki etse de, asıl neden hareketin kendisinde aranmalıdır. Pratikte görülen neden, basit ihtarçılığı karşı mücadele düzeyine indirgenen sakat mücadele anlayışının bir sonucu olan siyasal amaç ve perspektiften yoksun, dağınık, kuralsız, rastgele, legal çalışma ve hareket tarzıdır. Bunlar katliğin pratikte somutlaşmasıdır. Lafı ne kadar konuşulursa konuşulsun, ne kadar halk savasından, ordusundan, gerilla savaşı, üsleri ve komutanlıklarından bahsedilirse edilsin, pratikte yapılan, ihtarıcı denilen tek tek insanların vurulmasından veya "avare dolaşan asi gruplar"dan öteye bir şey değildir. 12 Eylül sonrası hemen tüm örgütler geri çekilmeyi (çoğu bu adla kaçınılğı) temel alır, hazırlik süreci içine girerken, bu hareket, kuru köylü kabadayılığı ve böhürlenmesini andırır bir tarzda "ben kaçmayacağım, silahlı savaş yürüteceğim" dedi. Ve başta PKK olmak üzere herkesi kaçınılğıla suçladı. Fakat koşulların silahlı mücadele için çok daha olgunlaştığı ve PKK'nın pratiğiyle bunun ispatlandığı koşullarda ise, "cunta istikrar sağlamıştır, silahlı mücadele yürütülemez" deyip geri çekilerek hazırlik sürecini başlattı, pasif savunma içine girdi.

Ama ortam kızmış, pratik olarak bir savaş durumu yaşıyordu. Savaşmanın yaşamının dahi olanakları kalmamıştı. Bu koşullarda temel alınan silahlı şiddetli dışta-lye taktik, teslimiyetten resmen kabul edilmesidir. "Taktik" bu olmasına, silahlı mücadele yadsınmasına rağmen, pratikte tüm güçlerini sayılan 20-25'e varan bir-iki silahlı grup biçiminde örgütle-yip hareket ettirerek mücadele düzeyi ile örgütlenme arasına korkunç bir çelişki sokulmaktaydı. Bu bir de (ve kaçınılmaz olarak) yanlış çalışma ve hareket tarzıyla birleşince, peşpe darbe yemek de kaçınılmaz oluyordu. Nitekim ciddi bir eylemlik içine girmeden ard arda ve aynı alanda iki büyük darbe yemiş, 1985 yazından bu yana 30'a yakın kayıp verilmiştir.

Başta da belirttiğimiz gibi, bu sadece pratikte görülen durum. Belli ki durum sadece de görüntülerle izah edilemez. Ve bu hiçbir zaman yeterli bir neden de olamaz. Görüntünün kendisi de hareketin içinde bulunduğu durumdan kaynaklanıyor. Nedenleri, esas olarak hareketin kendi gerçekliğinde bugün içinde bulunduğu durumda ve tehlikeli bir hal alan konumunda aramak gerekir.

Kendisini TKP-ML ismiyle tanıtan bu hareketin şekillenmesi 1960'lı yılların sonlarında başlar. Kemalizmin bir uzantısı biçiminde gelişen Türkiye sol hareketinin tarihine bakıldığında bu hareketin, olumsuzluklarına rağmen birçok olumlu özellikler taşıdığı görülmüyor. Aynı dönemde doğan, resmi düzen içinde bir sola ve reformizme tepki biçiminde gelişen diğer ha-

reketler gibi, bu hareket de olumlu bir çıkış yapmak istemiş, "şafak revizyonizmi"nin kemalist çizgisine bir tepki biçiminde gelişmiştir. Türkiye solu'nu sınıksız saran reformizme karşı hareket, kendisine devrimci şiddet, ihtilalciliği temel almak istemiş, bu anlamda devrime samimi bir yaklaşım içinde olmuştur. Fakat aynı dönemde olumlu çıkış yapan diğer hareketler gibi, bu hareket de birçok zayıflığı aşamamış, Kemalizmin çepçevresini tamamen kıramamış, Türkiye devriminin temel sorunlarına köklü yaklaşımlar geliştirememiş, Kürdistan ulusal sorununda Kemalizmin bakiş açışını aşamamış ve sonuçta darbe yemekten kurtulamamıştır. 12 Mart döneminde faaliyetlerini Kürdistan'ın kırsal alanlarına taşırma sürecinde, önderlerinin hemen tümü ya tutuklandı, ya da sömürgeciler tarafından katledildiler. Böylece başlangıçta bir köylü ihtilalciliği olarak doğan bu hareket kendisini yeterince formüle edemedi İbrahim'in katledilmesiyle büyük bir darbe yedi.

Hareketin Kürdistan'a yönelmesi ve Kürdistan'daki faaliyetlerine geçmeden önce bazı şeylere kısaca değinmekte yarar var: 12 Mart döneminde "Özel Harp Dairesi", özellikle ihtilalci çıkış yapmak ve bu temelde yasal zemini aşmak isteyen hareketler karşı özel bir politika uygulamaktadı. Politikanın özü, hareketlerin lider kadrolarını imha etmek ve kalarını da cezaevlerinde ıslah edip ullaştırmaktır. Bu politika, hareketlerin Kemalizm ve Türkiye'deki devlet yapısının özünü doğru tahvil edip kavrayamaması ve bu temelde doğru mücadele anlayışları geliştirememesiyle de birleşerek tam başarı kazandı. Dönemin ihtilalci çıkışlarının liderleri imha edilirken, kalaranlar cezaevlerinde büyük oranda ıslah edildiler. Bu temelde çıkarılan '74 "afri"yla, hemen tüm hareketler cezaevlerinde parçalanmış olarak çıktılar. Ve bu parçalarından bir taraf (HK-HY-HB gibi) düşmanın uzantısı oldu.

TKP-ML de aynı süreç yaşadı. İbrahim KAYPAKKAYA'nın ölümlüyle birlikte lidersiz kalan hareket, cezaevinde, "Halkın Gücü" ve "Halkın Birliği" biçiminde ikiye bölünmüş olarak çıktı. Başını cezaevinde teslim alınarak ajanlaştırmış unsurların çektiği "Halkın Birliği" geçmişi eleştirisi adı altında, başta halk savaşı ve partileşme konusu olmak üzere İbrahim KAYPAKKAYA'ya ait olumlu ne varsa ona saldırarak tüm geçmişi ve kazanımları inkar etti ve süreç içinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı bir millis gücüne döndü. İ. KAYPAKKAYA'nın ilkelere bağlı kaldığına iddia eden ve "halk savaşı", "kızıl siyasi üs" sloganlarını dilinden düşürmeyen ve daha sonra "Partizan" ismini alan kesimse, pratikte bunun gereklerini yerine getirme, geçmişin tutarlı eleştirisini yaparak, KAYPAKKAYA'nın düşüncelerini daha da geliştirip eyleme geçirme bir yana, tersine onun direnişi özünden adım adım uzaklaşmaya başladı. Pratikte, silahlı mücadele diyerek yaptığı şeylerle KAYPAKKAYA'nın düşüncelerini iyice sulandırdı ve halk savaşı anlayışını yozlaştırdı. Başka ülke devrimlerinde uygulanan yöntemleri dogmatik tarzda olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'da uygulamaya kalkıştı ve bu açmaz içinde sadece yıllar değil, örgütün önde gelen birçok yiğit kadrosu da heba

edildi. Böylece örgütte muazzam bir önderlik boşluğu doğdu ve giderek bir yozlaşma gelişti. Bu ortamdan da yararlanan birçok ıpsız-sapsız örgütü ele geçirmeyi başardı. İşte Kürdistan'da İ. KAYPAKKAYA tarafından başlatılan ve katledilmesinden sonra bir dönem kesintiye uğrayan çalışmalar, (İbrahim'in izinde yürüme adıyla) daha çok bu örgüt tarafından sürdürüldü ve örgütteki gelişmeye paralel bir gelişme izledi.

Türkiye solu içinde kırsal alana ilk yönelen hareketlerden biridir. Bu, hareketin toplumsal karakterine bağlı bir olaydır. Bilindiği gibi, o yıllarda devrimci hareket esas olarak aydın-geçlikle sınırlıdır. Küba ve Vietnam devrimleri ile Filistin kurtuluş hareketi, ilerici gençlik üzerinde büyük etkiye sahipti. Bu deneyimleri model alan ve buralardaki mücadele yöntemlerini sloganlaştıran THKP-C ve THKO hareketleri gençliğe daha çekici geliyordu. Esas olarak da, ihtilalcilik biçiminde gelişen THKP-C ve devrimci gençlik hareketi biçiminde somutlaşan THKO, bu yapılarından dolayı gençliğe daha yakındırlar ve onların eğilimlerini daha çok yansıtmaktadırlar. Bu iki olgu birleşince ihtilalcilik gençlik daha çok bu iki hareketin etrafında kümelenir. Model olarak Çin devrimini deneyimini ve mücadele yöntemlerini alan ve devrimci bir köylü hareketi biçiminde somutlaşan TKP-ML, bu özelliklerinden (ağırlıklı olarak toplumsal-sınıfsal karakterlerinden dolayı) gençlik içinde fazla gelişme sağlayamaz. Bu durum 12 Mart döneminin ağır baskıları ve hareketin "halk savaşı", "kızıl siyasi iktidar" anlayışlarıyla birleşince, hareket kırsal alana çekilmeye başlar. Kırsal alana çekiliş, aynı zamanda hareketin sınıfsal temeline oturma çalışmalarıdır ve bu çalışmalar ilk olarak Kürdistan'da başlar.

Çalışmaların, Kürdistan temel alınarak başlatılması tesadüf değildir. Yine bunu da hareketin karakterine ve Kürdistan'ın gerçekliğine bağlamak gerekir. Kürdistan, köylülüğün egemen olduğu sömürge bir ülkedir. Devrim dışında değişik yöntemlerle çözülemeyecek olan ulusal ve toplumsal sorunları vardır. Bu nedenle çelişkiler çok daha barizdir. Sömürgecilik ve yerli feodal-komprador kesimler işbirliği içinde ağır bir ulusal, sınıfsal baskı ve sömürü uygulamaktadırlar. Kendisini dayatan ulusal sorunu vardır ve bu özünde bir köylü sorunudur. Köylülüğün (köklü çözümünü demokratik devrimde bulan) sorunlarının hiçbirini çözülememiştir. Feodal sömürü ve ağalık egemendir. Ulusal baskıya en çok maruz kalan köylülük, feodaller tarafından korkunç bir sınıfsal sömürüye, baskıya tabi tutulmakta ve feodaller bunu sömürgecilikle işbirliği içinde yapmaktadırlar, onlardan destek görmektedirler. Her türlü gerilik ve sefalet yaşanmaktadır. Bunlardan dolayı köylülüğün hem devletle, hem de feodal-komprador kesimlerle derin çelişkileri vardır. Kürdistan'ın bu özellikleri hareketin karakteriyle bütünleştikten, TKP-ML kendisine Kürdistan'ı temel almak istedi ve çalışmalarını esas olarak bu alanda başlattı.

İlk çalışmalar ağalığın egemen olduğu Siverek ve Diyarbakır alanlarında yürütüldü. Fakat gelişme sağlanamaz. Çünkü bu hareket Kürdistan koşullarında değil, Tür-

kiye'de doğmuş ve şekillenmiştir. Kendisine Kürdistan gerçekliğini temel almamış, bu gerçekliğin gerektirdiği yönelime girememiştir. Kısacası Kürdistan'a yabancıydı. Kürdistan'da, Kürdistan ve Kürt gerçekliğinin inkarı temelinde örgütlenmek istiyordu. Her şeyden önce, Kürdistan halkının mutlaka çözülmesi gereken ulusal sorunu, kendi kaderini özgürce belirleme sorunu vardı. Fakat bu soruna doğru bir yaklaşım geliştirilememiş, doğru çözümler önerilememiş, ulusun kendi kaderini özgürce ve devrimci bir tarzda çözümü konusunda doğru devrimci anlayışa ulaşamamıştı. Aksine, özünde tüm bunların yadsınması sözkonusuydu. Ulusal, tarihi ve toplumsal olarak birbirinden farklı iki ortama aynı çözüm öneriliyor, Kürdistan gerçekliği hiç dikkate alınmadan Türkiye için öngörülen, olduğu gibi Kürdistan'da da uygulanmak isteniyordu. Kürdistan aynı bir gerçekliği, bu hareket aynı bir gerçekliği yaşıyordu ve birbirlerine uygulamıyorlardı. Bundan dolayı, bu hareket, Kürdistan gerçekliğinin, ulusal özellik ve uygulamaları canlı olduğu alanlarda gelişme sağlayamadı. İ. KAYPAKKAYA'nın bu alanlara gelirken, Kürdistan gerçekliğini yeniden incelemeye, ulusal soruna doğru yaklaşımlar geliştirmeye çalıştığı, bu yönlü çalışmalar içine girdiği, hatta daha sonra ortaya çıkan "KAWA"nın kurucularının İbrahim'in bu çalışmalarından esinlendiği, bu çalışmaların ürünlerini temel aldıkları söylenir. Fakat pratikte bu yönlü değişimler görülememiş, İbrahim'in katledilmesinden sonra da bu yönlü çalışmalar sürdürülemedi.

Kürdistan'ın ulusal özellikleri güçlü olan alanlarında fazla gelişme sağlayamayan TKP-ML ve taptıkları Dessim'e yüklenildi ve burada sonuç almayı başardılar. Dersim, Kürdistan'da kemalist politikanın en fazla vücut bulduğu, başarı sağladığı bir alandır. Türk egemenliğine karşı Kürdistan'ın en son direnme noktalarından biridir. 1938 direnişi tasavvur edilmesi bile zor olan büyük bir katliamla bastırıldı. Ana rahmindeki çocukları 80'lik ihtiyarlar kadar, kadın-erkek onbinlerce insan katledilmiş, kalaranlar sürgüne gönderilmiştir. Çok büyük direnişlerle büyük ihanetler iç içe yaşanmıştır. Direnişin bastırılması yenilen sadece Kürt insanı olmamıştır; halkın kendisine güven duygusu, isyancı özellikleri de yenilgi almıştır. Katliam onbinlerin ölümü ve sürgünlerle durmaz, yeni biçimlerle devam ettirilir. "Süngü artıkları" üzerinde amansız bir "beyaz katliam" geliştirilir. Denilebilir ki, bu, 38'in kanlı katliamından daha tahripkardır. Türk devletinin Kürdistan'daki ulusal yayılma-Türkleştirme politikasına Dersim pilot bölge olarak alınır. Ne pahasına olursa olsun Dersim'de Türk ulusunun bir maketi yaratılmak istenir. Ana-babaları öldürülen köçüçük bebekler okullara doldurularak, tarihsel-ulusal gerçekliklerinden soyutlanıp Türkleştirme uygulamalarına tabi tutulur. Halk her zaman yeni bir "38" tehdidi altında tutularak kendi değerlerinden uzaklaştırılmaya çalışılır. Kürt ve Kürdistan'a ait her şeyin anılması bile yasaklanır. Bir yandan jandarma süngüsü, diğer yandan satın alınan din adamları eliyle bu politika tüm topluma dayatılır.

1970'lere gelindiğinde, Kema-

lizm, Dersim'de artık büyük oranda başan kazanmıştır. Dersim, "beyaz katliamlar" en başarılı uygulandığı alan olur. Sömürgeci asimilasyon kurumlarında bir Türk olarak yetiştirilen, Türkiye'de hiçbir düşünün, sömürgeci kemalist kültürle yüklü, kendi ulusal ve tarihsel gerçekliklerine tümünden yabancılaştırılmış bir aydın kesim oluşmuştur. Türkiye, Türkiye'dekinden bile daha düzgün konuşulur ve bu medenileşmenin, aydınlaşmanın ölçütü olarak kabul edilir. Okur-yazar oranı "Türkiye illeri de dahil- en yüksek olan yerlerden biridir. Sömürgeci eğitim ve kültür temelinde, yukarıdan aşağıya, maddi temel olmayı, çarpık ve bu nedenle her türlü yozluğun gelişmesine açık suni bir sosyalleşme geliştirmiştir. Kürt ve Kürdistan kelimeleri ağza dahi alınmamakta, hemen herkes kendisini Türk saymaktadır. Kürtlüğe ait özellikler sınırlı olarak, yolların ve okulların ulaşamadığı şehir merkezlerine uzak dağlık alanlarında yaşamaktadır. Buralarda da gençlik esas olarak bunun dışındadır ve Kürtlük de aleveçilik olarak yorumlanmaktadır. Kısacası Kemalist egemen olmuş, toplum kendi gerçeklerine önemli oranda yabancılaştırılmış, her türlü yabancı akımın ve yozlaşmanın boy vermesine uygun zemin oluşturulmuştur. Türk bujuva partileri bu zemin üzerinde örgütlenip yer edinirler.

Kemalizm yarattığı bu ulusal yabancılaşma zemini, Türkiye solu'nun da dayandığı esas temel olur. Burjuvazinin Misak-ı Milliçilik anlayışını olduğu gibi benimseyen Türk solu'nun hemen tüm grupları, daha 1960'lardaki TIP çalışmalarından başlayarak, Dersim'e girer ve Kemalizmin yarattığı zemin üzerinde varlık bulurlar. Sömürgeci Kürdistan'da "Bağımsız Türkiye" sloganını bayraklaştıran bu "sol"un Kürdistan'daki işlevi, devrimciliğe adına Kemalizmin düşünsel ve giderek maddi egemenliğine hizmet olmuştur. Ve bu işlev en çok Dersim'de gerçekleşmiştir. Bu bir anlamda kazanılmıştır da. Kürdistan'da Kemalizmin zemini üzerinde varlık bulan bu kesimlerin, sömürgeci egemenliğe karşı çıkmaları, köklü bir eleştiriyi tabii tutarak ona yönelmeleri beklenemez; çünkü bu onların kendi varlık koşullarına, temellerine yönelmeleri olur. Aksine, kendi temellerini güçlendirmek istemişlerdir ve dolayısıyla sömürgeci egemenliğin devamından yana olmuşlardır.

Aynı durum TKP-ML için de geçerlidir. Kürdistan'ın diğer alanlarında gelişmeyen bu hareket de, Dersim'deki ulusal yabancılaşma ortamında, Kemalizmin yarattığı zemin üzerinde gelişme olanağı bulur. Dayandığı temellerin güçlenmesi, sömürgeci egemenliğin varlığına, güçlülüğüne bağlıdır. Bu egemenlik ve yarattığı tahribat bunların varlık koşuludur. Dolayısıyla bu güç de kendi temellerini güçlendirmek için sömürgeciliğin tahribatlarını derinleştirmek zorunda kalmıştır. Açık ki, bu bir niyet sorunu olmaktan öteye, Kürdistan'da varlık gösterme biçiminin ortaya çıkardığı bir durumdur. Kürdistan gerçekliğinin insan temelinde Kürdistan'da varlık kazanmaya çalışan her güç, şu ya da o tarzda sömürgeçiliğe hizmet etmek zorundadır. Bu olgu kavranmadan, "Ben Türk devletinin Kürtlere ezmesinden yana değilim, Kürt halkının kendi kaderini kendisinin belirlemesine taraftarım" demek hiçbir şeyi değiştirmez. Denilebilir ki, bu konuda en bağnaz tavır "Partizan" göstermiştir. Sömürgecilerin Dersim'de yarattığı tahribata yönelik her devrimci eleştiri ve çıkış doğrudan bu gücün temellerine yönelik olduğu için, büyük bir tepkiyle karşılanmıştır. Başından beri konumu böyle olan bu gücün,

bu konumundan uzaklaşmadıkça sömürgecilere karşı ciddi bir tavır alamayacağı, aksine onlarla uzlaşma içinde, Kürdistan halkına ve kurtuluş mücadelesine düşmanlık yapacağı başından bellidir. Nitekim yapılan da bu olmuştur.

Dersim'de İbrahim'in başlattığı çalışmalar, ölümünden sonra esas olarak TKP-ML'nin, daha sonra "Partizan" ismini alan kanadı tarafından sürdürülmüştür. Dersim'de ilk faaliyet yürüten örgütlerden biridir ve çalışmasını başından beri kışal alanda sürdüren bir güçtür. Kışal alana erken giriş, bu alanların çok yoksul yapısı ve hareketin ihtilali görünümlü birleşince, kısa sürede kışal alanda belli bir gelişme sağlayabilmiş, yoksul kesimlere mensup ve ihtilali bir öze sahip birçok genci etrafında toparlayabilmiştir. Bu gelişmelerden umuda kapılan hareket, Dersim'i tüm faaliyetlerinin merkezi olarak almış, güçlerinin ağırlıklı kesimini burada tutmuş ve Çin devrim deneyini dogmatik tarzda uygulamaya çalışmalarında Dersim'i, "gerilla" ve "kızıl siyasi üs" bölgesi olarak ilan etmiştir. Biraz da bu tespitlerin sonucu olarak, diğer alanlarda fazla gelişme göstermeyen hareket, giderek hızla Dersim'e sınırlı olmaya, yerelleşmeye başlamış ve bir Dersim örgütü haline gelmiştir. Türkiye'de bile çalışmaların esas olarak Dersim'den oralarla giderek sınırlanmış, Dersimliler neydeyse "Partizan" orda olmuştur. Öyle ki halk daha bunları "Tunceli KP-ML" veya "Tunceli İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu" ("TİKKO") olarak anmaya başlamıştır.

Yerelleşmede, bu süreç içinde hareketin önde gelen birçok militan kadrosunun, sömürgeci tarafından çeşitli biçimlerde katledilmesi de rolü olmuştur. 1977-80 sürecinde, Cemil OKA, M. Zeki ŞERİT, İsmail HANOĞLU gibi birçok yiğit önder kadrosu, hareketin dogmatik mücadele anlayışı ve buna değen düşen çalışma tarzı sonucu şehit düşmüş, harekette bir önderlik boşluğu doğmuştur. Bunun sonucunda, yine bu süreç içinde cezaevlerinde süpheli bir tarzda kaçan bir kişi-unsur, hareket içinde etkinlik geliştirmişlerdir. Bunların hareket içinde etkinlik kurlmaları sonrasında, harekette de giderek bir yozlaşma gelişmeye başlamış, ilk etapta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi karşı-devrimci ve düşman olarak ilan edilmiş (fakat bu alt düzeydeki kadro ve savaşçı yapısına fazla benimsenmiştir), hemen peşinde önder kadrolarından Orhan BAKIR'ın esrarengiz bir tarzda öldürülmesi gündeme gelmiştir. (1) Aynı süreç içinde hareketin direnişçi özünden uzaklaşmaya başladığı, örgütün kadro yapısında bir yozlaşmanın, saflarda ahlaşsal çöküntünün geliştiği ve tüm bunların kitle ilişkilerine yansıdığı, kışal alanın yozlaşmış kesimlerine dayanma biçiminde bir ilişkinin ön plana çıktığı görülür. Bu gelişmeler ortamında hareket içinde bir de bölünme (Bolşevik Partizan) gerçekleşir. Hızla bir eşkiya hareketine dönüşme sürecine girilir.

12 Eylül dönemine girerken örgütün genel görünümü yukarıda belirlediğimiz gibidir. 12 Eylül darbesi karşısında hemen tüm örgütler hazırlıksız yakalandı, ağır darbeler aldılar ve örgütlenmeleri büyük oranda dağıldı. Bu durumda, yine hemen tüm örgütler zorunlu olarak geri çekilmeyi, yurt dışına çıkış (bazılarının farklı amaçları olsa da), toparlanma ve hazırlık sürecini başlatırken, "Partizan", "silahlı savaşım vereceğim" diyerek güçlerini Dersim'e topladı. "Herkes kaçtı, ben içerde kaldım, savaş sürdürüyorum" diye bir bölünme hastalığına tutuldu. Ama gerçek hiç de böyle değildi. Cuntaya karşı tek eylem gerçekleştirmedik-

leri halde birçok dürüst insan sömürgeci tarafından katledildi. Biraz sıkışınca örgütün selderi, kapağı Avrupa'ya atarken, kadro ve savaşçıların cuntanın saldırılarına karşısında örgütün ve donanımın bir tarzda imhaya terk edildiler. "Partizan"ın cuntaya karşı eylem adına yaptıkları ise, muhbir oldukları iddiasıyla, bolca muhtar vurmak oldu. Rastgele yapılan bu eylemlerle bir yandan örgütün dürüst unsurları oyalanırken, diğer yandan toplumda tam bir kaos ortamı yaratıldı. Kim ajan-muhbir, kim değil, bunlar neye göre belirleniyor, ölçüt nedir, her şey birbirine karıştı. Toplum, kitleler başın ve suskun, yer yer bazıları, bazı uyanıklarda bulunacak olsa, bu onun "ajan" damgası yemesine yetiyor.

Bu koşullarda örgütün lideri Süleyman CİHAN ve Veyssel UYAR gibi birçok savaşçı kadrosu katledildi. Örgüt tümünden geçmiş karanlık bazı tiplerin denetimine girer. Bu süreç cuntanın tüm sol üzerinde sistemli bir tasfiye ve teslim alma uygulamalarının da hız kazandığı bir süreçtir aynı zamanda. 12 Eylül burjuvazisi, Türkiye solu'na ölümcül darbeler vurmuş, dizinin altında büyüyen bu yaramaz çocuğu ıslah etmek için cezaevlerinden Avrupa'ya uzanan bir tasfiyecilik uygulaması başlatmıştır. Bu uygulama başanlı olur ve sol büyük oranda terbiye edilir. Sol içinde örgütlenerek kimini "eşekleştirir", kimini ise daha beter eder.

12 Eylül sonrası, sömürgecilerin tasfiye çabalarının hız kazandığı bir dönemde, başlangıçta sol saflarda esas olarak iki eğilim belirir. Bunlardan birincisi, devrimci direniş biçiminde somutlaşan ve süreci direnişçi olarak alan, ağırlıklı olarak PKK tarafından temsil edilen ve FKBD platformunda somutlaşan eğilimdir; diğeri ise reformizm, teslimiyetçilik biçiminde somutlaşan, mülteciliği öngören, Türkiye'de 12 Eylül öncesi koşulları oluşturan kadar beklemeyi saklı veren eğilimdir. Başlangıçta FKBD içinde yer alan bazıların da katılmıyyla bu eğilim kendisini TKP önderlikli "Sol Birlik" biçiminde somutlaştırdı. Yine "Devrimci İşçi" bu eğilimin açık tasfiyecilik biçimindeki diğer bir ucu oldu. Bu iki eğilim arasında, ne dediği, ne yapma istediği belli olmayan, kendisini formüle edemeyen, ortami bulandırmaktan başka bir şey yapamayan ara oluşumlar vardır. Kimsemin ciddiye almadığı bu oluşumların yine kendilerini duyuranın markezi saymaya devam ederken, "Partizan", bu oluşumların entipik örneği ve "iki camı arasında beynamaz" bir görünüm arz ediyordu. "Ben komünist partisim, diğerleri de kendilerini küçük-burjuva vb. örgütler olduğunu kabul etsinler ve benim önderliğimde bir cephe olsun" anlayışıyla hareket ediyor ve tüm cephe ittifak çalışmalarına karşı çıkıyordu. Görünüşte bunun ideolojik-politik çarpıklıktan kaynaklandığı sanılabilir. Fakat işin özünü böyle anlamadığı daha sonra PKK'ye karşı tavırda ortaya çıktı. Sonuçta teslimiyetçi savunma eğiliminde ara oluşumlar da sömürgeciliğin yedeğine girmekten kurtulamadılar ve bunların tümü TC'nin güdümünde PKK'ye karşı -resmen ilan edilmemiş- bir cepheye birleştiler.

Böylesi bir ortamda PKK'nin yeniden ülke içinde devrimci direniş başlatması ve özellikle de bu direnişçi gerilla savaşı düzeyine çıkaran 15 Ağustos Atılımı, "sol"un (ve bu arada "Partizan"ın) içinde bulunduğu durumun özünü açığa çıkardı. O zamana kadar birbirine "düşman" olan birçok grup bir anda bir araya gelip PKK'ye karşı ortak bildirimler dağıtmaya, ortak saldırı düzenlemeye başladılar. Kürdistan kurtuluş mücadelesi karşısında,

Türk solu açıkça kendi burjuvazisini yanında yer almıştı. Bu gruplar içinde "Partizan" ilginç bir görünümlü sergiliyordu. O zamana kadar "silahlı mücadele, halk savaşı, gerilla savaşı" terimlerini dilinden düşürmeyen, başta PKK olmak üzere herkesi bu konuda cuntaya karşı teslimiyetçilikle ve kaçkınılıkla suçlayan "Partizan", Kürdistan'da gelişen gerilla mücadelesi karşısında feryadı basıyor, silahlı eylemleri "sosyal-empyalizmin oyunları, zamansız ve karşı-devrimci" ilan ediyordu. Tavrı, sadece belirleme düzeyinde kalmıyor, pratiğine de yansıyor, kitle içinde "TİKKO"nun silahlarını "karşı-devrimci PKK"ye çevireceğinin propagandası yapıyordu. Pratik gelişmeler, bunları "Partizan"ın kendiliğinden söylemediğini, sömürgecilerin yölettirdiğini ortaya koymaktaydı. Dersim bu konuda ilginç gelişmelere sahne oluyordu. Bu süreçteki pratik gelişmeler biraz daha yakından izleyen herkes bunu rahatlıkla görmekteydi.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, 12 Eylül sonrasında, "Partizan", "savaş vereceğim" iddiasıyla güçlerini Dersim'e topladı. Gerçekten de bir savaş verilir; fakat bu örgütün başına çöreklenenler, örgütün dürüst unsurlarını bitirme, örgütü tümünden yozlaştırma savaşıdır. Bu duruma tepki duyan birçok dürüst insan örgütün ayrılır. Örgütte hızla bir yozlaşma gelir. Halkın bu duruma tepki gösterdiği yerlerde, örgüt, tehdit ve baskıyla insanları susturma yoluna gider. "Partizan"ın şahsında, halkın devrimciler ve devrimci mücadeleye olan güveni sarsılır. Kır küçük-burjuvazisinin yozlaşmış kesimleri örgütün dayandığı esas kesim olur ve "Partizan" bu kesimin temsilcisi, kırı yozlaşmış kesimlerinin hareketi durumuna gelir. Başlangıçta bir köylü ihtilalciliği olarak doğan hareket bu konumundan uzaklaşmış, siyasal muhtevassını yitirmiş, kır küçük-burjuvazisinin en yoz kesimini temsil eden bir eşkiya hareketine dönüşmüştür. Diğer örgütler (esasta PKK), yurt dışına çıktığında halkın sınımlanacağı ve "Partizan"ı frenleyebilecek bir güç de yoktur.

Direniş ve savaş adına yapılan, halkı bundan vazgeçirme çabası olmuştur. Türk sömürgeciliği "38" sonrası hep "Dersim'de bir daha bana kurşun sıkılmaz, sıkılmamalı" anlayışıyla hareket etmiştir. 12 Eylül sonrası "Partizan"ın toplama egemen kılmaya çalıştığı anlayış da budur. Bu dönemde, "devlete karşı mücadeleye ediyorum" dediği halde devletin resmi güçlerine karşı tek ciddi eylem gerçekleştirilmemiş, halkta, "devlete kurşun sıkılmayan bir devrimcilik" anlayışının gelişmesine hizmet etmiştir. Kalabalık sayılacak sayılarla halk içinde çok açık, legal, laçka hareket etmesinin rağmen (tabii "devrimcilik" adına), devlet de bu güce ciddi olarak yönelmemiştir. Halk içinde yapılan tek şey anti-PKK'cilik olmuştur. Bu dönemde gerek bunların devlete, gerekse devletin bunlara yönelimi göstermelik birkaç çılgın operasyonu geçmez. Bu durum biraz uyanık olan hemen tüm insanların kafasında, "Partizan nereye gidiyor?" sorusunu doğurmuş ve pratikte görülen uzlaşmanın niteliğini ve düzeyini merak etmeye başlamışlardır.

Türkiye devrimci, demokratik güçlerinin tümünden bitirilmesi çabalarına vurulan ağır bir darbe de olan 15 Ağustos Atılımı, bizzat "Partizan"ın atılım karşısında takındığı tavrın şahsında, insanların kafasına takılan soruların da cevaplanmasına, merak edilen şeylerin ortaya çıkarılmasına yol açmıştır. 15 Ağustos sonrası, içine girilen yönelim devletin yönelimleriyle tam bir paralellik olmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı

düşmanlık açtıkları yapılmaya başlanmıştır. Tavırda hep sömürgeci izlenimi; onların planları doğrultusunda hareket edilmiştir. PKK saflarında geliştirilen "Semir komposuna" var güçleriyle arka çıkılmış, kitle içinde "Partizan"ı bırakıp provokatörlerin propagandası yapılmış, sömürgecilerin ağızıyla direniş karalanmıştır. Bir yandan halk içinde, "PKK'ye destek olmayan, eylem yapmasını engelleyin" diye telkinde bulunurken, diğer yandan ise, "eylem yaparsanız size karşı tavrı alırız" diyerek kurtuluş gücüne tehdit ediliyordu. Kitleler içinde PKK'yi karalamak propaganda-larında kullanılan kelimeler bile sömürgecilerin kullandığı kelimelerle aynıydı. Örneğin; valinin bir yerde konuşturulmuş ayımsı bir başka yerde "Partizan" konuşur. Vali de, "Partizan" da, "Buraların da Eruh ve Şemdinli'ye dönüşmesini istemiyorsanız Apoculan eylem yapmasını engelleyin" der. Yine her tarafta, "silahlarımızı PKK'ye çevireceğiz" propagandasını geliştirir. Bu ortaklık öylesine açıktır ki, birçok operasyon komutanı, köylerde halka "Partizan"dan bahsederken, "yerliler", "bizimkiler" diye bahsetmekte sakınca görmez. Bu durum hem halkta, hem de örgüt saflarında gerginlik yaratır, örgüt içinde huzursuzluklar gelişmeye başlar. Örgütün dürüst unsurları PKK konusunda ki tavırını benimsemeyerek direniş geliştirilmesini isterler. Direniş eğiliminden yana olan kesimin önde gelenlerinden ve örgütün asker sorumlularından Hayrettin BAKIŞ (Kuray), sömürgeci taraftan ilginç bir tarzda katledildi. (2) Bu sıralarda örgüt için huzursuzlukları gidermek amacıyla bir Konferans yapılmaktadır ve bu yaklaşık bir yıl kadar sürer. Böylesi gelişmeler içinde örgütün keskinleşen idam cezasının kaldırılması için hakında yoğun bir kampanya geliştirildiği bir unsur, konulduğu hücreden "sakin" bir tarzda "kaçar" ve kısa bir süre içinde Avrupa'da örgütün başına geçer.

Konferans süreci içinde örgütün, örgütlenmesinde ve hareket tarzında gözle görülür değişiklikler olur. Fakat bu olumluya doğru bir değişiklik değil, tersine daha da olumsuz bir değişiklikler. Güçler belli bir mücadele düzeyine göre değil, rastgele düzenlenir. Ortada mücadele, savaş adına hiçbir şey olmamasına rağmen, 20-25 kişiye varan gruplar oluşturulur. Grupların silah ve donanım düzeyi dengelesizdir. Hareket tarzında eskisine göre daha olumsuz, tamamen disiplinsiz, laçka, legal bir yapı egemen olur. Öyle ki bu gruplar ilçenin burununu dibinde ki köylerde hiçbir savunma ve güvenlik önlemi (nöbet vb.) almadan günlerce kalmakta, silah çatıp top oynamakta, ya da çay boyuna inerek balık tutulmakta, hatta kurtuluş güçlerimizin eylem yaptıkları yerlerin yanı başında ve en çok deşifre olmuş köylerde (yaz günlerinde) günlerce aynı tarzda kalabilmektedirler. Bu konuda halk kendilerini uyardığında da, "Apocular, korkularından köylerde kalmıyor, gece geziyorlar" demek ve halka karşı zor kullanılmaktadır. Durum böyle olmasına rağmen, düşman bir kez olsun bunların üzerine gelmektedir. Mücadele alanında ise yapılan, kurtuluş güçlerimizin eylemlerini sabote etmeye yönelik bazı provokatif girişimler olmuş, kurtuluş güçlerimizin bulunduğu yerlerde -merminin bile zor yetebileceği bir mesafede- askeri araç veya karakola ateş açmak olmuştur, biriki göstermelik çatışma yapılmıştır. Ki sıradan insanlar bile bu "eylemleri" provokasyon olarak nitelemiştir. (3)

Öte yandan halk içinde "PKK'yi vuracağız" propagandası hız ka-



Ulusal kurtuluş mücadelemiz, önceliklerinden daha büyük ve kapsamlı olması gereken yeni bir atılımın eşindedir. Mücadeleyi daha geniş alanlarda ve boyutta geliştirme, bu temelde mücadeleye güçlü ivmeler kazandıracak ileri savaşım biçimlerine ulaşma görevleriyle karşı karşıya bulunmaktayız. Gelinen noktada halk savaşının -birleşik silahlı ve siyasal siddetin- yükseltilmesi kitlesel örgüt güçleriyle savaşın geliştirilmesi ve giderek adım adım halkımızın umutlarının devrimci ulusal bir otorite ve yönetim altında pratik yaşam biçimine dönüştürülmesi gerekmektedir.

Yeni atılım, hem gelişen koşulların, hem de mücadelemizin varmış olduğu düzeyin bir dayatmasıdır. Objektif ve subjektif gelişmelerin ortaya çıkardığı somut koşulların böylece bir atılımı zorunlu kılma durumu vardır. Türk devletinin çıkmazı, kurtuluş mücadelesi karşısında ciddi sarsıntılar geçirmesi ve emperyalist sistemin çıkarlarını güvence altına alacak bir savaş geliştirmediği yetmezlik birçok gücün tartışma konusu olmuştur. Açık ki Kürdistan'da darbe yaşayan sadece Türk devletinin varlığı değil, bir bütün olarak emperyalist sistemin kendisi ve çıkarlarıdır. Ve yine sistemin salt Kürdistan'daki çıkarları değil, kendisi açısından hayatı önemde olan Ortadoğu'daki çıkarları darbe yemektir; çünkü Kürdistan, sistemin Ortadoğu'daki çıkarlarını korumasında giderek daha çok kilit rol oynamakta ve sistemin bölge üzerindeki bir sürü hesabı bu zemindeki mücadeleye boşa çıkarılmaktadır.

Emperyalist sistemin esas olarak da onun öncü gücü ABD'nin bu durumda daha fazla seyirci kalamayacağı, Türk devletini kendi çıkarlarıyla başbaşa bırakmayacağı açıktır. Nitekim bu güçlerin, halkımızla sömürgeciler arasındaki savaşta daha çok müdahale etme istem ve hazırlıklı bulunulması kazanımdır. Kürdistan'daki karşı-devrimci savaşın planlanmasında belirleyici rol oynayan bu güçler, uygulanmasında da rollerini daha çok artırmaya hazırlanırlar. Bu durum söz konusu güçler arasında yoğun bir tartışma konusu olmuştur. Basına da yansıyan bu tartışma ve haberlerde de görüldüğü gibi, Kürdistan "Yeni Bir Vietnam Batağı" olarak nitelenmektedir. Bu nitelenmenin kendisi bile birçok şeyi ifade etmekte ve meselenin ciddiye alınmaya koymaktadır. Dediğimiz mahiyette de olsa tartışmalar emperyalist sisteme karşı olan veya şu anda çıkarları önünde çelişen güçler arasında da yaşanmakta ve bunlar kesin kararlar vermenin, daha olumlu tavırlara girmenin esjine gelmiş bulunmaktadır.

Beri yandan Türk devleti de gelişmeleri görmeğe, kendisini ve bilimum destekçilerini yutmaya hazırlanan bu "Batağı -fazla umutlu olmasa da- kurutmak" için çabalarını artırmaktadır. Bir yandan hızla savaşta yeni güçler sokup, yeni plan ve oyunlar geliştirmeye çalışırken, bir yandan da kurtuluş

mücadelesini desteksiz bırakmak veya olanaklarını sınırlandırmak için içeride ve dışarda baskı ve şantajlarını tırmandırmaktadır.

Kürdistan devrimi üzerine yapılan bütün bu hesapların tutup tutmaması esas olarak devrimin bunlara vereceği karşılığa bağlıdır. Böylesi bir ortamda mücadeleyi güçlendirerek çıkarmak için düşmanın hesap ve niyetlerine ciddi bir devrimci çıkışla karşılık vermek gerekecektir. Bu aynı zamanda mücadele tarihimizin bize öğrettiği önemli bir olgudur da. Daha ilk andan itibaren, hareketimiz, varlığına yönelik her kompo, imha vb. girişimine, daha ileri devrimci çıkışlar yaparak karşılık vermiş, düşmanın girişimlerini bu temelde bozguna uğratmış, varlığını koruyup güçlendirmeyi ve mücadeleyi ilerletmeyi böylece başarmıştır. Denilebilir ki, mücadelemizi karakterize eden bu olgu bugün de yaşanmak durumundadır. Devrim kazanımlarını, olanaklarını koruyup güçlendirmek, mücadelemizin yararlandığı alanların (bunlar istikrarsız da olsa bizim açımızdan bugün büyük öneme sahiptirler) bu konuların sürmesi ve Türk devletinin baskıları karşısında bunları ters bir konuma girmemesi; yine acilen ihtiyaç duyduğumuz yeni alan ve olanakların yaratılması vb. birçok sorunun çözümü de esasta böyle bir çıkışın atılımın, gerçekleştirilmesini gerektiriyor.

Doğrudan kendisini ilgilendiren bütün bu iç ve dış gelişmeler ortamında Kürdistan kurtuluş mücadelesi de mevcut düzeyi ile yetinemez. Mücadelenin mevcut düzeyi ile yetinmek, gelişmelerin gerisinde kalmak, dolayısıyla sağ bir konumu yaşamak, insiyatifi düşmana kaptırmak ve böylece ona planlarını uygulayabilme fırsatı vermek olur ki, bunun ne kadar tehlikeli bir olay olacağı açıktır. Şimdiye kadar yürütülen mücadele milyonlarca insanı etkisi altına almıştır; fakat pratik olarak bu insanların tümünü kapsayabilen bir mücadele, yani kendi denetiminde savaşta sürememiştir. Bu anlamda mevcut düzeyin çepçelleri mücadeleye dar gelmekte, onu sıkıştırmaktadır. Oysa objektif gelişmeler açılmayı, büyümeyi dayatıyor; mücadele güçlü bir hamleyle bu çepçelleri aşip etkinlik alanındaki insanları örgütleyip seferber edilebilir mi? Bu böylece yeni (ve gerekli) düzeyde ulaşabilmelidir. Bu, savaşım yöntemlerinin, biçiminin, kapsamının vb.'nin de geliştirilmesi demektir. Mevcut savaşım yöntem ve düzeyi ile mücadele artık hızla ilerletilemez. Açık ki burada söz konusu olan bir tıkanıklık, çözümsüzlük vb. değildir; mücadelenin yürüyüş temposunun düşmemesi, aksine, gelişmelere uygun olarak daha da artırılması için adımların daha sık, daha sağlam ve güçlü atılmasıdır. Yol daha açık ve elverişlidir. Atağa kalkıp yürüyüşü hızlandırmak gerektiriyor. Gelişmelerin kontrol altında tutulması, mücadelenin gelişmesinde engelleyici olanların etkisizleştirilmesi, hizmet edici öğelerden ise sonuna kadar yararlanabilmesi için, güçlü hamlelerle mücadeleden daha ileri bir düzeyde çıkarılmasına ihtiyaç vardır.

Kısacası, gerek mevcut gelişmeler ve gerekse mücadelemizin varmış olduğu düzey yeni bir atılımı zorunlu kılıyor. Tüm yapımızın buna hazır olma görevi vardır. Çalışmalar bu temelde ele alınıp geliştirilmeli, faaliyetler ve hazırlıklar bunu olanaklı kılacak tarzda yürütülmek zorundadır. Ancak yeni atılımın (kapsamı gözönüne alındığında)

eski yapılarla gerçekleştirilemeyeceği de açıktır. Yapımız kendisini bunun gereklerine göre hazırlayıp yetkinleştiremezse, önümüzdeki dönemin görevlerini başarmada yetersiz kalacaktır. Bu nedenle, gelişmelerin ve pratğin iyice irdelenmesi, sorunların netçe ortaya çıkarılması, güçlü çözümlere ulaşılması, ortaya çıkan sonuçların özümserenek yapıda somutlaştırılması ve bu temelde her bireyin kendini yeniden gözden geçirip yetkinleştirmesi zorunludur. Yaşadığımız pratik iyice irdelenip bilince çıkarılırsa, hepsi de bilinçli bir çabayla aşılabilecek birçok yetersizlik olduğu ve bunların mücadelemize ciddi zararlar verdiği görülecektir. Taktiğe ve çalışma tarzına ilişkin yetersizliklerden tutalım, "eskinin kölesi olmaktan kurtulmama"ya kadar birçok yetersizlik söz konusudur. Bunların hemen tümü Parti yazılarımızda genişçe ele alınmış, değerlendirilmiştir. Bazılarını burada



çok genel olarak yeniden değinirsek:

Örneğin çalışma tarzına ilişkin birçok hata işlenmiştir. Devrimci gelişmeyi, kolektif çabının ürünü olarak ele almama, kendini her şeyi kadir görme ama özünde devrimci başarının temel faktörlerini kavrayamama veya uygulayamamadan kaynaklanan bireyci çalışma en çok görülen olay olmuştur. Bu çalışma yönteminin pratik sonucu örgüti verimsiz ve atıl kılma, özen örgüti yadsımadır. Yine, teorik ve siyasal darlıktan kaynaklanan gelişmeleri tahlil edip gerekli sonuçlara vararama, somut durumu, gerektirdiği faaliyeti düzeyini ve biçimini tutturamama, somut gerçeklikten kopuk, gelişmelerin gerisinde kalan bir çalışmayla yetinme, devrimci faaliyetin çeşitli kalemleri arasında koordinasyonun ve dengeli gelişmeyi sağlayamama ve savaşta pratikte sınırlanma ve darlığı vb. ifade eden dar çalışma veya dar pratiklik olgusu da ender görülen bir olgu değildi.

Somut durumu ve sorunları bilince çıkarıp bu temelde görevlerin üzerine gitme, savaş yasalarıyla değil, niyetleriyle yürütmeye kalkışma, somut gerçekliği değil, niyetlerini temel alma, kısaca niyetlerle hareket etme diyebileceğimiz olay birçok arkadaşın pratiğinde çok görülen bir durumdur. Denilebilir ki birçok olumsuzluğun gelişmesinde ve kayıplarda bu olgu önemli rol oynamıştır. Hele savaş koşullarında son derece tehlikeli olan bu olay, çok kötü bir savaşçılığın ve sonuça amatörülüğün kenarısındır. Burada önemli olan niyetlerin "iyi" veya "kötü" olması değildir. Çok iyi niyetlerin bile bazen insanı cehenneme götürdüğü bilinmektedir. Sorun her zaman somut

gerçekliği, savaş kendi yasalarıyla yürütmeyi temel alıp almamadır. "Savaşta, iyi niyetten kaynaklanan hatalar başa gelebilecek şeylerin en kötüsüdür" ve "bu kötü şey" bizim başımıza hiç de az gelmiştir.

Taktiği, emir ve talimatları, örgütün kararlarını, bir bütün olarak çizginin gerektirdiğini değil de "kendisine doğru geleni" uygulama vb. biçiminde somutlaşan, (pratikte keyfiyet olayı da diyebileceğimiz) örgüti değil, kendisini uygulama olayları yaşanmıştır. Burada olan, örgüt kurallarının ihlali, örgütün yadsınmasıdır. Açık ki, bu örgüt çalışmasını felce uğratan, çalışmada anarşiye, plansızlığa yol açan bir suç olayıdır aslında. Ama durum bu olmasına rağmen birçok arkadaşın bundan rahatsızlık bile duymaması korkunç bir duyarsızlığı yaşamaları da söz konusudur. Elbetteki burada gelişme yaratılmamış. Nitekim yaratılmıştır da.

Devrimin kazanımlarını koru-

destansı olmuştur. Özgür geleceğimiz bu kahramanlıkların eseri olacak. Fakat bu hiçbir şekilde hatalarımızın olduğu gerçeğini yadsımaz ve bunları görmemenin vesilesi yapılmaz. Aksine bunların üzerine daha ısrarlı gidili ve ezme gerekir. Bu konuda M. Hayri DURMUŞ yoldaşın, "Partiye ve halka karşı görevlerimi yeterince yerine getiremedim. Borçlu gidiyorum" sözlerindeki derin anlamın mutlaka doğru ve yeterli kavranılması gerekir.

Bu yönü eksiklikler ihanet ve kaçkınılık olaylarında sıkça görülmüştür. Görülen ihanet ve kaçkınılık olayına karşı birçok arkadaşta "savastır, olur. Kürdistan'ın hastalıklı yapısı yansıyıyor, doğaldır" türünden yaklaşımlar ortaya çıkmış ve adeta ihaneti "doğal" görmeye varmıştır. Hayır, doğru değildir. Kürdistan'da yüce, insani ve onurlu her şeyin cisimleşmesi olan değerlere ihanet doğal olamaz. Objektif zeminin hastalıklılarına dayandırarak "doğal" olduğu da söylenemez. Eğer kaynak zemindeyse, ona yol açan zemin değiştirilmelidir. Bu konuda etkili önlemleri alıp ezici bir yönetim içinde olarak değerler korunmalıdır. Bir savaşçımızın sıkça yinelediği bir sözü buraya aktarmakta yarar var: "Öyle olmalı ki (o önülü eğilimleri taşıyanlar için) PKK'ye ihanet etmek veya düşman olmak, PKK'ye bağlı olmaktan, dost olmaktan daha zor ve korkutucu olmalıdır. İhanet en zor seçeneğe olmalıdır." Bunun belirleyici yönünü savaş ve örgüt kurallarının, yasalarının tavizsiz uygulanması biçimindeki maddi önlemler oluştursa da, kadro ve savaşçıların bu konuda yeterli bir bilince, duyarlılığa kavuşturulması, bu temelde inanç vb. öğelerin güçlendirilmesini de gerektirir. Bunun da yöntemi eğitim ve yetkin devrimciliktir. Kaldı ki olaylar tümden zeminin olumsuzluklarına da dayandırılmaz. Birçok kaçışta bizim eksikliklerimizin ve yetersiz devrimciliğimizin, duyarsızlığımızın önemli rolü olmuştur. Gerçekçi olmak ve bu noktada acımasızca kendimize yönelmek zorundayız.

Devrimci kazanımları-değerleri (ki bunda tüm arkadaşların emeği vardır) korumada yetersizlik bir anlamda kişinin kendi emeğine sahip çıkamaması, ona yabancılaştırmasıdır. Bunun belirlen bir yanının da, kişinin içinde olduğu pratiğe yabancılaşmasında, o pratiği (içinde olmasına rağmen) yaşayamamasında görüyoruz. Pratiği ve ona etki eden olguları sürekli denetleme, irdeleme, gelişmenin olduğu kadar gelişemeyen de nedenlerini ortaya çıkarma, bunları özümseme, tüm bunlardan sonuç çıkararak bunu gelişip güçlenmenin aracı yapmada, kısaca pratiğe her yönüyle egemen olma ve pratik eğitimi geliştirmede yetersiz kalmalar olmuştur. Bu durumda pratik de fazla ilerletilememiştir. Kaldı ki pratğin sonuçlarına egemen olamayanlar, bu pratiği daha da ilerletecek olan yeni, kapsamlı, doğru eylem ve hareket planları geliştiremez, faaliyeti ilerletemezler. Yine, gelişmeleri yeterli ve doğru yorumlamayıp özümseyememe, buna uygun büyümeyi sağlayamama, gelişmelerin kuşruşunda bulunup sağ bir konumu yaşama da pratiğimizde çok görülen olaylardan biridir.

Bunlar görülen hataların, yetmezliklerin sadece birkaçı. "Atılım ruhunun zayıflığı, yapılması gerekenleri yerinde ve zamanında yapmama, gelişmeler konusunda dalma, anında karar verememe, ve-

Devamı 26. sayfa

Hamburg'da Tutuklanan Faruk Bozkurt Serbest Bırakıldı.

PKK KARŞISINDA KOMPLOCULUK YENİLGİYE MAHKUMDUR

Geçtiğimiz ağustos ayında, yeni bir atılım sürecine giren PKK önderliğindeki KUKM'ne karşı, Türk sömürgeciliğinin emperyalizm ve diğer bağlaşıklarıyla birlikte Hamburg'da teripledikleri komploda tutuklanan Kürt genç Faruk Bozkurt serbest bırakıldı. Gerek daha başından beri tüm çabalarına rağmen Hamburg polislinin inamılır, tutarlı bir ipucu elde edemedi ve gerekse Kürdistanlı smekçilerin Avrupa'ya bir baştan bir başa sarsan protesto eylemleri sonucunda, bu alçakça komploya kurban edilmek istenen Faruk Bozkurt adlı Kürt genç serbest bırakılmak zorunda kalınırken; düşmanın "özel savaş"ın son biçimi olarak uygulamaya çalıştığı komploculuk da gelişen mücadelemiz karşısında bir kez daha mahkum olmuştur.

Fakat unutmamak gerekir ki, bu komplo, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine ve onun öncüsü PKK'ye karşı, düşmanın büyük umutlarla tezgahladığı, ancak güçlü Parti çizgimiz karşısında mahkum edilen ilk komplo olmadı gibi sonucunu da degildir. O nedenle gelişen devrimci savaşımız karşısında düşmanın karşı-devrimci yönelim ve saldırılarının da artacağı geçeceğinden haberketle, Parti tarihimize daha ideolojik bir grup aşamasından başlayarak günümüze dek içte ve dışta çok çeşitli görünüm ve çok değişik güçler etrafında gelişen mücadelemiz, hatta varlığını tımden yitip etmek amacıyla dayatılan komploların bundan böyle de daha değişik biçimleriyle karşılaşıp karşılanmayacağı bir an bile akıldan çıkarmadan; bir anlamda da düşmanın "özel harp" taktiklerine karşı savaşımın tarihi demek olan PKK tarihini iyice kavramak, özümlemeliyiz.

Bu anlamda Parti tarihimize bakıldığında rahatlıkla görülecektir ki, 1977'lerden başlayıp en son Hamburg komplosuna varana dek sömürgecilerin bu tür kirli oyunlarda kullandıkları çevreler, dönem dönem su veya bu biçimde değişiklikler arzetsede hep aynı çevreler olmuştur. Kimi zaman yalnız başına, kimi zaman birkaçı bir araya gelerek de olsa sürekli sahnedeyken boy gösteren güçler aynı güçler olmuştur.

Sözü edilen çevrelerin ilki, emniyet yetkilisi, MIT elemanları vb. sömürgeci-faşist devletlerin direkt temsilcileridir. PKK'nin daha bir grup olarak doğduğu günden beri MIT'in yakın takibi altında olacağı, MIT aracılığıyla zaman zaman aralanma adam sağlanmaya çalışılacağı pek de anlaşılacak. Ya da bir durum değildir. Nitekim ilk grubun arasına sızdırılan Türk Kuşu'nda pilot olarak çalışan MIT ajanının, grubu nasıl gücünün üzerindeki terörist çıkışlara zorlayarak provoke etmeye çalıştığı bilinmektedir. Ve o günden beri de MIT bu tür çalışmalarını aralıksız olarak sürdürmüştür.

İkincisi, Kürt gericiğidir. Muca-delemizin her döneminde yabancı kullanan bu güçler, bugün de hala bu tür çabalarından vazgeçmiş değillerdir. Bunlar da başlangıçtan beri çok çeşitli görünüm ve altın sahneye sürüldüler. İdris-i Bitlisli'nin çarımcağı temsilcileri olan hain aşiret reisleri, Kürt küçük-burjuva reformist örgütleri ve ilkel milliyetçi anlayış, bu kategoriyi temsil eden belli başlı kesimler olarak anılabilir. Dun Bucaklar, Süleymanlar, Ramanlar, UDG'ler vb. biçimlerde görüldüğü gibi, bugün de I-KDP, Sol-Birlik, Köy Koruculuğu vb. görünüm ve altın aynı işlevlerine de-

vam etmektedirler.

Üçüncüsü, sosyal-şoven güçlerdir. Bu güçlerin devrimci çalışmalarını karşılarında gizli-açık her yöntemi kullanarak yer alacakları, daha 1977 Mart'ında Dersim'de Aydın GÜL'ün Halkın Kurtuluşu adlı azgın sosyal-şoven gürub tarafından alçakça katledilmesiyle anlaşılmıştır. Bu güçler çok çeşitli "sosyalist" ve "komünist" adlar altında her dönemde PKK'ye karşı yeni savaş cepheleleri açarak, KUKM'ne karşı devletin yanında yer almakta tereddüt etmediler.

Dördüncüsü, Parti içi tasfiyeciler, provokatörlerdir. Cezaevlerinde bizzat sömürgeci-faşist devlet yetkililerinin eliyle örgütledirilen "Genç Komünistler Birliği" adlı faşist ihanet örgütü ve bunların yurt dışındaki uzantıları olan provokatörler de; desteği TC'den ve onun uzantısı olan sosyal-şovenlerden, gidasını ise Kemalizmden almaktadı.

Beşincisi; CIA, MOSSAD, SAPO vb. emperyalist örgütlerdir. CIA'nın hareketimizi daha grup aşamasındayken bile nasıl yakından izlediği önceki yazılarımızda detaylıca ortaya konulmuştur. (Serxwebün, sayı: 48, Kürdistan'da Özel Harp, bölüm III, s. 12) Özellikle 15 Ağustos Atılımı sonrasında Partimize yönelik komploların uluslararası boyutlara varınılmasıyla İsveç ve Hamburg olaylarında da açıkça görüldüğü gibi artık çeşitli emperyalist örgütler de fiilen yerlerini almışlardır.

İşte hareketimiz, doğduğu günden beri kabaca bu şekilde formüle edebileceğimiz iç ve dış düşmanların yoğun saldırılarına maruz kalmış, maddi bir güç haline dönüşmemesi için henüz bir nüve halindeyken ezilmek ve yok edilmek istenmiştir. Kürdistan toplumunda, devrimci hareketimizin şekillendiği dönemi ve koşulları az çok bilenler hareketimizin doğuşundan beri karşılaştığı iç ve dış düşmanların açık ve gizli saldırılarına anlam vermekte güçlük çekmeyeceklerdir. Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerinin, ilkel milliyetçiliğin ve sosyal-şovenizmin siyaset adına siyasetisizliği geliştirdiği ve Kürdistan sorununda düşmanla ağır birliği içinde oldukları bir dönemde proletarya hareketi olarak doğan hareketimiz, düşmanı Kürdistan'daki tüm uzantılarıyla birlikte tehdit etmeye başladığı oranda tek yönlü saldırılarla karşılaştı ve mücadelemizin gelişmesiyle birlikte bu saldırılar çeşitli biçimlere bürünmüştür. Partimizin bir direniş hareketi olarak doğması, düşüncenin oluşumundan ilk pratik adımların atılına ve bugüne dek varan her aşamada sömürgecilerle ve sömürgecilikten kaynaklanan her türlü gericilikle mücadeleyi varlık vesilesi olarak görmesi onun bugüne dek varan komploculuk, tasfiyecilik ve direkt saldırılara mücadele etmesini de beraberinde getirmiştir. Kürdistan'da halk olarak varlık mücadelesi yürütmek için ki sadece sömürgeci-faşist Türk devletine karşı direnmek anlamına gelmeyecekti. Yüzyıllık sömürgeci asimilasyon politikasının ıgdi ettiği bir toplumda beyinlere sızınan edilen çarpık kemalist kültürün yansıması olarak meydana gelen ve yine ilkel milliyetçilikten kaynaklanan her çeşit şekilsiz oluşuma karşı da bir mücadele yürütmek ve direnmek gerekecekti. İşte hareketimiz böyle bir ortamda, devrimci şiddet temelinde varlık ve mücadele içerisinde varlık bulmuştur. Hareketimizin geliş-

mesi Kürdistan koşullarında tamamen var olmanın çizgisiydi. Bu açıdan en az sömürgecilik kadar, sömürgecilerin her türden uzantılarının da saldırılarına maruz kalacaktı.

Kısaca da olsa, yaşanan somut olaylar çerçevesinde geçmiş saldırı ve komploların tarihçesine bir göz atıldığında rahatlıkla görülecektir ki, bugünkü durum 1975'ten itibaren başlayan, tamamen haksız bir savaş yürüten ve yenilgiye mahkum olan karşı gücün Partimize karşı her türlü yöntemi içeren kural dışı savaşının sadece bir parçasıdır. Bu savaşın henüz 1977'ye doğru gelindiğinde, hareketimizin ülke somutunda gruplaşma pratiğinin önemli bir evresini yaşadığı ve bu evreyi yeni bir aşamanın ilk basamağı haline dönüştürdüğü andan itibaren başlamıştır. Bu aşama ilk grup pratigimiz, Kürdistan koşulları

komponun ardından, yukarıda sözü edilen tüm güçleri geniş bir biçimde devreye sokarak hareketimizi dört bir taraftan ablukaya almak istedi. 1978'de yoğunlaşan bu saldırılarla hareketimizin Kürdistan'da taban bulmasını engellemeye ve kadrolarını katletme faaliyetine girişti. Bunun bir sonucu olarak 18 Mayıs 1978'de Hilvan'da Halil ÇAVGUN yoldaş katledildi. Yine aynı dönemde bu saldırıların bir parçası olarak hareket içerisinde Antep-Ankara-Dersim üçgeninde "Tekoşin" adlı ajan örgüt eliyle tezgahlanan komplo da önderlerin katledilmesi hedeflenmekteydi. Ancak hareketimiz Önderliğinin siyasi öngörüsüyle komplo önceden açığa çıkarıldı ve usta bir müdahale ile oyun bertaraf edildi. Dersim'de aynı dönemde bunun bir uzantısı olarak, polis tarafından elde edilen birkaç kadın eliyle hareket içeri-

Hareketimizin gelişmesiyle birlikte ipleri Türk burjuvazisinin eline geçen HK, HB ve Aydınlik gibi ajan provokatör güçlerin bu dönemdeki saldırılar, dönemin özelliği gereği oldukça anlamlıdır. Düşmanın mücadelemizi bir saldırı çemberi içerisinde alarak boğmaya çalışmasının en somut örneklerinden biri de KUK, DDKD ve ÖY gibi reformist küçük-burjuva örgütlerin UDG (Ulusal Demokratik Güçbirliği) adı altında bir araya gelerek ittifak temelinde Partimize karşı başlattıkları saldırı fuyasıdır.

Sıkıyönetim ilanıyla birlikte hareketimiz ve kitleler üzerinde geliştirilen yoğun sindirme operasyonları sırasında, Mayıs 1979'da Elazığ'da girişilen toplu tutuklamalarda ele geçirilen mücadelemizin önder kadrolarından Aytekin TUĞLUK'un, cezaevinde direnişin başını çektiğinden ötürü, bir komployla, faşist ve polislerin işbirliğiyle katledilmesi 1979 imha saldırılarının son halkası oldu. Bu komplo sonucu bastırılmak istenen direniş, daha da alevlenerek Kürdistan'ın gelineli sardı.

12 Eylül darbesinden sonra ise, faşist Türk sömürgeciliği kokuşmuş varlığını biraz daha yaşatmak için uluslararası emperyalist ve gerici bağlantılarından aldığı güç Partimize üzerinde açtıkları katliam ve işkence dönemini açarak, saldırıgılığını bu sefer de zindanlarda tutsak ettiği savaş esirleri üzerinde yoğunlaştırdı. İçerde insanlık dışı işkence ve imha metodlarıyla ayakta çıkardığı bu saldırılar, dışarıda ise, yaygın kitli tutuklamaları ve katletme olaylarıyla devam ettirdi. Ancak dönemin özelliği gereği düşman sadece dıştan baskıları yoğunlaştırmakla ve ordu gücüne dayanan terör havası estirmekle yetinmeyecekti. Bu saldırıların paralelinde, proletarya partilerinin tarihlerinde çokça rastlandığı gibi, dışardaki mücadeleyi etkilemek için parti içi tasfiyeciliği de geliştirecekti. Partimizin yalnızca katliam, tutuklama ve işkencelerle yok edilemeyeceğini, tersine bundan güç alacağını, bu saldırılar ortamında giderek çelikleşeceğini düşman çok iyi biliyordu. O halde Partimizin yok edilmesi için tasfiyeciliği geliştirmesi gerekiyordu. Türk burjuvazisi karşı-devrimin dünya ve Türkiye tarihinden aldıkları örneklere dayanarak Partimizi içerden ve dışardan geliştirilecek ihanet zinciriyle tasfiye etmek için hummalı bir faaliyet içerisindeydi. İçerde imha ve Partiyi tasfiye siyasetini içiçe kullanarak belli sonuçlara ulaşmaya çalıştı. Bunun için de uygulamaya geçirdikleri ilk planları, Partimizin tutuklu kitleleri ve önder kadroları üzerinde maddi ve manevi işkenceler uygulayarak "PKK'den vazgeçirmek" isteme biçiminde oldu. Dışarda ise, geçici yitip arkadaşları satın alınarak, onlara ucuza yaşam yolu gösterilerek onların aracılığıyla Parti yapısı bulandırılmak ve Parti çizgisi ihtilalci özünden boşaltılarak tasfiye edilmek istendi. Nitekim "PKK'nin demokratikleştirilmesi" vb. teraneler bu yönlü bir faaliyetin iç yüzünü yansıtmaktaydı.

Partimizin geri çekiliş sürecini yaşadığı böyle bir dönemde, düşman şu gerçeğin çok iyi farkındaydı: Eğer içeride Partimizi, önderleri şahsında teslim alırsa dışardaki PKK'nin imhası yarı yarıya gerçekleşmiş olacaktı. Düşman bu yönlü faaliyetleriyle birkaç kaypak ve ihanetçi unsurun dışında hiçbir Parti kadrosu ve önderini teslim almadı. Başta Mazlum DOĞAN, Kemal PİR



in geçerli olan çizgimiz ve siyasetin ne olacağını, aydın-geçmiş ve en önemlisi de halkımız tarafından hangi çizginin benimseneceğini, aydın-geçmişin kemalist ideolojisi ile bağımsızlıkçı ideolojisi arasında seçim yapacağına açığa çıkarılan bir aşamadır. Düşman, bu koşullarda fikir gücünün maddi bir güçte dönüşme şansının çok fazla olduğunu görüyor ve Marksizm-Leninizm Türkiye ve Kürdistan koşullarında kanıtlanması anlamına gelecek olan bu gelişmenin önüne geçilmenin planlarını yapıyor. Kürdistan ulusal sorununu tümünden ırtbas ettiğildiği bir ortamda böylesine köklü devrimci gelişmelerin yaşanması karşısında düşman saldırıya geçmekte ve hareketimize yönelik ilk komploya gerçekleştirmekte fazla gecikmedi. Ve 1977 Mayıs'ında Partimizin ilk önderlerinden Haki KAREER, "Sterka Sor" adlı sahtekar ve güdümlü ajan-provokatör takımının gerçekleştirdiği bir komployla katledilerek, hareketimizin kesin olarak bitirilmesi amacıyla taşıyan ilk adım atılmış oldu. Bu komplo aslında hareketimizin tüm önderlerini imha etmeye yönelik çok kapsamlı bir plandı. Nitekim bu olayın hemen ardından 3 Haziran 1977'de başta Parti Önderliğimiz olmak üzere önde gelen tüm kadroları imha etmeye hedefleyen bir komplo da düşman amacına ulaşamadı.

Düşman, boşa çıkarılan bu ilk

sinde fuhuş geliştirilmeye çalışıldıysa da düşmanın bu oyunu da tutmadı.

Bu dönemde hareketimize yöneltilen saldırılar kervanına sosyal-şovenler, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçiler de katıldılar. Ancak saldırıların boyutları artık hareketimiz insanını ve kararlılığını daha da pekiştirerek bu güçlü direnişini 27 Kasım 1978'de Parti örgütlenmesine dönüştürerek düşmana en anlamlı yanıtı vermiş oldu. Fakat sömürgeci devlet de Partimizin kuruluşundan bir ay sonra Maraş'ta tezgahladığı katliamı fırsat bilerek mücadelemizin en çok geliştiği alanlarda sıkıyönetim ilan etti. Gerek o günlerde ilan edilen sıkıyönetim ve gerekse 12 Eylül'de cuntanın işbaşına geldiği faşist darbeye ana hedefin Partimiz ve onun önderliğindeki KUKM olduğu çok daha açık bir biçimde ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Düşman, bir yandan mevcut gelişmeleri ne pahasına olursa olsun durdurmak amacıyla ordusu dahil, feodal-kompradorları, faşist güçleri ve ajan örgütleri hareketi geçirip mücadelemize saldırtarak Partimizi o koşullarda boğmaya çalışırken, sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva çevreler de mücadelemize karşı çoğu zaman şiddet temelinde saldırılar düzenleyerek düşmana eşlik ediyorlardı.

Bu arada SÄPO'nun ve İsveç yönetiminin durumu gerçekten de tam bir komediye dönüştü. İsveç kamuoyu ve ilerici basını yönetimin bu tür girişimlerini kınadılar. Örneğin, Arbetaren adlı İsveç gazetesi,

"PKK'yi terör örgütü olarak ilan eden Avrupa'da sadece iki ülke var: İsveç ve Türkiye" (21 Kasım 1986, Nr: 47) diyerek, yönetimin tutumuna tepkisini belirten, 15 Aralık 1986 tarihli Frankfurter Rundschau adlı Alman gazetesi de polis şefi Holmer'le alay etmekte ve Holmer'in 30.000 sayfalık dosyayı okumaktan hayal görmeye başladığını ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemektedir. Bu noktada ortaya çıkan gerçek şu ki; faşist Türk burjuvazisi, PKK'yi "terörist" ilan etmek için yanına aldığı tüm güçleri ve bu arada İsveç yönetimini de kendisi gibi tam bir çıkmaza sokmuştur. Türk burjuvazisinin uluslararası alanda böyle al oynatabilecek, başkalarını kendisine alet edebilecek güce ve yeteneğe olmadığını, görüşler taşıyacak olanlar varsa, kendilerine söylenebilecek şey şudur: O halde böyle düşünenler henüz Türk burjuvazisini iyice tanımamış ve gerçek yüzünü, karakterini görememişlerdir. Oysa tarihine şöyle bir bakılacak olursa Türk burjuvazisinin terörist karakteri ve bu tür konularda nasıl deneyimli olduğu rahatlıkla görülebilecektir. Yakın tarihten bunun bir tek örneğini hatırlatmak yararlı olacaktır.

Terörist Türk Burjuvazisinin "Terörle Mücadele" Çılgınları Ne Anlama Gelmektedir?

Sözcük anlamı korkutma, yıldırma olan terör, doğduğu gündün başlayarak Türk burjuvazisinin adeta izik kardeş görünümündedir ve hiçbir zaman ondan ayrılmamıştır. İttihat Terakki döneminden başlayarak özellikle de M. Kemal döneminde terör, Türk burjuvazisinin en etkin ve vazgeçilmez silahı olmuştur. M. Kemal'den sonra da Türk burjuvazisi bu silahı gün geçtikçe zenginleşen deneyimleriyle daha da etkin bir hale getirecek günümüzde dek kullanagelmıştır.

Bugün kendisini daha güçlü kimi emperyalist ülkeleri de kompolarına alet ederek, PKK'nin "teröristliğini" kanıtlamak için kolları sıvamış bulunan ve bunun için birçok olayı bizzat kendi eliyle tezgahlayan Türk burjuvazisi, benzeri bir kampanyayı da II. Dünya Savaşı sonrasında, 1946'larda başlatmıştı. "Sovyet tehdidi" masahıya, soğuk savaş kıskırtıcılığına ABD emperyalistleri ile birlikte başı çekmiş, hatta kimi zaman ABD'nin de önüne geçerek kampanyayı sürdüren Türk burjuvazisi, sonunda amacına ulaşmış ve tüm dünyayı savaş ortamına itmeyi başarmıştı. Bu kampanyanın nasıl yürütüldüğü ve tüm dünyanın buna nasıl inandırıldığı başlıbaşına bir inceleme konusu ve bu yazının sınırlarını aşan bir konu. Ancak burada üzerinde durulması gereken nokta, böyle bir girişime neden gerek duyulduğu noktasıdır. Yani, Türk burjuvazisi neden soğuk savaş kıskırtıcılığı yapıyordu? Buna neden ihtiyaç duyuyordu?

Bunun için bazı kısa hatırlatmalar yapmak gerekecektir. Bilindiği gibi TC, II. Dünya Savaşı sırasında tam anlamıyla kayıplar bir politika izlemişti. Savaşın seyrini henüz açıklağa kavuşmamışken her iki taraf da ilşkilerini sürdürmeye çalıştı. Fakat savaş giderlek Hitler faşizminin aleyhine döndükçe TC de yönünün diğer tarafa çevirmeye başladı. Hemen ardından da İngiltere, Fransa ve ABD ile ittifaka girdi. 1943'ten itibaren müttefiklerinin tüm istemlerini rağmen savaşta girmiyor, muğlak ve oyalayıcı bir taktik uyguluyordu. TC'nin tamamen bilim dışı, gerçeklerden uzak resmi tarihinde övünç kaynağı yapılan, Türkiye'nin savaşta girmeyişini İsmet İnönü'nün "büyük

devlet adamı" olmasına, "kurnazlığı"na bağlayan tezin altında yatan gerçeklik bu tutarsız ve kaypak politikadır.

Ne var ki, Hitler faşizmi yenilgiye uğratılıp savaş sona erdiğinde, Türkiye bir anda kendisini korkunç bir yalnızlığın içinde ve dolayısıyla tehlikede hissetti. Çünkü insanlığın başbelası durumuna gelen Hitler faşizmini altıyeden Sovyetler Birliği'nin ve Stalin'in gücü ve prestiji en yüksek noktadaydı. Ayrıca sosyalist sistem tek ülke sınırlarını aşmış çok daha geniş boyutlara -dünyanın 1/3'üne- ulaşmıştı. Bu durum karşısında bir telaşa kapılan TC, vakit kaybetmeden ve her şeyiyle "Batılı" dediği emperyalistlerin kucağına atılmak istiyordu. Ama Türk burjuvazisi her şeyini emperyalistlere peşkeş çekmeye hazır olmasına rağmen emperyalistlerden kabul görmedi. Çünkü savaş sırasında izlediği kaypak politika nedeniyle tüm dünyaya karşı güvenini yitirmişti. Emperyalist devletler bile kendisine güvenmiyordu artık. Ve tam anlamıyla bir çıkmaz ve bunalım içerisinde yapayalnız kalmıştı.

İşte bu noktada, deneyimli Türk burjuvazisinin yetenekleri ön plana çıktı. Bir "Sovyet tehdidi" masalı ortaya atıldı; Sovyetler'in Türkiye'den Kars ve Ardahan'ı istediği, boğazlarda gözü olduğu vb. yalanlarla bir soğuk savaş kıskırtıcılığı başlatıldı. Türk burjuvazisinin hesapları açtı; böylelikle Türkiye'nin stratejik öneme Batıyı inandırması ve kendisi için en büyük tehlike olarak gördüğü sosyalist sistem ve Sovyetler Birliği karşısında yalnızlıktan kurtulacaktı.

"Sovyet tehdidi" masasına önce ABD yönetimi inandırıldı. Ardından ABD ile birlikte tüm dünyayı bu masala inandırmak için kolları sıvadılar ve soğuk savaş höyle başlatıldı. Görüldüğü gibi, Türk burjuvazisi hiç de küçümsenmeyecek bir iş becermiştir.

Ancak Türk burjuvazisinin ABD'yi inandırması pek de kolay olmamıştır. Birçok tezgahlar hazırlaması gerekmiş ve bu tezgahları ustalıkla hazırlamıştır. Bir kere ABD'yi inandırmak için dış tehdit varlığı yetmiyordu. Bunun için içte de bir "komünizm tehlikesi" olduğunu göstermek gerekiyordu. ABD'yi inandırmak için teröre mi başvurmak gerekiyordu? Türk burjuvazisi hazır. Bu amaçla Türkiye'nin üç büyük kenti İstanbul, Ankara ve İzmir'de bizzat devlet eliyle tezgahlanan sağ öğrenci terör eylemleri sahneye kondu. 4 Aralık 1945'te İstanbul'da "Tan Olayı" diye bilinen terör eylemi sahnelendi. "Tan", "Yeni Dünya", "Görüşler" vb. solcu diye bilinen gazete ve dergilerin matbaaları tahrip edildi. İkinci olay yine devlet eliyle ve bu kez 19 Nisan 1947'de İzmir'de sahneye kondu. "Zincirli Hüriyet" gazetesinin matbaası parçalandı. Üçüncü olay ise, Ankara'da sahnelenen "Dil-Tarih Olayı"dır. Devletin kıskırttığı sağcı öğrenciler "komünist hoca istemiyoruz" gerekçesiyle rektörlüğü basıp rektöre zorla istifa dilekçesi imzalatırlar.

Ve Türk burjuvazisinin ustalıkla tezgahladığı bu sağ terör etkisini gösterdi. ABD Türkiye'nin tehlikede olduğuna inandı, Marshall Planı'yla himayesini kabul etti, soğuk savaş dönemi de böylece başlatılmış oldu.

Bundan sonra da Türk burjuvazisi gerekli gördüğü yerde terör yöntemine başvurmaktan çekinmedi. Örneğin Türkiye'nin NATO'ya girişi de yine teröre başvurması sayesinde olmuştur. İlk kez 11 Mayıs 1950'de NATO'ya girmek için başvurduğunda bu isteği kabul edilmedi. Bunun üzerine emperyalizme yaranmak için Kore'ye binlerce asker yolladı. Artık NATO'ya alınabileceğine inanıyordu. Ve bu

inançla ikinci kez başvurdu. Fakat yine reddedildi. Türk burjuvazisi çareyi yine terörist karakterini hatırlamakta buldu. İçerde büyük bir baskı ve tutuklama kampanyası başlatıldı. Tekrar NATO'ya başvurdu ve kabul gördü, NATO'ya girdi.

Daha yakın dönemlerde, 1970'lerin başlarında Türk burjuvazisi, Hitler faşizmine taş kıranıcasına daha gelişkin terör yöntemleri uyguladı. Gelişmekte olan ilerici gençlik hareketine karşı giriştiği "Balyoz hareketi"na gerekçe olması amacıyla Marmara vapurunun batırılması, Kültür Sarayı'nın yakılması vb. olaylar bu örneklerden sadece birkaçıdır.

Günümüzde ise komplo ve tezgahların boyutlarını artık uluslararası düzeye ulaştırmıştır. Kemalist-faşist rejimin bugün "Terörle Mücadele" konusunda kolları sıvayıp başa gürüşmesinin ne anlamda geldiği Türk burjuvazisinin bu karakteri ışığında daha kolay görülebilecektir. Ve TC'nin bugünkü konumu 1945'lerden sonraki duruma büyük bir benzerlik arz etmektedir. O zamanki kritik durumdan ve bunalımdan soğuk savaş kıskırtıcılığı yaparak sıyrılabilen Türk burjuvazisi, bugünkü çıkmazından da "terörle mücadele" yargılarıyla çıkmayı denemektedir.

II. Dünya Savaşı sonrasında TC, tamamen yalnız ve güçsüzdü. Savaş döneminde izlediği politika tüm müttefiklerinin kendisine sırt çevirmesine neden olmuştur. Ve karşısında, yanbaşında kendisi için en büyük tehlike saydığı sosyalist sistem dimdik ayakta durmaktadır. Kurtuluş "Sovyet tehdidi" masasında buluyor. Bu masala önce içteki solcularını, sonra ABD yönetimini ve daha sonra da dünyayı inandırıyor. Soğuk savaşın özünde anti-Sovyetizm yatmaktadır. Sovyetler'in kendisini toprak istediğini, boğazları istediğini kanıtlayabilmek için Türk burjuvazisi terör de dahil her yola başvuruyor. Batılı dostlarını inandırmak ve yanına çekmek zorundadır. Çünkü sosyalizmin güçlü nefesini her anense hissetmektedir.

Ya peki bugün durum nedir? Şaşılacak ölçüde bir benzerlik var. 12 Eylül rejimi çok kısa sürede KUKM karşısında tam bir çıkmaza saplanmıştı. Cuntanın çağdışı vahşeti başta en yakın komşuları olmak üzere tüm dünyada tepkile ve nefretle karşılanmaktadı. Oylesine bir ucube halindedir ki, Reagan yönetimi dışında hiç kimseden kabul görememektedir. Avrupalı emperyalistler bile bu ucube halyle kendisini bir türlü benimseyememektedir. Kısacası II. Dünya Savaşı sonrasında olduğu gibi, yalnız ve çaresizdir. Komşularıyla geçinemekte, aynı ittifaka yer aldığı müttefikleriyle bile savaşacak duruma gelmektedir. Ancak bu kez karşısındaki tehlike KUKM ve öncüsü PKK'yi görmektedir. Çıkış yolu bu kez soğuk savaş kıskırtıcılığı yerine, "terörle mücadele" oluyor. Her uluslararası toplantının gündemine "terörle mücadele" konusunu getirmeye çalışması boşuna değildir. Soğuk savaşın özünde anti-Sovyetizm vardı. "Terörle mücadele"nin özünde anti-PKK olgusu yatmaktadır. "Sovyet tehdidi" masasına dünyayı inandırmak için az yol denemedi. PKK'nin "teröristliği"ni kanıtlamak ve buna dünyayı inandırmak için de az çağa sarfetmiyor. Bu alanda epeyce tarihsel deneyime sahip olan Türk burjuvazisinin planlı ve hesaplı-kitaplı hareket ettiği görülmüyor. Önce Papa olayı gündeme getiriliyor. Amaç, Reagan yönetimi ve 12 Eylül rejiminin devlet terörü uygulamaları hakkı döv-

termek ve dünyayı "terörizm tehlikesi"ne inandırmaktır. Ve tabii ucunun sosyalist sisteme kadar uzatılması da ihmal edilmiyor. Böylece ulusal kurtuluş mücadeleleri ve anti-emperyalist güçler terörist olarak kabul ettirildikten sonra, PKK'nin "teröristliği"ni ispatlamak daha da kolaylaşacaktı. 1945'lerden sonra Türk burjuvazisi nasıl kendi elleriyle öğrenci terörünü sahnelediye, yine kendi elleriyle ve bu defa uluslararası boyutlarda terör eylemlerine girişerek ve CIA, SAPO, Hamburg İçişleri Senatörü vb. güçlerle de işbirliği yaparak, 1986 yılı başında Palme, 15 Ağustos'ta da Hamburg komplolarını gündeme getirmiştir.

Ne var ki, tarihte bu tür olayların ilki genellikle trajik biçimde sonuçlansa da, ikincisi hep komediye dönüşme eğiliminde olmuştur. Nitekim soğuk savaş kıskırtıcılığı birçok güç açısından acıklı sonuçlar doğurmuştur -en başta da Türkiye'deki soğuk savaş solcuları için-, fakat PKK "teröristliği"ni kanıtlama çabaları tam anlamıyla bir komediye dönüşmüş, kemalist-faşist rejimi bunalımdan kurtarması bir yana; suç ortakları İsveç yönetimi, Hamburg İçişleri Senatörlüğü vb. güçleri de çıkmaza sokmuştur.

İsveç komplosu bu biçimde ters teperken, ulusal kurtuluş mücadelemizin önder gücü PKK'ye yönelik kompolar zincirinin şimdilik en son halkası olan Hamburg komplosu da tıpkı ilkinde, yani Palme'nin öldürülmesi olayında olduğu gibi tezgahlayan güçlerin teşhir olması, zor durumda kalmasından başka bir sonuç vermemiştir. Hatırlanacağı üzere bu kirliliğin başta, 15 Ağustos'a yaklaşıldığı günlerde faşist TC'nin Güney Kürdistan'a yapacağı hava saldırısının planlandığı bir dönemde ve ona paralel olarak planlanmış ve Hamburg İçişleri Senatörlüğü, Türk Konsoşluğu ve Devrimci İşçi adlı tasfiyecilik eliyle yürürlüğe konulmuştur. Yapılan hesaba göre, hem TC'nin vahşi saldırısına haklılık kazandırılacak, hem de bir yandan diktatör Kürdistan'da girişilecek olan katliamdan uzaklaştırılacak, diğer yandan da PKK'nin "teröristliği" ispatlanarak teşhir ve tecriti sağlanacağı olacaktı.

Fakat işte sonuçta görüldü ki, düşmanın hesapları bir kez daha yanlış çıktı, teşhir olan taraf PKK değil, tam tersine bizzat kendileri oldu. Olayda tutuklanmış bulunan, ancak çok uğraşılmasına rağmen tutukluluğunun devamı için herhangi bir kanıt yaratılamayan Faruk Bozkurt, avukatlarıyla birlikte Hamburg'da bir basın toplantısı düzenleyerek olayı tüm yönleriyle açık bir biçimde gözler önüne sermiş ve böylece komploculuk bir kere daha mahkum edilmiştir. Nitekim basın toplantısının ardından tüm gazetelerde yer alan haberlerden de anlaşılabilir ki, PKK karşısında komplocu yöntemlerle bir yere varlamayacak ve bu silah da eninde sonunda mutlaka ters tepecek sahiplerinin yüreğine saplanacaktır. Söz konusu basın toplantısının sonuçlarını tümüyle yansıtmaya saygılarımız elvermediğinden ötürü, ne tür bir etki yaratıldığı konusunda okuyucularımıza karşılaştırmaya ve kıyaslamaya kolaylık olması amacıyla, anti-PKK içerikli düzmece yazılarıyla tanınan TAZ'ın yazdıklarından örnek vermek yararlı olacaktır. Söz konusu gazetede, "Türk Gizli İstihbarat Teşkilatının Bir Komplosu mu?" başlığıyla yayımlanan Kai von Appel imzalı yazıda şu görüşlere yer verilmektedir: "... Seçime varayacak biçimde (bilindiği gibi aynı dönemlerde komplocu tezgahlandı) Hamburg'da

eyalet seçimleri vardı. bn.), sosyal demokratların önderliğindeki bir Anayasa Koruma Teşkilatı'nın, Devlet Koruma Teşkilatı'nın ve polis gücünü kanıtlamaya çalışan İçişleri Senatörü Pawelczyk için bu büyük polis "başarısı" birkaç gün içinde süra düşen bir balona dönüştü... Bu 'MIT komplosu' tezi... dava dosyası tarafından da zayıflatılmadı. Tersine! Dosyada ilişkiler ve tuhaflardan geçimiyordu." (TAZ, 8 Aralık 1986) Bu "çelişki ve tuhaflar"ın bir dokümanını yaptıktan sonra yazı, Devlet Koruma Teşkilatı'nın PKK hakkında hazırladığı raporun içeriğini de şöyle yansıttı: "Bombalı eylemler gerçi PKK'nin eylem biçimlerine dahildir, ama örgüt tarafından Kürdistan dışında hiç kullanılmamıştır." (agy.) Ve söz konusu yazının sonuç bölümünde ise, hakimlerin tutuklama kararını kaldırmakla bir hukuk skandalını önlediği itiraf edilmektedir.

Yine basın toplantısının ardından bir diğer Alman gazetesi Morgen Post da "Aramızda Türkiye'den ajan mı var?" başlığı altında, "Merkez gardaki bir depo için posta aracılığıyla bir anahat olarak her kimsede ne yapar? Tabii ki gidip açıp bakar. 18 yaşındaki Kürt Faruk Bozkurt'un talihisizliği yeteri derecede şüpheli olmamışydı" diyor ve daha sonra şöyle devam ediyor: "4 ay sonra ise olay tabii ki daha da aydınlanmış bulunuyor. Kararı hemen uygulamak üzere perşembe günü 'Hamburg Sulh Mahkemesi' delil yetersizliği ve kişinin olayla ilgisinin bulunamaması üzerine tutuklama kararını kaldırmış bulunuyor." (Morgen Post, 4 Aralık 1986)

İşte düşmanın uzun hazırlıklar sonrasında, devrimci direniş savaşçıları için büyük bir atılım yapacağını çok iyi bildiği bir tarihte gündeme koyduğu bir alçakça komplo daha böylece boşa çıkarılarak, sömürgeci-faşist Türk devleti ve işbirlikçileri tasfiyecilik kaçınılmaz çirkin yüzlerinin teşhiriyle sonuçlandırılmış oldu.

Öte yandan Avrupa'da yaşamakta olan yurtsever Kürdistanlı emekçiler de biricik umutları PKK'ye ve bu olayda kurban edilecek istenen Kürt gencine kararlı bir tarzda sahip çıkarak, olay sonrasında işgal, gösteri, yürüyüş, açık grevi vb. yoğun eylemlerle bir kirliliği protesto etmiş ve sonuçta sarfettikleri çabaların semeresini de almıştır.

Yine şu gerçeklik bir kere daha ortaya çıkmıştır ki; düşman, KUKM ve öncü gücü PKK'ye karşı bu tür kompoları başvuruyorsa bu tamamen acizliğinin ve zavallılığının bir ifadesidir. Çünkü eğer polis ve ordu gücü ve her türlü teknik silahlarıyla devrimci savaşımı engelleyebilse, imha edileseydi bu tür oyunlara başvurmasına da hiç gerek kalmayacaktı. Bunu başaramadığı içindir ki, her bir Partimizin güçlü taktikleriyle mahkum edilmesine rağmen düşman bir yenisini geliştirme için olmadık yol ve yöntemler denemektedir.

Sonuç olarak; düşmanın alçakça bir komplosunun daha boşa çıktığı günümüzde bir daha böylesi bir komployla karşılaşılmayacağı yanılgısına düşülmemelidir. Aksine Parti tarihimizde karşılaşılan tüm iç ve dış provokasyon ve kompolar her zaman bilinçli canlı tutularak bunlardan gereken sonuçların çıkarılması gelinen süreçte kaçınılmaz bir hal almıştır. Düşmanın en çok yararlandığı kişisel, toplumsal ve örgütsel zaaflarımızdan hızla anmah ve en çok saldırdığı güçlü değer ve özelliklerimizi inatla korumalıyız.

- PARTİMİZ VE HALKIMIZA YÖNELİK KOMPOLARI TEŞHİR VE TERCİT EDELİMİ
- HER TÜRLÜ KOMPLYA KARŞI AKTİFCE SAVAŞALIM!

Devamı 27. sayfada

Faşist TC'nin, Savaş Esirlerine Verdiği İdam Kararlarının Hiçbiri Cevapsız Kalmayacaktır!

Baştarafı 1. sayfada

yargılanmakta olan 7 savaş esiri için askeri savcı ağır cezalar talep etmiştir. Bunlardan 14'ündeki Salih Kaya için idam cezası istenmiş, ancak yaşının küçüklüğü nedeniyle 15 yıl ağır hapse çevrilmesi talep edilmiştir.

Olayların altında yatan nedenleri derinliğine kavrayabilenler için rastlantı diye bir olgudan söz edilemez elbet. Son dönemlerde PKK'lı savaş esirlerinin yargılanmasının hızlandırılması, verilen ölüm ve ağır hapis cezalarının da bu döneme denk getirilmesinin bir rastlantı olmadığı açıktır. Halkımız artık düşmanını birçok yönleriyle çok iyi tanımaktadır. Ve bilmektedir ki faşist Türk devleti, partimiz PKK karşısında 1986'yı ağır bir yenilgiyle ve birçok mevziler kaybederek geride bırakmaktadır. Yenilginin etkisini ve acısını hafifletmek amacıyla da elinin altında tuttuğu savunmasız savaş esirlerine yönelmekte, en ağır yenilgiyi bu cephede aldığını ise unutmus görünmektedir.

Ayrıca, Diyarbakır, Mardin, Siirt, Hakkari, Van illeri 7. Kolordu komutanlığına gelen tüm siyasi davaların 1987 Mart ayına kadar sonuçlandırılması için, askeri faşist mahkemelerin çalışmalarını hızlandırdığı bildirilmektedir. Yapılan açıklamalarda henüz devam etmekte olan davaların sonuçlandırılması çalışmalarını hızlandı-

**Ateş verdiler sırtına
Üniformalı haydutlar
Bilmezler
Yanan yüreğindir,
Yanan halkımdır
Zulüm cenderesinde...**

**Bilmezler
Ben yanan
Ve sönmeyecek olan
Özgürlük ateşiyim
Kürdistan dağlarında
Kıvılcıklarım
Uzakoğlu'dan sardı cihanı!..**

ran 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır Askeri Mahkemesi, PKK-Mardin, Hakkari, Bitlis, Nusaybin grup davalarında 24 savaş esiri hakkında idam cezası vereceği bildirilmektedir.

Davaların bir an önce sonuçlandırılması burjuva çevreler sıkıyönetim uygulamasının tamamen ortadan kalkacağı biçiminde yorumlarken, özellikle Diyarbakır zindanlarındaki savaş esirlerinin TC'yi kahreden direnişlerine yönelik de önemli tedbirlerin alındığı belirtilmektedir. Bu konuda: "Olağanüstü hale geçişte uygulanacak önlemler" başlığı altında Diyarbakır

Cumhuriyet Savcılığı'nın hazırladığı gizli raporda "Normal bir düzene" geçildikten sonra Diyarbakır zindanlarında gelişecek işyan, açlık grevi vb. eylemlerde savaş esirlerine yönelik geliştirilmesi gereken etkin tedbirlerden bahsedilmektedir. Ancak burada hemen şunu belirtmek gerekir ki: sadistçe uygulamalarıyla uluslararası alanda tescir olan TC, sahte demokrasi oyunlarıyla sıkıyönetim uygulamalarını yasal olarak kaldırsa dahi, el altında, ama en alçakça bir tarzda halkımıza karşı sıkıyönetim uygulamalarının olağanüstü hal yasaları ile devam edecektir. Özellikle de Diyarbakır zindanlarındaki savaş esirlerine yönelik aldıkları tedbirler ise yeni olmamakla beraber, Kürdistan'da ve hatta Türkiye'deki zindan direnişlerine adeta damgasını vuran Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşların önderlik ettiği ve Onların bıraktığı yüce devrimci mirasla devam eden Diyarbakır zindan direnişlerinin sömürgeci-faşist TC'de yarattığı korkunç sonucudur. Çünkü TC, tarihi boyunca yemediği şamarı bu direnişten yedi, en ağır darbeyi burada gördü, Türkiye ve Kürdistan halkının imhasına yönelik provokatif çabaları ve tasfiyecilik burada boş çıkarıldı, işbirlikçilik ve ihanet ruhu, pişmanlık yasası burada mahkum edildi. TC, bu direnişler şahsında sanık sandalyesine

oturtuldu. Kısaca bu zindanlarda şaha kalkan bir halkın diriliği gerçekleşti ve baştan başa bir tarih yaşandı. İşte bu nedenle dirlik, ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesinin emredici gücü olan Diyarbakır zindan direnişlerine yönelik özel önlemler geliştirilmektedir. TC şunu iyi bilmelidir ki: başvuracağı yeni uygulamaları da başta halkımız olmak üzere, savaş esirlerinin kanlarıyla kuzulaştırdıkları direniş duvarına çarparak boş çıkarılacaktır.

Türk sömürgecilerinin büyük bir acizlik içerisinde en ağır cezalar verdiği Bitlis grubu ile Mardin ek davasını tam da bu döneme denk getirmesi anlamlıdır. Yeni dönemde mücademizin yaygın eylemlerle geliştiği ve kitleleri sardığı alanların başında gelen bu yörelerimizde son günlerde geliştirilen eylemler, sömürgeci faşist mahkemelerin idam kararlarına karşı verilen en anlamlı ve güçlü bir cevap olmuştur.

Öte yandan Türk sömürgecileri sonuçlandırılan büyük korku duydukları PKK davalarının halk üzerinde yaratacağı etkiyi kırmak ve cinayetlerini gizlemek amacıyla bugüne değin birçok yöntemle başvurmuşlardır. Kendileri için bir şımarık olarak seçtikleri yöntemlerden biri de davaları parçalayarak verecekleri idam cezalarının etkilerini azaltmaya çalışmaktır. Halkımızın ve dünya ilerici kamuoyunun

tizlikle izlediği PKK davalarında idam kararlarını parça parça açıklamaları kitlelerin tepkisini önlemeye çalışan sömürgeciler, açık ki bundan böyle bir yandan kararları açıklarken, bir yandan da yeni dönemde infazlara hazırlanacaklardır.

Devam etmekte olan PKK davalarının hızlandırılarak sonuçlandırılmaya çalışılması TC'nin çıkarması ve yenilgisini de göstermektedir. Sömürgeci-faşist Türk devleti, silahlı kurtuluş kuvvetlerimizden yediği ağır darbeler karşısında içine düştüğü acizliği ve çıkmasını elinin altında bulunan savaş esirlerine yönelerek hafifletmeye çalışmaktadır. Ne var ki, direniş savaşısıyla sıkı bir bağ içerisinde yükselen cezaevi direnişleri düşmanın içerisinde bulunduğu çıkmazını bir kat daha derinleştirmektedir.

Bunun en açık kanıtı da her fırsatta ihaneti dayatan düşmanın tüm çabalarına karşın mahkeme salonlarında faşist mahkeme heyetlerinin yüzüne karşı haykırılan ve onları iliklerine kadar titreterek, mahkum eden onurlu seslerdir. İşte PKK Batman grubu davasında aldığı 9 yıl 4 ay 20 gün cezadan sonra, siyasi savunma yaptığı gerekçesiyle hakkında yeni bir dava açılan Deriş Çelik'in "PKK'lı olmaktan gurur duyuyorum" diye haykırarak sesi, nihai zafere olan inancın sesidir.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde...

Baştarafı 21. sayfada

riken karar uygulayamama, Parti'nin iç örgütlenmesi, kitle örgütlenmesi konusunda üretken olamama, verimsiz bir konumu yaşama, bir eylem, bir taktik uygulama gücü haline gelememe, ... yerinde ve zamanında insiyatif kullanamama veya yan-feodal, yan bürokrat biçiminde kullana... vb. birçok yetmezlik söz konusudur. Tüm bunların yanında düşmanla savaşma cesareti gösteremeyip onunla fazla karşı karşıya gelmemek için faaliyeti geriye çekenler (bunlar gelişme yaratılacağına da inanmazlar) olmuştur. Ve bunlar en çok horlanmaya, lanetlenmeye layıktırlar.

Açıktır ki, tüm bu hatalar mücadelenin bağrında yer alan bir düşmanın ve bunların varmış olduğu sonuç mücadeleyi tasfiye etmedir; bundan başka şeye hizmet etmezler. Artık hem bu hataları yaşama, hem de faaliyetleri ilerletme mümkün değildir. Bunların ikisi bir arada olmaz, birinin diğerini ezmesi gerekir. Bu özünde devrimle sömürgeciliğin kapışmasıdır. "Eskinin o çok hata yapan, çok fire veren ve çok yetersiz, sistemsiz öncüsüyle geleceğe yürünemeyeceği artık anlaşılmıştır." Geçtiğimiz dönem kadrosu sorunları aşmada yetersiz kalmıştır. Yetersizliklerini aşamayan kadroyla milyonlara öncülük etmeye kalkışmak felakettir. Çünkü sorunlar büyümüş, kavga büyümüş ve kızışmıştır. Ortam hataya, yetmezliğe fazla yaşam hakkı tanımıyor. Bu nedenle, mücadele içinde olan tüm bireylerin geçmiş pratiği yetkince değerlendirilmesi, güçlenmenin ve zayıflığın nedenlerini izah edebilmesi, tüm yön-

leriyle o pratiği eğitimin ve güçlenmenin temeli yapması gerekir. Önümüzdeki dönemin görevlerinin nasıl başarılabileceğinin cevabı da yine mücadelemizin geçmiş içindedir. Bu konuda, yine Parti Önderliğinin, "Gerçek PKK'lı adım adım nasıl geliştiğimizi, bu gelişmenin her anını özelliğini çok iyi bilen ve bunu bildiği anda da gülebilen kişidir. Kendisini aldatmayan, gerçekler konusunda mükemmel bilgiye sahip olan ve bu temelde de mükemmel davranışlara ulaşabildirir." "PKK'lı çağrısı" yeterli cevaplanmalıdır. Bunun için geçmiş pratiğin iyi özümsemesi, yaşanan yetmezliklerin güçlü izah edilmesi ve aşılması gerektir.

Hemen belirtelim ki, yetmezlikler artık objektif zemine bağlanıp işin içinden çıkılmaz. Bu doğru değildir. Elbette birçok şey kaynaktan o zemine buluyor. Fakat devrimci, devrimin gelişmesine engel olan her şeyle savaş içindedir. Bu savaşta önce kendisinde başarır, devrimci kişiliğinde zafere götürür, oradan toplumsal zeminin zayıflıklarıyla savaş içinde bunu tüm topluma egemen kılar. Devrim, bir süreç olayı olarak, belli bir objektif zemine dayalı gelişir ve o zemini yansıtsa da kendi ilerlemesine bağlı olarak dayandığı zemini sürekli güçlendiren ve kendi lehine dönüşüme uğratan; gelişimini köstekleyen tüm olgularla kazanıcı bir savaşım içinde olan, bu nicel kazanımların birikip toplumsal bir dönüşüme yol açması olayıdır. O halde toplumsal zeminin olumsuzluklarıyla savaş zorunludur. Bu zeminde devrimin gelişmesini en-

gellenen her şeyin ezilmesi devrimin gelişmesinin şartıdır. Kaldı ki, Kürdistan'da zemin -mücadelenin de etkisiyle- eskide göre çok daha olumludur. Hataları objektif zemine dayandırıp izaha kavuşturmak, artık objektif zemin gerekçe olamayacağı gibi, hataları aşmak için de yetmiyor. Her arkadaşın kendisine yönelmesi, pratiğini iyi incelemesi, konumunu, rolünü kavraması, eksikliklerini (ve bir bütün olarak pratiğin eksikliklerini) tüm yönleriyle açığa çıkarmak bunları aşması gerektir. Her arkadaş güçlü bir özleştiriyi gerçekleştiribilmesi, içinde olduğumuz dönem, kişiler ve birimler açısından, mücadelede yeni atılımlara hazır olma amacıyla devrimci büyüme ve yetkinleşme bir atılım dönemi haline getirilmelidir.

Kişisel planda devrimci büyümenin, yetkinleşmenin ve bunda atılım yapmanın tüm olanakları mevcuttur. Mücadeleye güçlü atılımlar yaptırarak işin de ortam son derece uygundur. TC rejimi çıkmaz ve çözümsüzlük içindedir. Çözümsüzlüğünü aşmak için burjuva alternatifler bulunamıyor. Düzen sınırları içinde alternatif arama çabaları sonuçsuz kalmıştır. Cuntayla damırlı döğüş içinde geliştirilmeye çalışılan Demirel alternatifi veya Türkiye'nin Aquino'su olmaya soyunan ve Avrupa'dan da destek gören Ecevit ya da İnönü alternatifi umut vermemektedir. Devrim tek alternatiftir ve Türkiye ve Kürdistan'da bunu temsil eden tek güç PKK'dır. Burjuvazinin alternatif arayışları son sonuçsuzluğu, devrim alternatifinin daha çok kitle tarafından desteklenmesini getirmekte, Kürdistan kurtuluş mücadelesinin etkisi ise bu eğilimi güçlendirmektedir. Bu durum, Türkiye'de devrimden

ya da TC ile çelişkilerinden dolayı bunu desteklemek zorunda kalan güçlerin de, devrimin temsilcilerini desteklemelerini gündeme getirecek; istemeseler de şartları buna zorlayacaktır. Açık ki bu koşullarda, devrim alternatifinin pratik mücadeleyle sonuna kadar dayatılması sonuç alacaktır.

Türkiye'de (özellikle cezaevlerinde), direniş çizgisini geliştirme doğrultusunda olumlu kırparlar var. Olumlu kesimler 12 Eylül narkozunun etkisinden kurtulmaya çalışıyorlar. Bu güçler kendilerine Kürdistan kurtuluş mücadelesinin yarattığı zemini temel almak istiyorlar veya almak zorundadırlar. Ulusal kurtuluş mücadelesine ilişkin olumlu değerlendirme ve yaklaşımlar bunun belirtsidir. Öte yandan TC'nin -özellikle bölge ülkeleriyle olan- dış ilişkileri derinleşiyor ve öyle görünüyör ki bu daha da gelişecek. Bunun temelini Kürdistan üzerinde egemenlik savaşı oluştursa da (bu emperyalizmin bölgeye tümden egemen olma, çıkarlarını sağlama alma isteminin dışında değil) bizim bu durumda mücadeleyi yararlandırmamızın güçlü olanakları da gelişmektedir.

Emperyalizmin bölge halkları ve ilerici güçlerine yönelik saldırı ve tehditleri artmaktadır. Bu durum ilerici güçler tarafından Kürdistan devriminin öneminin daha iyi kavranmasına ve artmasına yol açıyor. Çünkü, pratik düzeyde ne olursa olsun, bölgede emperyalizm açısından en tehlikeli güç Kürdistan kurtuluş mücadelesidir ve bölgeye egemen olmanın yolu Kürdistan'dan geçiyor. Kürdistan için "Yeni Vietnam Batağı" tanımlaması bu gerçekliğin itiraf edilmesidir. Elbet-

teki bu durum Kürdistan devrimine yönelik daha çok saldırıya da gündeme getirecek. Böylesi bir ortamda, güçlü atılımlarla saldırıların boş çıkarılması ve böylece kendisini pratikte güçlü olarak bir kez daha kanıtlaması, hareketimizin bölgedeki konumunu güçlendirecek ve önderliği ele geçirmesi sağlayabilecektir.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, savaş deneyiminden savaşçı potansiyelini geliştirmeye kadar her alanda önemli bir kazanım ve birikim yaratmıştır. Halkımızın savaşma arzusu, güveni gelişmiş, milyonlar savaşın atmosferine girmiştir. Faaliyetlerimizin hiç olmadığı alanlarda bile bu yönlü olumlu gelişmeler vardır ve Parti'nin şahsında kurtuluş görülmektedir. Mücadelemizin yarattığı "bu gelişmeler, halkımızın bilincinde, cesaretle fedakarlık, ruhunda ileriye yönelik derin değişiklikler yaratmış ve onu tarihinin en şanlı bir dönemine ulaştırmıştır. Gelişmelerin yaratıcısı öncü güç de yine bizat bu gelişmeler temelinde, asırlık kökenleri olan her türlü kişilsizliği, darlığı aşarak kendini her düzeyde verimli kılacak ve yarattığı değerleri en geniş halk yığınlarına malederek gerçekliğini çağın bilincine kazıma gibi tarihi bir konuma ulaşmıştır."

Kısaca değindiğimiz bütün bu durumlar güçlü bir atılımı zorunlu kıldığı gibi, bunun için oldukça elverişli bir zemin de yaratıyor. Eğer engelleyici faktörlerden bahsedilecekse, bunlar öncünün zayıflıkları olabilir ki, bunun aşılması da öncülüğü temsil eden güçlerin elindedir; bu, PKK içinde çok daha olanaklıdır.

Ekim 1986

Impressum

V.i.s.d.p:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr. 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka

Avusturya
İngiltere
Hollanda
Belçika

6.50 dkr.

15.00 s.
0.50 £.
2.50 hfl.
50.00 bfr.

Norveç

Fransa
İsviçre
İsviçre

5.00 nkr.

5.00 ff.
2.00 sfr.
5.00 sfr.

Toplantı Notları...

Baştarafı 13. sayfada

yoktur. Devletimizin yanında ve emrindeyiz. Vereceği emirleri elimizde geldiği kadar yerine getirmeye çalışacağız." Böyle konuşan herkesten sonra, Garnizon Komutanı Binbaşı: "Tamam sadakatınızdan kuşkuymuz yok. Bunu biliyoruz. Öyleyse ne yapalım? Ne gibi önlemler alalım, bunu söyleyin?" sorusunu yöneltiyordu. Bir konuşmacı: "Şiz ölem soruyorsunuz. Herkes sadakatını açıkça bildirdiğine göre önlemleri siz getireceksiniz. Bu, devletin ve güvenlik kuvvetlerinin işidir. Halkın görevi uymak ve uygulamaktır. Anladığımız kadıyla Apoculara karşı silahlanmamız ve bunun için görüşümüz isteniyor. Açık ve gizli epey silahlananlar vardır. Böyle olduğu halde yıllardır büyük bir töhmet altındayız. Adımız haine çıkmıştır" dedi. Binbaşı: "Evet silah alıp almayacağınızı öğrenmek istiyoruz. Töhmetsiz konuşma gelince asla böyle bir şey yoktur" dedi. Kaymakam söze karıştı: "Peki mademki bunu biliyorsunuz. Biz hain değiliz diyorsunuz. Öyleyse ispatlamamız gerekir" dedi. Aynı sözü: "Buzan altında olduğumuz açıkça belirdi. Hain olmadığımızı ispatlamaya gelince, bunun yolu denemektir. Şimdiye kadar bir deneme yapılmadı. Hep farzedilmiş ve söylenmiştir. Bu da güvensizliğin belirtisinden öteye gitmiyor. Deneme yapılsa her şey anlaşılır. Bunun aksinin de ispatlanması gerekir" dedi. Başka bir konuşmacı söz aldı ve: "Efendim, bunun ispatı yapılmıştır. 100'den fazla yalnız Çukurcalı yakalandı. Adalet huzurunda, hem de Sıkıyönetim Mahkemelerinde yargılandı. Siyaset ve

eylemlere katılmaktan tek bir kişi suçlu bulunmadı. Bu ispat değil de nedir?" dedi. Toplantıda sert tartışmalar havası oluşmuştu. Ancak, bu havanın askerlerin hoşuna gitmediği seziliyordu.

Binbaşı söz aldı. Teşekkür etti. Toplantının çok yararlı olduğunu, dolayısıyla memnun olduğunu söyledi. Burada konuşulanların dışarı çıkmamasını rica etti. Bir hafta sonra genişletilmiş bir toplantı daha yapılacağını bildirdi ve toplantıya son verdi.

ÜÇÜNCÜ TOPLANTI Yapılan konuşmalar:

Toplantıyı Sy. J. Tb. Komutanı ve Garnizon Komutanı Binbaşı açtı. Özetle şunları söyledi: "Şizce de bildiği gibi halk arasında Apocula adıyla bilinen bir grup terörist sık sık bölgemize girmektedir, bizi uğraştırıp rahatsız etmektedir. Bunlar dış düşmanlarımız tarafından desteklenip kışkırtılıyorlar. Bunların hareketi yurdumuzda gözü olan düşmanlarımızın emellerine alet olmaktadır ve hizmet etmekten başka bir şey değildir. Dış düşmanlarımız Haçlı Seferlerini bu şekilde sürdürüyorlar. Fakat düşmanlarımız bu emellerine ulaşamayacaklardır. İstekleri kursaklarında kalacaktır. Devletimiz bütün düşmanlarımızın üstesinden gelebilecek güçtedir. Bu böyle bilinmelidir. Apocular çokertilmiştir. Ne yapacaklarını bilmez duruma gelmişlerdir. Sağa, sola dağılmışlar. Bunlardan bir grup sınırlarımıza yakın yerlere kaçmışlardır. Buralarda tutunmaya çalışıyorlar. Şunu da

açıkça belirtiyim ki, bunların bölgemiz halkından destek gördükleri kesinlikle anlaşılmıştır. Ancak, bu halkın tümü, ya da çoğunluğu bunların destekliyor demek değildir. Bunlar başta halkın konuksever ve insancıl olusundan yararlanmışlardır. Halkın çoğunluğu bilmeyerek bu yoldan destek veriyor. Bir kısmı da bildiği halde zorlandı için, yani korkudan destek veriyor. Bilecek ve isteyerek destekleyenler çok azdır. Her ne kadar böyle olsa da bunlar halk arasına girebiliyorlar, barmabilyorlar, bazı isteklerini bulabiliyorlar. Toplantımızın amacı halkımız durumdan haberdar etmek, bunları bölgemizden çıkarmak için halkın bunlardan desteğini çekerek güvenlik kuvvetlerine yardımcı olmasını sağlamak, el birliği ile bu belayı başımızdan atmaktır. Tekrar söyleyeyim ki, biz her an bunları yok edebileceğimize gücümüz. Girdikleri köyü, kasabayı anında yerden ve havadan bombardaman eder, anında yok edebiliriz. Ama o zaman ne olacak? Üç-beş teröristle birlikte yüzlerce vatandaşımız da maholdur. İşte bizi bağlayan, güç durumda düşüren budur. Bunun için halkla birlikte önlem almak istiyoruz. Benim söyleyeceklerim bu kadardır. Şimdi Belediye Başkanınızla konuşacak. Sözü kendisine bırakıyorum" dedi.

Başkan yavaş bir sesle konuşmaya başladı. Ne dediğini kimse anlamıyordu. Salondan, "Duyamıyoruz" sesleri geldi. Ön tarafta oturanlar başkanın şu sözlerini duydu: "Binbaşım durumu açıkladı. Siz de ona göre isteklerinizi, görüşlerinizi söyleyin." Bundan sonra konuşma sırası devetilere verildi. Söz alan herkes devlete sadık olduğunu bildirdi. Silah alıp almayacakları sorulduğunda "Ala-

cağız" denildi. "Ne kadar istiyorsunuz?" sorusuna da, "Her eve bir tane" deniliyordu. Narlı köyü sözcüsü 50 adet istedi. Andaç köyü sözcüsü silah istemediğini ve almayacağını bildirdi. Şimdi her eve bir silah verilemeyeceği ile çok sayıda silah kadrosunun geldiği, bunlarla silahlı sayısının artırılması düşünüldüğü belirtildi. Bundan aylık silahlılar kastediliyordu. Her eve bir silah verilmesi için çalışılacak denildi. Apocuların etkisiz hale getirilmesi için alınacak önlemler soruldu. Şu önlemlerin alınması önerildi:

- "A) Devletçe yapılacak işler:
 - 1- Köy yollarının her mevsimde işler duruma getirilmesi, yolu olmayan köy ve mezralara yol yapılması.
 - 2- En azından her muhtarlık merkezi köylerde en kısa zamanda güvenlik kuvvetleriyle ve cınar köylerle haberleşmeyi sağlayacak telefon ya da telsiz gibi bir haberleşme aracının ve bir hableşme merkezinin bulundurulması. Telsiz en iyi araçtır. Kurye ile yapılan haberleşme şimdiye kadar olduğu gibi soruna çözüm getirmez.
 - 3- Her yerleşim biriminde yaşayan halkın kendi savunmasını yetecek sayıda silah bulundurulması, milis birlikleri oluşturulması.
 - 4- İster sivil, ister asker görevlilerin halkla ilişkilerinde ahlak ve edep kurallarına göre davranmaları, onur kırıcı, ürkütücü ve nefret uyandırıcı davranışlardan sakınmaları, bunun için görev veren makamlarca gerekli talimatın verilmesi.
 - 5- Özellikle Hakkari il merkezinde kimlik kontrolü yapan polislerin, kimliğinde Çukurca sözcüğü yazılı kimselerin yüzlerine ters ters bakarak kafa salladıkları, sadece Çukurcalı oldukları için, karakola

götürülüp bir süre beklettikten sonra salverdikleri, böylece işlerini aksattıkları ve tedirgin ettikleri söylentileri yaygındır. Bu doğru ise, bu gibi davranışların yaklaşıncı değil, uzaklaştırıcı olduğu yetkililerce polise hatırlatılmalı.

- B) Halkça yapılacak işler:
 - 1- Her şeyden önce halkın birlik olması, tarla sınırları, mera anlaşmazlıkları, kız kaçırma, köpek ve çocuk dövüşleri yüzünden aralarında meydana gelen anlaşmazlıkları, dargınlıkların bir kenara itilmesi.
 - 2- Halkın el birliği ve ağız birliği ile kendilerinden yana olmadıkları açıkça Apoculara bildirilmesi.
 - 3- Köylere giren ve halkça tanımayan ve şüphe edilen kimselerin güvenlik kuvvetlerine bildirilmesi, hatta yakalanarak teslim edilmesi. Bunu yaparken hakaret edilmemesi ve tartaklama gibi bir davranışta bulunmaması. Bu kimseler tüccar, seyyar satıcı, şeyh, seyyid, hoca her kim olursa olsun, silahlı veya silahsız olsun bu gibilerin kesinlikle barındırılmaması.
 - 4- Apocu veya sempatzıların varsa öldüğü kadar caydırılması, caymayanların güvenlik kuvvetlerine bildirilmesi ve yakalanmaları için yardımcı olunması.
 - 5- Şahsi kin ve garazlardan dolayı kimin birbirlerini Apoculakla suçlamaması, yani birbirlerine iftira edilmemesi."
- Binbaşı, "Polisin davranışı gerçekten önemli bir konudur. Kaymakam bey üzerinde duracak. Biz de kendi yönümüzden ilgileneceğiz" dedi. Devamla, "Bu toplantı büyük bir olaydır. Çok anlamlıdır. Anamlı olduğu kadar da yararlıdır. Bu toplantıya katıldığınız için hepinize teşekkür ederim, saygılarımı sunarım" dedi ve toplantıya son verdi.

Emperyalizmin Yoğunlaşan Baskıları...

Baştarafı 11. sayfada

termektedir. Eğer Suriye yönetimi, mevcut tutumunu sosyalizmin ve bölgedeki devrimci-ilerici hareketlerin gücüne daha çok birleştirilirse, eğer sosyalizm ve bölge güçleri Suriye yönetimini direniş temelinde daha çok destekler ve dayanışmalarını güçlendirirse, bu durum mevcut Suriye yönetimini ilerletecek ve bölgesel gelişmelerde daha etkin bir rol oynamaya konumuna getirecektir. Bunun da dünya ve bölge halklarının ve devrimlerinin çıkarma alacağı açıktır.

Burada, bölge çapında artan emperyalist ve gerici saldırıların karşısında bölgenin devrimci, ilerici, yurtsever güçlerinin düşen temel görevlerin neler olduğu sorunu gündeme gelmektedir. Bir başka deyişle, özelde Suriye'ye, genelde ise tüm bölge halklarına ve ilerici güçlerine yönelik artan saldırılar karşısında, halkların ve ilerici güçlerin tutumunu ne olmak zorundadır? Hemen belirtmek gerekir ki, emperyalizmin ve işbirlikçi-gericiliğin saldırılarına karşı mevcut Suriye yönetiminin direnişçi tutumunu desteklemek, onunla aktif dayanışma içine girmek ve direnişçi tutumu sürdürmek bu dayanışmayı daha da geliştirmek, bugün bölge güçleri için ilerici ve yurtsever olabilmenin adeta ölçütü durumundadır. Bölge halkları tarafından Suriye yönetiminin bu tutumunu ancak selamlanabilir ve onunla dayanışma içinde olunabilir. Ve bu durumun gerçekçi ve pratik anlamı olabilmesi için, bölgenin tüm devrimci, ilerici güçlerinin emperyalizme ve işbirlikçi-gericiliğe karşı direnişçi gelişmesi, bölge çapında direnişçi güçlerin daha güçlü ittifak ve dayanışma içine girmesi ve giderek bölge çapında anti-emperyalist bir cepheye ulaşılması için aktif çaba harcanması zorunludur. Bunlar, kendine

devrimci, ilerici diyen tüm güçlerin bugün vazgeçilmez görevleri durumundadır. Dünya sosyalizm ve devrim güçlerinin de görevlerini gerçekten yerine getirebilmeleri için Ortadoğu çapında bu tür gelişmeleri teşvik etmeleri ve bu tür çabalara aktif destek sunmaları gerekir. Suriye yönetiminin direnişçi tutumunun desteklenmesi, onun uzun süreli bir direnişe yöneltilmesi ve direniş mücadelesi içinde ortaya çıkacak yetersizliklerinin aşılacak bölge halklarının kurtuluş mücadelesinin kesintisiz olarak ilerletilmesi ancak bununla mümkün olur.

Bölge çapında ortaya çıkan bu gelişmelerde Kürdistan'ın ve PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ciddi ve belirgin yeri vardır. Özellikle 1970'lerin sonlarından itibaren bu durum sürekli gelişmiş ve bugün önemli bir noktaya ulaşmıştır. Emperyalist ve gerici saldırıların içinde Türk faşizminin yeri ve rolü dikkate alınırsa bu durum daha açık olarak görülecektir. 1986 yılında bölge çapında artan saldırıların, Suriye, İran, Libya gibi bölgeye yönelen emperyalist baskı ve saldırılarda Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmelerin emperyalizmi için yarattığı tehlikenin önemli bir yeri vardır ve bu saldırılar PKK'ye ve ulusal kurtuluş hareketine yöneltilen baskı ve kompolarla açık bir paralellik içinde geliştirilmektedir.

Kürdistan'ın mevcut sömürge ve parçalanmış konumunun bölge çapında gericiliğin beslediği en önemli bir kaynak olduğu bugün tartışmasız bir gerçekliktir. Bunun tersi olarak, bağımsız, birleşik ve özgür Kürdistan'a giden yolun da

bölge çapında devrimci, ilerici gelişmeler ortaya çıkarak, bölge halklarının kurtuluşlarının yolunu açacak en önemli bir kuvvet olduğu açıktır. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesiyle Kürdistan bu süreçte girmiş ve cephe hareketinin geliştirilmesi ve gerilla savaşının oturtulmasıyla bu süreç hızlandırılarak bölgedeki gelişmeler içinde önemli bir yere ve role sahip hale gelmiştir. Artık bölge çapındaki devrimci, ilerici gelişmelerde Kürdistan'ın belirgin bir yeri olacak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi bölge çapında halkların kurtuluş hareketlerini ve emperyalizme karşı direnişleri geliştirir, ilerletir bir rol oynayacaktır. PKK, başlatmış olduğu Kürdistan'ın devrimci yarattığını zafır yolunda ilerleterek, Kürdistan'ın bölge çapında emperyalizme ve gericiliğe karşı direnişin en sıcak alanı ve en sağlam bir mevzi haline getirecektir. Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da başta Suriye olmak üzere bölgedeki bütün direniş güçlerini en aktif bir biçimde destekleyecek, bu güçlerle en sağlam ilişki ve dayanışma içinde olacak, emperyalizme ve gericiliğe karşı bölge direniş güçlerinin cepheleştirecekleri birliktir. Kürdistan'ın her alanında gerçekleşen halkçı ve devrimci direniş köklettirecek ve bunu bölge çapında yayarak bölgedeki ilerici, yurtsever direnişin yetersizliklerini aşacak, tıkanmaları çözecek ve halkların nihai kurtuluşu ulaşmak için mücadele yollarını ve güçlerini geliştirecektir. Bütün bunlarla PKK, emperyalizme ve gericiliğe karşı bölgesel direnişte Kürdistan'ın rolünü tam olarak oynatmış ve bölge halklarına ve direniş güçlerine karşı görevlerini yerine getirmiş olacaktır.

- Kahrolsun Emperyalizm ve Bölge Gericiliği!
- Yaşasın Bölge Halklarının Direnişçi Birliği ve Dayanışması!

Ulusal Direniş Tarihimizde 1986 Yılı...

Baştarafı 25. sayfada

mine bağlayan TC, Reagan sarsıl-dıkça kendisi de giderek batığa saplanmaktadır. Şimdilik Irak dışındaki tüm komşularıyla ilişkileri her geçen gün bozulmakta, çelişkiler derinleşmekte, tüm hakkabazlı-ğna karşı Avrupa kapılarından geri çevrilmekte ve tecrit olup yalnızlığa sürüklendiği en doğal müttefikli olan İsrail'e giderek yakınlaş-makta; öзде zaten var olan bu yakınlığı biçimde de -diplomatik ilişki seviyesini yükseltmeye hazır-lanarak- yavaş yavaş su yüzüne çıkmaktadır. Kısacası her alanda olduğu gibi bu alanda da politikası izlemiş kılınmış, iflas ve çöküş kaçınılmaz olmuştur.

1986 yılında kemalist-faşist-rejimle birlikte sosyal-şoven, reformist ve ilkel milliyetçi politikalar da yeniliğe uğratılmış ve bu yılda devrimci direniş, Türkiye'de solculuk adına yapılanların ne anlama geldiğini de ortaya çıkarmıştır. Kürdistan'da yürüttüğü savaşın ağır faturasını Türkiye halkına, işçi sınıfına ödeten faşist Türk burjuvazisinin, sol adına nasıl desteklendiği gözler önüne serilmiş, tasfiyeci sol'un maskesi düşürülmüş ve kimin hizmetinde olduğu açığa çıkmıştır.

1986 Baharıyla birlikte devrimci direniş yöneltilen topyekün saldırıda, bu güçler de TC'nin paralelinde yerlerini almışlardır. Fakat çok geçmeden direnişin engel tanımayan görkemli gelişmesi karşısında rejimle birlikte bunların da solukları tükenmiştir. Sol Birlik, I-KDP vb.'leri bu politikaların işlemeziğini anlayıp kendi sorunlarıyla uğraşır duruma gelmişlerdir. Yine, bu dönem her alanda bir ayrışma ve netleşmenin yaşandığı ara tabakaların çabalarının sonuçsuz kaldığı, sosyal-şoven, ilkel milliyetçi ve reformist saldırıların boşa

çıkarılarak başsansız kılındığı, yenilgilerin açık olarak ortaya çıkarıldığı, birçoğu dağılırken, bazıların yeni değerlendirmelere girdiği, kısıcası tasfiyeciliğin tasfiye edildiği bir dönem olmuştur. Böylece devrimci direniş, Türkiye devriminin önünün açılmasına da olumlu rolünü oynamış ve yolu bir sürü engelden temizlemiştir.

1986 Yılı Gelişmeleri 1987'deki Büyük Atılımın İçin Güçlü Bir Temel Olmuştur

1986 devrimci direnişçi ile savaş Kürdistan sathına oturtulmuş ve silahlı sürdürülen kesintisiz olarak sürdürüleceği anlaşılmıştır. Aynı zamanda PKK'nin devrimci savaş çizgisinin kesin pratik olgu haline gelmesi, faşist Türk ordusunun ilk kez egemenliğini paylaşmak zorunda kalması, sömürgeci otorite yerine yer yer devrimci, ulusal kurtuluşçu otoritenin hakim kılınması gerçekleştirilmiştir. 1986 yılının kazanımları, 1987'de sağlanacak büyük gelişmeler için güçlü bir temel teşkil etmiştir. Öte yandan silahlı mücadelenin daha da etkinleşmesi, kurtuluş güçlerinin daha iyi savaşmasını öğrenmiş olmaları, daha geniş kitlelerin örgütlenmesi vb. olumlu gelişmeler 1987 yılında mücadelenin sıradaki gelişmeler kaydetmesine olanak ve zemin hazırlamıştır.

Devrimci Direniş Hareketi, bu güçlü temel üzerinde '86 yılının olumlu mirasını devralarak, PKK'nin doğru devrimci çizgisinde '87'de de güçlü atımlar gerçekleştirecek ve kurtuluşu daha da yaklaştıracaktır.

PKK-MK